

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

ปริญญา

รัฐศาสตร์

ศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

สาขา

คณะ

เรื่อง การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์

The Implementation of National Research Project Policy: A Case Study of Kasetsart
University

نامผู้วิจัย นายสุเมธ หงษ์สาขุม

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล, ก.ด.)

ประธานสาขาวิชา

(รองศาสตราจารย์นันทนา เลิศประสบสุข, รป.ม.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

สืบสินธุ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ:

กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

The Implementation of National Research Project Policy:

A Case Study of Kasetsart University

โดย

นายสุเมธ หงษ์สาธุหม

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

พ.ศ. 2557

สุเมธ หงษ์สาขุม 2557: การนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาลัยศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขารัฐศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล, ค.ศ. 224 หน้า

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ภายใต้การนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ 2) ศึกษาการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามความคิดเห็นของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 3) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจำแนกตามวิทยาเขตต่างๆ และ 5) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติทั้ง 4 วิทยาเขต การศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ศึกษาจากเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้บริหารจำนวน 8 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างและส่วนที่ 2 การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน จำนวน 359 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลรวบข้อมูล คือ แบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.869 ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวนทางเดียวและวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) การศึกษาสภาพปัจจุบัน (1) ผลการศึกษาเอกสาร พบว่าประสิทธิผลการดำเนินงานก่อนและหลังการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา รวมทั้ง 4 วิทยาเขต อยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 12.85 และ 16.09 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่าทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ (ร้อยละ 18.48, 27.38 ตามลำดับ) ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง (ร้อยละ 9.34, 13.47 ตามลำดับ) ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร (ร้อยละ 0.11, 0.32 ตามลำดับ) และจำนวนทุนวิจัย (ร้อยละ 23.45, 23.20 ตามลำดับ) และ (2) ผลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ด้านโครงสร้างของนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัย พบว่ามีการจัดโครงสร้างการบริหารไว้อย่างชัดเจนตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 4 ประการ ด้านทัศนคติพบว่าผู้บริหารมีความเชื่อมั่นว่าการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจะประสบความสำเร็จ ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐพบว่ามี ความไม่แน่นอนเงินนโยบายดังกล่าว ด้านทรัพยากรพบว่างบประมาณไม่เพียงพอและไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับการบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำงานวิจัย 2) การนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติและประสิทธิผลของการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ พบว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.32$, S.D. = 0.87; $\bar{x} = 3.25$, S.D. = 0.95 ตามลำดับ) 3) การศึกษาปัจจัย 4 ปัจจัย ได้แก่ ด้านนโยบายและแผน ด้านการบริหาร ด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และด้านทัศนคติของผู้นํานโยบายไปปฏิบัติ สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติได้เพียงร้อยละ 0.20 ($R^2 = 0.002$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย เท่ากับ 0.019, 0.031, 0.019 และ 0.009 ตามลำดับ 4) บุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่างวิทยาเขตกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน และ 5) ปัญหาและอุปสรรคของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์คือเรื่องงบประมาณที่ขาดความต่อเนื่อง

ลายมือชื่อผู้คิด

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

____/____/____

Sumate Hongsachum 2014: The Implementation of National Research Project Policy: A Case Study of Kasetsart University. Master of Arts (Political Science). Major Field: Political Science. Faculty of Liberal Arts and Science. Thesis Advisor: Mrs. Surang Narongsaksakul, Ph. D. 224 pages.

The purposes of this research were 1) to examine the current state of Kasetsart University research administration under the implementation of National Research Project policy, 2) to study Kasetsart University personnel's opinions on the implementation of National Research Project policy and effectiveness of the implementation, 3) to study factors affecting the effectiveness of the implementation National Research Project policy, 4) to compare the personnel's opinions on the effectiveness of the implementation of National Research Project policy classified by campuses, and 5) to study problems and obstacles associated with the implementation of National Research Project policy. This study was divided into 2 sections. For the first section, the documentary analysis and the interview of 8 administrators were used. The second section was the study of factors affecting the effectiveness of the implementation of National Research Project policy. The proportional simple random sampling was used to select 359 academic staff and support staff of Kasetsart University to be the respondents. The data were collected by a five-scaled questionnaire developed by the researcher. Reliability for the questionnaire was 0.869. Statistical tools used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, one-way ANOVA and stepwise-multiple regression analysis with statistical level of significance at 0.05.

The results were as follows 1) from the documentary analysis, it was found that the effectiveness of Kasetsart University research administration before and after the implementation of the National Research Project policy complied with the Commission on Higher Education criteria was at a low level (12.85%, 16.09%, respectively). When each aspect was considered, it was found that all of them were at low levels which were the amount of published research (9.34%, 13.47%, respectively), the amount of research citation (18.48%, 27.38%, respectively), the amount of patented research (0.11%, 0.32%, respectively) and the number of research grants (23.45%, 23.20%, respectively). And the results of the administrators' interviews in terms of the structure of the policy to promote research showed that the structure of the administration clearly complied with the four missions of the higher education institution. Concerning the attitudes, it was found that administrators were confident that the implementation of the National Research University policy would be successful. However, the government's policy to support the implementation was uncertain. Resources were inadequate and the budget was not allocated for the maintenance of equipment used in research. And 2) the implementation of National Research Project policy and the effectiveness of the implementation were at a moderate level ($\bar{x} = 3.32$, $SD = 0.87$; $\bar{x} = 3.25$, $SD = 0.95$, respectively). 3) The study of 4 factors including policies and plans, management, knowledge, understanding and research ethics, and attitudes of personnel who implemented the policy could hardly predict the effectiveness of the implementation at 0.05 level of significance. The predictors accounted for only 0.20 percent ($R^2 = 0.002$) which showed regression coefficients of 0.019, 0.031, 0.019 and 0.009, respectively. 4) Kasetsart University personnel's opinions on the effectiveness of the National Research Project policy were not significantly different in the four campuses and 5) the problem and obstacle associated with the implementation of National Research Project policy was continuity of the budget to support the project.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

____ / ____ / ____

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างยิ่งจากคณะกรรมการที่ปรึกษางานวิจัย อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล และรองศาสตราจารย์ ดร.ไทย ทิพย์สุวรรณกุล ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาให้ข้อเสนอแนะ และข้อคิดเห็นในเนื้อหาสาระ ตลอดจนการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในทุกขั้นตอนของการศึกษาวิจัยทำให้การศึกษานี้ฉบับนี้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ได้แก่ รองศาสตราจารย์อัคริยา ปราบอริพา รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว และรองศาสตราจารย์พิสมัย หาญมงคลพิพัฒน์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่ผู้ศึกษา รวมถึงผู้เขียนตำรา วิทยานิพนธ์ งานวิจัยและเอกสารต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและนำมาอ้างอิงในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ได้กรุณาสละเวลาในการตอบแบบสอบถาม และผู้บริหารทุกท่านที่ได้กรุณาสละเวลาในการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์และบรรลุตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนเพื่อนนิสิตปริญญาโทรัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) รุ่น 6 ที่คอยให้กำลังใจและให้คำปรึกษา คุณงามความดี คุณค่า และประโยชน์ที่ได้จากการศึกษางานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่บุคคลที่กล่าวมาข้างต้น รวมทั้งบิดา มารดา ที่เป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนการศึกษาในครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี หากมีข้อผิดพลาดประการใดผู้วิจัยขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

สุเมธ หงษ์สาธุ

กรกฎาคม 2557

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับ	5
สมมติฐานในการวิจัย	5
นิยามศัพท์ในการวิจัย	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	10
ภาระหน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษา	10
ความหมายและความสำคัญของนโยบายสาธารณะ	21
การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	59
กรอบแนวคิดในการวิจัย	60
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	61
การวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน	61
การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัย- แห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	63
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	63
เครื่องมือที่ใช้ในวิจัย	68
การตรวจคุณภาพเครื่องมือแบบสอบถาม	70
การวิเคราะห์ข้อมูล	70

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	77
ส่วนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน	77
การศึกษาเอกสาร	77
การศึกษาโดยการสัมภาษณ์	99
ส่วนที่ 2 การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนํานโยบายโครงการ-	
มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	110
ข้อวิจารณ์	142
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ	151
สรุปผลการวิจัย	151
ข้อเสนอแนะ	161
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	164
ภาคผนวก	173
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์	174
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย	176
ภาคผนวก ค สรุปผลการดำเนินงานก่อนและหลังการนํานโยบายโครงการ-	
มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	178
ภาคผนวก ง แบบสัมภาษณ์	195
ภาคผนวก จ แบบสอบถาม	198
ภาคผนวก ฉ ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม	209
ภาคผนวก ช หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย	212
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	224

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามหน่วยงาน	66
2	การกำหนดน้ำหนักเพื่อการประเมินผลงานวิจัย	73
3	การกำหนดตัวชี้วัดและน้ำหนักของตัวชี้วัด	73
4	ระดับเกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการการ อุดมศึกษา	74
5	สรุปการประเมินประสิทธิผลก่อนการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัย แห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552) โดยอาศัยหลักเกณฑ์ของ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา	89
6	สรุปการประเมินประสิทธิผลหลังการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัย แห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555) โดยอาศัยหลักเกณฑ์ของ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา	92
7	ค่าเฉลี่ย และร้อยละประสิทธิผลการดำเนินงานก่อนการนํานโยบายโครงการ มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)	96
8	ค่าเฉลี่ย และร้อยละประสิทธิผลการดำเนินงานหลังการนํานโยบายโครงการ มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)	97

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
9	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในภาพรวมและรายด้าน	112
10	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านนโยบายและแผน	115
11	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านการบริหาร	116
12	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านความรู้ความเข้าใจและจรรยาบรรณของนักวิจัย	119
13	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	124
14	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	128
15	จำนวน และร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	134
16	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติกับค่าความแปรปรวนของประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	138
17	การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ จำแนกตามวิทยาเขต	140

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
18	สรุปประสิทธิผลการดำเนินงานก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา	153
19	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	159
ตารางผนวกที่		
1	สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ดีพิมพ์ก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)	179
2	สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ดีพิมพ์หลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)	181
3	สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)	183
4	สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)	185
5	สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)	187

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
6	สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรหลังการน่านโยบาย โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)	189
7	สรุปจำนวนทุนวิจัยก่อนการน่านโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ ไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)	191
8	สรุปจำนวนทุนวิจัยหลังการน่านโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ ไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)	193
9	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของข้อมูลเกี่ยวกับการน่านโยบายโครงการมหาวิทยาลัย วิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	210

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กระบวนการนโยบายสาธารณะ	27
2	ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn	43
3	กรอบแนวคิดในการวิจัย	60

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการปฏิรูปการศึกษายังคงเป็นหลักการสำคัญในการพัฒนาประเทศทั่วโลก เนื่องจากผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงมีความจำเป็นต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาให้มีความยืดหยุ่นเพื่อสนองตอบต่อความต้องการของสังคมให้ได้มากที่สุด ดังนั้นประเทศไทยจึงมีการปฏิรูปการศึกษาโดยการเร่งผลักดันพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้เล็งเห็นความสำคัญว่าหากประเทศไทยจะประสบความสำเร็จในการปฏิรูปการศึกษาจะต้องอาศัยความเจริญก้าวหน้าทางด้านการศึกษา ซึ่งจากประสบการณ์ที่ผ่านมาการนำเอานโยบายปฏิรูปการศึกษาไปสู่การปฏิบัติของประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นบทเรียนที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทยนับตั้งแต่ระดับผู้บริหาร นักการเมือง จนถึงครู อาจารย์ ผู้ปกครอง และองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ในการร่วมส่งเสริมการปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทย (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2552)

จากข้อมูลของสถาบัน The Institute for Management Development (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2552) เป็นดัชนีชี้วัดให้เห็นว่า ประเทศไทยกำลังประสบปัญหาทางด้านการศึกษาที่ควรจะต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนใน 3 ประเด็น ได้แก่ (1) การเพิ่มการลงทุนเพื่อการวิจัยพัฒนาให้สูงขึ้น (2) เพิ่มจำนวนและคุณภาพบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา (3) การส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการวิจัยและพัฒนามากขึ้น ซึ่งในช่วงปี พ.ศ.2551 มีมหาวิทยาลัยในกลุ่มประเทศอาเซียนจำนวน 27 แห่งที่ได้รับการจัดอันดับอยู่ใน 500 อันดับแรกของ World University Rankings 2008 ซึ่งจัดทำโดยสถาบัน Times Higher Education - QS สำหรับมหาวิทยาลัยไทยได้รับการจัดอันดับจำนวน 9 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ส่วนประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคอาเซียนที่ได้รับการจัดอันดับ

ได้แก่ สิงคโปร์ 2 แห่ง มาเลเซีย 5 แห่ง ฟิลิปปินส์ 4 แห่ง และอินโดนีเซีย 7 แห่ง สำหรับประเทศไทยมหาวิทยาลัยยังคงเป็นหน่วยงานที่ผลิตผลงานวิจัยและนักวิจัยที่สำคัญที่สุดของประเทศแห่งหนึ่ง โดยมีตัวเลขต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นดัชนีชี้วัดงานวิจัยในฐานะข้อมูลในระดับนานาชาติ Scopus บ่งชี้ว่าผลงานวิจัยกว่าร้อยละ 90 ของประเทศ จากมหาวิทยาลัย 7-10 แห่ง ที่เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ

ดังนั้นคณะรัฐบาลภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ จึงมีนโยบายเร่งด่วนให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เร่งพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยของประเทศเพื่อก้าวสู่มหาวิทยาลัยวิจัยระดับโลก (World Class University) เพื่อส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางการศึกษา การวิจัยพัฒนาและการฝึกอบรม ประชุมวิชาการในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งนโยบายดังกล่าวมีความสอดคล้องกับแผนการอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2551-2565) ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี ซึ่งแผนดังกล่าวนี้ได้จัดกลุ่มมหาวิทยาลัยของไทยออกเป็น 4 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มมหาวิทยาลัยวิจัยและมหาวิทยาลัยบัณฑิตศึกษา (2) กลุ่มมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง (3) กลุ่มมหาวิทยาลัยศิลปะและมหาวิทยาลัยศิลปศาสตร์ และ (4) กลุ่มวิทยาลัยชุมชน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถขยับเข้าสู่การจัดอันดับโลกและเป็นศูนย์กลางทางการศึกษา “Regional Education Hub” (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2552) ดังนั้นประเทศไทยจำเป็นต้องมีการเพิ่มผลงานวิจัยที่เป็นดัชนีชี้วัดด้านงานวิจัยและพัฒนา “Research and Development” ในลักษณะก้าวกระโดด ขณะเดียวกันกลุ่มมหาวิทยาลัยวิจัยควรให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาของประเทศควบคู่ไปกับการทำวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของภาคการผลิตและสังคม รวมถึงการมีส่วนร่วมช่วยยกระดับผลงานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาให้สูงขึ้น ดังนั้นโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติจึงได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ทั้งในเรื่องการพัฒนาเพื่อความเป็นเลิศและแนวทางการแก้ไขปัญหาของประเทศโดยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ชัดเจน อันจะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการศึกษาของประเทศและสนับสนุนขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

ด้วยเหตุผลข้างต้นมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จึงมีนโยบายการดำเนินงานโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2552) เพื่อเป็นก้าวสู่ความเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาลที่ให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ดำเนินการพัฒนาและยกระดับมหาวิทยาลัยวิจัยชั้นนำของประเทศให้เป็น

มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติที่มีขีดความสามารถระดับนานาชาติ ดังนั้นมหาวิทยาลัยที่ได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้เป็นมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ จะได้รับการสนับสนุนงบประมาณในกรอบแผนปฏิบัติการโครงการไทยเข้มแข็ง 2555 (แผนฟื้นฟูเศรษฐกิจระยะที่ 2) ระยะเวลา 3 ปี (พ.ศ. 2553-2555) โดยมีเป้าหมายมุ่งด้านการวิจัยที่เน้นการวัดผลจากการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารระดับนานาชาติ สร้างสรรค์นวัตกรรมและสิทธิบัตร รวมทั้งการผลิตบัณฑิต ดังนั้นเพื่อให้คณาจารย์ นักวิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการดำเนินงานโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของมหาวิทยาลัย เพื่อให้เกิดความร่วมมือในขับเคลื่อนให้เกิดผลสำเร็จ พร้อมทั้งได้แลกเปลี่ยนความรู้ วิทยุทัศน์และประสบการณ์เกี่ยวกับการวิจัย การผลิตนวัตกรรมและสิทธิบัตร รวมทั้งการผลิตบัณฑิต ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายมหาวิทยาลัยแห่งชาติไปปฏิบัติรวมทั้งปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ให้ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการยกระดับมหาวิทยาลัยไทยให้มีศักยภาพด้านงานวิจัยและเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันในระดับนานาชาติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ภายใต้การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ
2. ศึกษาการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามความคิดเห็นของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจำแนกตามวิทยาเขตต่างๆ

5. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ขอบเขตงานวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามแผนการดำเนินงานโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของภาครัฐบาลในการปฏิรูปการศึกษา โดยมีขอบเขตการศึกษาดังนี้

ด้านพื้นที่การศึกษาทั้ง 4 วิทยาเขต ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ส่วนกลาง (วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน (อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา (อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี) และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ (อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร)

ขอบเขตด้านประชากร ผู้วิจัยใช้ประชากรซึ่งเป็นบุคลากรสายวิชาการ และบุคลากรสายสนับสนุนของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งทำงานวิจัยในช่วงระยะเวลา 6 ปี (2550-2555) โดยพิจารณาจากจำนวนผลงานตีพิมพ์ในที่ประชุมวิชาการ/วารสารวิชาการระดับชาติและระดับนานาชาติ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มสายวิทยาศาสตร์และกลุ่มสายสังคมศาสตร์จากวิทยาเขตต่างๆ ทั้ง 4 วิทยาเขต

ด้านระยะเวลา ในการศึกษาครั้งนี้ศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามโครงการไทยเข้มแข็ง 2555 (แผนฟื้นฟูเศรษฐกิจระยะที่ 2) ระยะเวลา 3 ปี ในระหว่างปี พ.ศ.2553-2555 โดยใช้เวลาเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ 1) ศึกษาเอกสารการประชุม เอกสารรายงานประจำปีและผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในที่ประชุมวิชาการ/วารสารวิชาการระดับชาติและระดับนานาชาติ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2550 – 31 กันยายน 2555 และการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ ระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม 2555 – 31 กันยายน 2556 และ 2) ศึกษาโดยการแจกแบบสอบถาม ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2555 – 31 กรกฎาคม 2556

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทราบถึงสภาพการบริหารงานปัจจุบันของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภายใต้การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ
2. ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ให้ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการยกระดับมหาวิทยาลัยไทยให้มีศักยภาพด้านงานวิจัย และเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันในระดับนานาชาติ

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยที่สามารถร่วมพยากรณ์ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามความคิดเห็นของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประกอบด้วย (1) ปัจจัยด้านนโยบายและแผน (2) ปัจจัยด้านการบริหาร (3) ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และ (4) ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ
2. บุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่างวิทยาเขตกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติที่แตกต่างกัน

นิยามศัพท์ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีศัพท์ที่ใช้เฉพาะและเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้นิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ หมายถึง โครงการส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษาและการพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตามโครงการไทยเข้มแข็ง 2555 (แผนฟื้นฟูเศรษฐกิจระยะที่ 2) ระยะเวลา 3 ปี ในระหว่างปี พ.ศ.2553-2555

การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมที่ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มอบหมายหรือสั่งการ ให้ผู้ได้บังคับบัญชานำไปปฏิบัติตามโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย ปัจจัย 4 ปัจจัย ได้แก่ (1) ปัจจัยด้านนโยบายและแผน (2) ปัจจัยด้านการบริหาร (3) ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และ (4) ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

(1) **นโยบายและแผน** หมายถึง แนวทางหรือวิธีการทำงานเพื่อให้เกิดผลสำเร็จตามนโยบายที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย นโยบายและแผนระดับสูง ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐบาลหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งมอบหมายให้ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ และนโยบายและแผนระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นนโยบายด้านวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ซึ่งมอบหมายให้แก่บุคลากรของมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติตามแผนยุทธศาสตร์

(2) **การบริหาร** หมายถึง การดำเนินงานเพื่อให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ด้านงานวิจัยที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วยตัวแปรย่อย 5 ตัวแปร ได้แก่ การบริหารงานวิจัยงบประมาณ การบริหารทุนวิจัย ทรัพยากรในการวิจัย และการเผยแพร่งานวิจัย

(3) **ความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย** หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจในการจดจำและจับใจความสำคัญของเรื่องราวต่างๆ ซึ่งอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ควรประพฤติปฏิบัติของนักวิจัยเพื่อให้การดำเนินงานวิจัยตั้งอยู่บนพื้นฐานของจริยธรรมและหลักวิชาการที่เหมาะสม ประกอบด้วยตัวแปรย่อย 2 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจของนักวิจัย และจรรยาบรรณนักวิจัย

(4) **ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ** หมายถึง ความรู้สึกและพฤติกรรมของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีต่อนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและการนำนโยบายไปปฏิบัติหรือนำไปบริหาร ประกอบด้วยตัวแปรย่อย 4 ตัวแปร ได้แก่ ทัศนคติต่อนโยบาย ทัศนคติต่อการบริหาร ทัศนคติต่อทักษะของนักวิจัย และทัศนคติต่อภาวะผู้นำของผู้บริหาร

ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ หมายถึง ผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ประกอบด้วยตัวแปรย่อย 4 ตัวแปร ได้แก่ (1) ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทินานาชาติ (2) ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีประชุมวิชาการ (3) ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร และ (4) จำนวนทุนวิจัย

(1) **ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทินานาชาติ** หมายถึง ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ ซึ่งสามารถสืบค้นได้โดยอาศัยฐานข้อมูลดัชนีอ้างอิงงานวิจัยกลุ่มวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์

(2) **ปริมาณผลงานวิจัยเสนอในเวทีประชุมวิชาการ** หมายถึง ผลงานวิจัยที่มีการนำเสนอในที่ประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ซึ่งนำเสนอผลงานในแบบการบรรยายและแบบโปสเตอร์ และได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่เป็นรายงานอาจอยู่ในรูปแบบหนังสือหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และอาจเผยแพร่ก่อนหรือหลังการประชุมวิชาการทั้งในระดับชาติและนานาชาติ ซึ่งสามารถสืบค้นได้โดยอาศัยฐานข้อมูลดัชนีอ้างอิงงานวิจัยกลุ่มวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์

(3) **ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร** หมายถึง ผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรในระดับชาติและระดับนานาชาติ

(4) **จำนวนทุนวิจัย** หมายถึง จำนวนทุนวิจัยที่ได้รับการอุดหนุนประจำปีงบประมาณของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ลักษณะโครงสร้างการบริหาร หมายถึง ลักษณะโครงสร้างการบริหารงานของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2541 และรวมถึงกฎระเบียบ คำสั่งหรือประกาศต่างๆ ที่ตราขึ้นโดยอำนาจแห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2541 โดยพิจารณาเหตุผลในการตรากฎหมาย วัตถุประสงค์และความสอดคล้องกับภารกิจของมหาวิทยาลัย และความชัดเจนในการนำเอานโยบายไปปฏิบัติ

การสนับสนุนทางการเมือง หมายถึง การที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐบาลหรือนักการเมืองระดับต่างๆ ของประเทศ เพื่อให้นโยบายการดำเนินงานวิจัยไปสู่

ความสำเร็จโดยอาศัยการสนับสนุนงบประมาณและผลักดันให้เกิดการปฏิบัติการกิจด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ทรัพยากรในการวิจัย หมายถึง งบประมาณ บุคลากร และวัสดุอุปกรณ์ที่จะนำไปใช้ในการปฏิบัติงานวิจัย

งบประมาณ หมายถึง จำนวนเงินที่ประมาณว่าจะได้รับ (รายรับ) และจะใช้จ่าย (รายจ่าย) เพื่อดำเนินการงานตามโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ ภายในช่วงเดือนตุลาคมของปีหนึ่งถึงเดือนกันยายนของปีถัดไป

การติดต่อสื่อสารประสานงานระหว่างหน่วยงาน หมายถึง การติดต่อสื่อสารประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยไปปฏิบัติตามภารกิจด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อให้บุคลากรได้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้บริหารมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หมายถึง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทั้ง 4 วิทยาเขต ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ส่วนกลาง (วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน (อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา (อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี) และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ (อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร)

ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หมายถึง อธิการบดี รองอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าสถาบันที่มีหน้าที่บริหารงานในระดับสูง

บุคลากรของมหาวิทยาลัย หมายถึง ข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งดำรงตำแหน่งอาจารย์ และนักวิจัยที่ดำเนินการค้นคว้าหาองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อตอบสนองที่สังคมสงสัยโดยมีระเบียบวิธีอันเป็นที่ยอมรับในแต่ละศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งครอบคลุมทั้งแนวคิดและวิธีการที่ใช้ในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ บุคลากรสายวิชาการ และบุคลากรสายสนับสนุน

การบริหารงานวิจัย หมายถึง การบริหารจัดการกลุ่มของกิจกรรม ประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์กร การสั่งการหรือการอำนวยการ และการควบคุม ซึ่งจะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับทรัพยากรขององค์กร เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์และด้วยจุดมุ่งหมายสำคัญในการบรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลครบถ้วน

การเผยแพร่งานวิจัย หมายถึง ผลงานวิจัยที่สามารถตีพิมพ์เผยแพร่และนำเสนอผลงานวิจัย เพื่อเป็นองค์ความรู้แก่บุคคลทั่วไปได้ทราบทั้งในเวทีระดับชาติและนานาชาติ

ประสิทธิภาพ หมายถึง การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

ทุนวิจัย หมายถึง ทุนภายนอกและทุนภายในที่มหาวิทยาลัยจัดสรรไว้ในงบประมาณประจำปีของมหาวิทยาลัยเพื่อสนับสนุนการวิจัยสำหรับบุคลากรของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการวิจัยเรื่องการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ภาระหน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษา
2. ความหมายและความสำคัญของนโยบายสาธารณะ
3. การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ภาระหน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษา

ในการศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดด้านการวิจัยของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ความสำคัญของการวิจัยต่อสถาบันอุดมศึกษา สถาบันอุดมศึกษากับบทบาทของงานวิจัยและภารกิจด้านการวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาดังนี้

1.1 ความสำคัญของงานวิจัยต่อสถาบันอุดมศึกษา

เมื่อพิจารณาภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษามี 4 ประการ คือ (1) การสอน (2) การวิจัย (3) การบริการวิชาการแก่สังคม (4) การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งจะเห็นได้ว่าการสอนเป็นภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาซึ่งถือเป็นหน้าที่หลัก และได้กระทำอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด นับตั้งแต่มีสถาบันอุดมศึกษาเกิดขึ้นในโลก โดยแต่ก่อนนั้นการสอนซึ่งถือกันว่าเป็นวิธีการถ่ายทอดวิชาการจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งต่อไป เป็นการดำรงรักษาองค์ความรู้ให้คงอยู่

ในสังคม ความรู้ที่ถ่ายทอดนั้นถือว่ามีความสมบูรณ์ตายตัว ดังนั้นความรู้จึงขยายตัวออกไปได้อย่างช้าๆ ในระยะแรก หลังจากสมัยปฏิวัติอุตสาหกรรมเป็นต้นมากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้เข้ามามีบทบาทในการค้นคว้าและการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ อย่างเป็นระบบทำให้วิทยาการของโลกเจริญก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว ด้วยวิธีการค้นคว้าแสวงหาความรู้เช่นนี้ ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานของงานวิจัยในปัจจุบัน (สุภางค์ จันทวานิช, 2552) ดังนั้นงานวิจัยจึงเริ่มมีบทบาทในสถาบันอุดมศึกษาอย่างจริงจังหลังจากยุคกลาง ดังที่ Kerr (1964) ได้กล่าวไว้ว่า โฉมหน้าของมหาวิทยาลัยได้มีการเปลี่ยนแปลงเมื่อเข้าสู่ยุคใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อ Wilhelm Von Humboldt ได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยเบอร์ลินขึ้นที่ประเทศเยอรมนี เมื่อ ค.ศ.1809 การศึกษาตามแนวทางของมหาวิทยาลัยเยอรมนีมุ่งเน้นการศึกษาด้านปรัชญาและวิทยาศาสตร์งานวิจัย และภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมาทางสถาบันที่เคยเน้นเรื่องการสอนก็พยายามเปลี่ยนแปลงให้เป็นสถาบันที่เน้นงานวิจัย ทั้งนี้เพื่อดึงดูดอาจารย์ผู้สอนให้ทำงานวิจัยมากขึ้น มหาวิทยาลัยต่างๆ ก็พยายามจะเปลี่ยนแปลงเช่นกัน ถึงแม้ว่าบางมหาวิทยาลัยจะไม่มีความพร้อมก็ตาม อย่างน้อยที่สุดก็ขอให้ได้ทำงานวิจัยหรือจัดพิมพ์หนังสืออย่างหนึ่งอย่างใดขึ้นมาเพื่อสนับสนุนการศึกษา Martin (1969) ได้กล่าวไว้ว่า สถาบันอุดมศึกษาในช่วงเวลาดังกล่าวได้เริ่มตระหนักถึงความสำคัญของงานวิจัยทำให้บทบาทที่เป็นอยู่เดิมของสถาบันอุดมศึกษาแต่ก่อนคือ เน้นการรักษาถ่ายทอดองค์ความรู้ต่างๆ สถาบันอุดมศึกษาได้ขยายบทบาทเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการค้นคว้าแสวงหาบรรยากาศให้เอื้อต่อการค้นคว้าวิจัยของนักวิชาการ อาจารย์และนักวิจัยที่อยู่ในสถาบันอุดมศึกษา โดยให้มีผลต่อเนื่องถึงอนาคตในการบุกเบิก ค้นคว้าวิจัยเพื่อแสวงหาองค์ความรู้อย่างไม่หยุดนิ่ง ทั้งนี้เพื่อว่าสถาบันอุดมศึกษานั้นเป็นแหล่งสะสมความรู้ของมนุษยชาติ ทำหน้าที่อนุรักษ์องค์ความรู้และถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับสังคมตลอดไป สถาบันอุดมศึกษาปัจจุบันนี้จึงถือว่าการวิจัยนั้นมีความสำคัญเท่าเทียมกับการสอน Appleby (1973) ได้กล่าวไว้ว่างานวิจัยยังถือว่าเป็นงานที่สำคัญที่สุดของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา ถ้าไม่มีงานวิจัยแล้วความรู้ที่มีอยู่ย่อมจะไม่เพียงพอและในที่สุดเราก็จะกลายเป็นคนโง่เขลาไปได้ งานวิจัยจึงเป็นงานที่แสวงหาองค์ความรู้ให้กับสังคมที่ต้องการความเจริญก้าวหน้า ซึ่งอาจารย์นับว่าเป็นบุคลากรที่สำคัญในสถาบันอุดมศึกษาควรให้ความสำคัญต่องานวิจัยอย่างจริงจัง เพราะในสังคมปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก มีการคิดค้น วิจัย แสวงหาวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาต่างๆ ของสังคมที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันจึงต้องมีการนำสิ่งที่ได้วิจัยหรือความรู้ใหม่ๆ มาสอนเพิ่มเติม การวิจัยจะช่วยให้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนต่างๆ ให้กว้างขวางขึ้น ทั้งทางด้านปฏิบัติตลอดจนความเป็นจริงในปัจจุบันซึ่งการวิจัยเป็นภารกิจสำคัญประการหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษาควบคู่ไปกับภารกิจอื่นๆ อันได้แก่ การสอนเพื่อผลิตบัณฑิตและการเผยแพร่วิชาการสู่สังคม งานวิจัยนับเป็นสิ่ง

สำคัญซึ่งเนื่องจากเป็นวิธีการสร้างฐานความรู้ เพื่อดำเนินการสอนหรือการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

1.2 สถาบันอุดมศึกษากับบทบาทงานวิจัย

การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาระดับสูงที่มุ่งพัฒนาคนเพื่อเข้าสู่วิชาชีพต่างๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการพัฒนาประเทศที่สำคัญ รวมทั้งการมุ่งเน้นที่จะพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้น อันจะเป็นการเพิ่มพูนขีดความสามารถทางวิชาการระดับสูงในสาขาวิชาการต่างๆ เพื่อเป็นเครื่องมือและฐานกำลังอำนาจทางความรู้ ความคิดและเทคโนโลยีระดับสูง ในระยะที่ผ่านมาสถาบันอุดมศึกษามีบทบาทสำคัญในการชี้นำสังคม สังคมโดยทั่วไปให้การยอมรับและให้ความสำคัญกับสถาบันอุดมศึกษามากอย่างต่อเนื่อง (วันชัย ศิริชนะ, 2540) สถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นแหล่งให้ความรู้ เมื่อพิจารณาภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาตามที่กระทรวงศึกษาได้กำหนดไว้ 4 ประการ คือ การสอน การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งจะเห็นได้ว่าการสอนเป็นภารกิจหลักที่ได้กระทำอย่างต่อเนื่องในระยะแรก คือเน้นการรักษาและถ่ายทอดความรู้ต่างๆ ต่อมาได้ขยายบทบาทเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการค้นคว้าแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ให้กับสังคม นอกจากนั้นยังจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศให้เอื้อต่อการแสวงหาค้นคว้า วิจัยของนักวิชาการ อาจารย์และนักวิจัยที่อยู่ในสถาบันนั้นๆ โดยมีผลต่อเนื่องถึงอนาคตในการบุกเบิกคิดค้นแสวงหาความรู้อย่างไม่หยุดนิ่ง ทั้งนี้เพื่อแสดงว่าสถาบันอุดมศึกษานั้นเป็นแหล่งสะสมความรู้ของมนุษยชาติที่ทำหน้าที่อนุรักษ์และถ่ายทอด เพื่อขยายองค์ความรู้ให้กับสังคมมาโดยตลอด ดังที่ วิจิตร สิ้นสิริ (2534) ได้กล่าวว่า สถาบันอุดมศึกษาเป็นองค์กรที่มีอิสระและมีความคิดทางการศึกษาเป็นของตนเอง มีสมรรถนะที่จะจัดระเบียบ วิเคราะห์ บุกเบิกวิทยาการขั้นสูงและเผยแพร่ความรู้ โดยการยึดหลักความเป็นเหตุเป็นผลและหลักการให้มากที่สุด ซึ่งนับว่าเป็นภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา และในฐานะที่เป็นองค์กรที่รัฐสนับสนุนในการจัดตั้งดำเนินงาน สถาบันจึงมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการสรรค์สร้างพัฒนาความสามารถในวิชาชีพในระดับต่างๆ ที่ตนรับผิดชอบและได้รับมอบหมาย ดังที่ Appleby (1973) ได้กล่าวว่า สถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบันถือว่าเป็นภารกิจที่สำคัญอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา เนื่องจากการวิจัยเป็นกระบวนการที่จะนำไปสู่การบุกเบิกและแสวงหาความรู้ที่มีคุณค่าต่อสังคม ขณะเดียวกันบุคลากรของสถาบันการศึกษาก็จะได้เพิ่มพูนสติปัญญาและสามารถถ่ายทอดความรู้ ตลอดจนนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ตรงตามความต้องการของสังคม โดยที่ วิจารณ์ พานิช (2540) ให้แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยในมหาวิทยาลัยว่าการที่จะทำให้การวิจัยในมหาวิทยาลัยมี

คุณภาพและเจริญก้าวหน้าขึ้น ต้องขึ้นอยู่กับองค์กรในมหาวิทยาลัยที่ทำงานวิจัย สามารถสะสมองค์ความรู้ความสามารถและทำงานวิจัยได้อย่างจริงจังโดยเชื่อมโยงกับการผลิตบัณฑิตในระดับปริญญาเอกได้ ส่วนนักวิจัยใหม่ๆ จะต้องสร้างทีมงานวิจัยกับนักวิจัยที่เก่ง คือ เข้าไปฝึกกับนักวิจัยที่มีประสบการณ์และมีความสามารถ ต้องยึดหลักคุณภาพและหลักคุณความดี ส่วนด้านการวิจัยนั้นสถาบันอุดมศึกษาจะต้องมองงานวิจัยในภาพที่ผสมผสานให้สอดคล้องกับการสอนและการกิจอื่นๆ ของสถาบันและงานวิจัยในอนาคตควรเป็นงานวิจัยที่ครอบคลุมในประเด็นเรื่องดังต่อไปนี้คือ การจัดสรรทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพ ความเป็นอิสระของสถาบันต่อความร่วมมือกับท้องถิ่นและชุมชนในการจัดการศึกษาาร่วมกัน ตลอดจนการเพิ่มพูนคุณภาพของบัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยเป็นผู้นำความคิดในสังคม

บุคลากรของมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะอาจารย์ควรเป็นผู้ให้ทิศทางแนวความคิดในเรื่องต่างๆ อย่างแท้จริงไม่ว่ามีเรื่องใดเกิดขึ้นในสังคม บุคลากรของมหาวิทยาลัยจะเป็นผู้มาให้ความคิดเห็นและเป็นที่ยอมรับของสังคม นอกจากนี้ต้องมีความสนใจในท้องถิ่นด้วยเพื่อเป็นแหล่งชี้แนะช่วยเหลือท้องถิ่นที่มหาวิทยาลัยตั้งอยู่ใกล้ ดังนั้นหลักสูตร การวิจัยต้องเกี่ยวข้องกับท้องถิ่น เช่น จังหวัดเชียงใหม่มีคนเป็นเอดส์มากคณะแพทยศาสตร์ควรทำงานวิจัยเรื่องนี้เป็นพิเศษ ภาคอีสานมีการปลูกหม่อนเลี้ยงไหมมหาวิทยาลัยขอนแก่นควรมีหลักสูตรและงานวิจัยด้านนี้ ภาคใต้มีการทำประมงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ควรมีหลักสูตรเกี่ยวกับการทำประมงและงานวิจัยด้านนี้ให้มากขึ้น รวมทั้งสถาบันอุดมศึกษาควรเป็นผู้นำด้านการวิจัยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถของประเทศในการสร้างสรรค์ความก้าวหน้าและความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมให้สามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้

มหาวิทยาลัยเป็นแหล่งข้อมูลความรู้ในสาขาวิชาที่เปิดสอน

สถาบันอุดมศึกษาควรมีงานวิจัยในประเด็นต่างๆ ในสาขาวิชาที่เปิดสอนอย่างต่อเนื่องโดยมีศูนย์และสถาบันวิจัยมากมายที่อยู่ในมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นแหล่งผลิตงานวิจัยในด้านต่างๆ ให้มากที่สุดเพื่อให้มหาวิทยาลัยเป็นแหล่งที่ผลิตองค์ความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ ออกไปสู่สังคมภายนอก นอกจากนี้ระบบการศึกษาควรพัฒนาให้เกิดศูนย์ศึกษาเฉพาะเรื่องอย่างเจาะจง โดยทำการวิจัยที่มุ่งเน้นการพัฒนาและนำเอาทรัพยากรมนุษย์มาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุดให้มีความเหมาะสมกับ

ท้องถิ่น อาทิการวิจัยในสาขาวิชาที่ขาดแคลน เช่น สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (รวมทั้ง วิทยาศาสตร์สุขภาพ) สาขาวิชาแพทย์ สาขาวิศวกรรมศาสตร์ สาขาการสร้างความยั่งยืน ฯลฯ ดังนั้นในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554) จึงได้กำหนดแนวทางและ มาตรการวิจัยและพัฒนาต่อไปนี้

1. สถาบันการศึกษาจะต้องให้ความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนา เพื่อเป็นการส่งเสริมการ เรียนการสอนโดยฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะและจิตวิญญาณของนักวิจัยที่ดี เพื่อให้ผู้เรียนมีนิสัยใฝ่รู้ มี ศักยภาพทางด้านความคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์และเขียนรายงาน ให้มีความเข้มข้นมากขึ้นตั้งแต่ ระดับปริญญาตรีจนถึงระดับปริญญาเอก

2. สถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจะต้องสร้างความเข้มแข็งทางการวิจัยและ พัฒนาคณะความรู้ให้ได้มาตรฐานด้านศึกษา การเพิ่มจำนวนบัณฑิตศึกษาในระดับปริญญาโทและ ปริญญาเอกในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาให้มากขึ้น เพื่อผลิตงานวิจัยที่มีคุณภาพด้วย การให้ทุนทำการวิจัย ให้กำลังใจและคำแนะนำทางวิชาการแก่นิสิตและนักศึกษา เพื่อชักจูงให้ ผู้สำเร็จการศึกษาเข้ามาเป็นนักวิจัย รวมทั้งภาครัฐควรสนับสนุนการสร้างทีมงานวิจัยโดยการ จัดสรรเงินอุดหนุนอย่างเพียงพอเพื่อผลิตงานวิจัยที่สำคัญและส่งเสริมการทำงานวิจัยในระดับ ปริญญาโทและปริญญาเอก

3. ให้สถาบันอุดมศึกษาประสานความร่วมมือกับภาคเอกชนโดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรม และบริการในการทำงานวิจัยร่วมกัน

4. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสถาบันวิจัยและพัฒนาภายในประเทศและต่างประเทศ ในการทำงานวิจัยและพัฒนาตลอดจนแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ เพื่อมาทำการวิจัยและ พัฒนาโดยเฉพาะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

5. รัฐสร้างระบบงานตลอดจนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในสถาบันการศึกษา เพื่อให้เอื้อ ต่อการทำงานวิจัยและส่งผลไปให้เกิดการพัฒนาประเทศ ซึ่งรัฐจะต้องมีภาระหน้าที่ดังนี้

5.1 ขกเลิกภาษีอากรสำหรับวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือในการทำวิจัยทุกชนิด

5.2 สนับสนุนงบประมาณในรูปแบบเงินทุนอุดหนุนเพื่อทำงานวิจัยให้มากขึ้น ทั้งในสถาบันการศึกษาทุกระดับและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการทำงานวิจัยและพัฒนา รวมถึงการสร้างศูนย์แห่งความเป็นเลิศเฉพาะทางในสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ เพื่อเสริมสร้างงานวิจัยทุกภาคส่วน

5.3 มีการทำแผนการวิจัยร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยและสร้างระบบข้อมูลประสานให้เป็นเครือข่าย เพื่อประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ ลดความซ้ำซ้อนในการทำงาน

5.4 เชิญชวนและดึงดูดนักวิจัยสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เป็นทั้งคนไทยและชาวต่างชาติที่มีประสบการณ์เข้าร่วมดำเนินงานวิจัย และพัฒนาประเทศพร้อมทั้งปรับสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการทำงานวิจัย

5.5 เปิดโอกาสให้ข้าราชการและอาจารย์ได้มีโอกาสทำงานวิจัยที่มีคุณภาพ โดยสามารถขอลาชั่วคราวเพื่อการทำงานวิจัยและศึกษาต่อในสาขาที่ตนเองทำงานวิจัย

5.6 ปรับปรุงระเบียบการให้ค่าตอบแทนกับข้าราชการที่ทำงานวิจัยและการให้บริการวิชาการแก่สังคม ซึ่งจะเป็นการเพิ่มรายได้แก่ข้าราชการอีกทางหนึ่งในการทำงานวิจัย

จากนโยบายและมาตรการดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าแผนพัฒนาการศึกษาชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ได้พยายามที่จะสนับสนุนและส่งเสริมการทำงานวิจัยให้เพิ่มมากขึ้น โดยมีการวางมาตรการที่ความชัดเจนและเอื้อต่อการนำไปปฏิบัติได้จริงให้มากที่สุด

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้สรุปผลการพัฒนาการศึกษาตามแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 10 (พ.ศ.2551-2554) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในช่วง 2 ปีแรกของแผนไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้อาศัยปัจจัยหลักที่สำคัญ 10 ประการ ในพัฒนาการศึกษาของประเทศประกอบด้วยปัจจัยภายนอกประเทศ 7 ประการ ซึ่งประกอบด้วย (1) การรวมตัวทางเศรษฐกิจในภูมิภาค (2) เศรษฐกิจโลก (3) การเปลี่ยนแปลงทางด้านการเงิน (4) ประชากรสูงอายุในโลก (5) เทคโนโลยี (6) พลังงาน (7) ภาวะโลกร้อน และปัจจัยภายในประเทศ

อีก 3 ประการ ประกอบด้วย (8) การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจ (9) สังคมผู้สูงอายุ (10) การเปลี่ยนแปลงของบ้านเมือง ซึ่งได้อาศัยปัจจัยดังกล่าวในการร่วมมือในการดำเนินการวิจัยกับหน่วยงานภายนอกในลักษณะของการลงทุนร่วมกัน และการดำเนินการวิจัยในสถาบันอุดมศึกษา ทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ เป็นการวิจัยประยุกต์มากกว่าการวิจัยพื้นฐานและเป็นการวิจัยในสาขาวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากกว่าสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้พยายามแสวงหาสิ่งจูงใจให้อาจารย์ทำวิจัยมากขึ้นนอกจากนี้ ยังมุ่งพัฒนาอาจารย์และบุคลากรอุดมศึกษา เพื่อเพิ่มสัดส่วนคุณวุฒิอาจารย์ระดับปริญญาเอก ในระยะที่สองสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้กำหนดการจัดตั้งศูนย์ความเป็นเลิศที่เป็นแหล่งสร้างผลงานทางวิชาการเฉพาะสาขา ในสถาบันอุดมศึกษาที่มีความพร้อมและเชี่ยวชาญในสาขานั้นๆ เพื่อจัดระเบียบทางวิชาการใหม่ในการจัดการบัณฑิตศึกษาและการวิจัย โดยใช้ภาคการผลิตมาจัดทำเป็นหลักสูตรการศึกษาและทำการวิจัยเชิงบูรณาการในเรียนรู้ของสถานศึกษาให้เหมาะสมกับการนำไปปฏิบัติงานจริงและตรงตามสาขาวิชาชีพ โดยอาจารย์และบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาจะต้องได้รับการพัฒนาทักษะวิชาการและสมรรถนะตามสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการสอน

นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้ทำการกำหนดมาตรฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เป็นไปตามแนวทางของแผนอุดมศึกษาระยะยาวและเพื่อให้งานวิจัยสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาลดับที่ 10 (พ.ศ.2551-2554) ดังนี้

1. สนับสนุนให้อาจารย์และนักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษา ได้มีโอกาสทำงานวิจัยกับนักวิจัยที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศ เพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน ให้มีส่วนร่วมในการสร้างและพัฒนา นักวิจัยให้มีความรู้ความสามารถ
2. ส่งเสริมนักวิจัยที่มีความสามารถสูงให้สามารถพัฒนาศักยภาพทางวิชาการได้อย่างเต็มความสามารถ
3. ส่งเสริมความร่วมมือทางวิชาการทั้งระหว่างมหาวิทยาลัยภายในประเทศและต่างประเทศเพื่อยกระดับมาตรฐานการเรียนการสอนและงานวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับบัณฑิตศึกษา

4. สนับสนุนให้มีความร่วมมือในเชิงวิชาการระหว่างสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและภาคเอกชนในท้องถิ่น ในการทำวิจัยเพื่อการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ที่จะเป็นฐานในการปรับปรุงหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษา

5. สร้างกลไกในการพัฒนานักวิจัยรุ่นใหม่ที่มีศักยภาพ โดยการส่งเสริมให้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาได้มีโอกาสทำวิจัยร่วมกับอาจารย์และนักวิจัยที่มีชื่อเสียงภายในประเทศและต่างประเทศ

1.3 หลักการจรรยาบรรณและจริยธรรมของนักวิจัย

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (2552) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการปฏิบัติตนเป็นข้าราชการที่ดีเป็นแบบอย่างที่ดีเป็นสิ่งที่ข้าราชการทุกคนควรยึดถือเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติทั้งในการงานและการดำรงชีวิตส่วนตน จึงจัดทำคู่มือการปฏิบัติตามข้อบังคับสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติว่าด้วยจรรยาข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติจะเป็นเครื่องมือในการยึดถือเพื่อใช้ในการตัดสินใจการกระทำหรือไม่กระทำในสถานการณ์ต่าง ๆ ของข้าราชการ เพื่อให้ข้าราชการของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตโดยยึดหลักคุณธรรมโดยมีหลักจรรยาบรรณนักวิจัยดังนี้

ข้อ 1. นักวิจัยต้องซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในทางวิชาการและการจัดการ นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น ต้องให้เกียรติและอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่น่ามาใช้ในการวิจัย ต้องซื่อตรงต่อการแสวงหาทุนวิจัย และมีความเป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

1.1 นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ในทุกขั้นตอนของกระบวนการวิจัยตั้งแต่การเลือกเรื่องที่จะทำวิจัย การเลือกผู้เข้าร่วมทำวิจัย การดำเนินการวิจัยตลอดจนการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ นักวิจัยต้องให้เกียรติผู้อื่น โดยการอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลและความคิดเห็นที่น่ามาใช้ในการวิจัย

1.2 นักวิจัยต้องชี้แจงต่อการแสวงหาทุนวิจัย นักวิจัยต้องเสนอข้อมูลและแนวคิดอย่างเปิดเผยและตรงมาในการเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน นักวิจัยต้องเสนอโครงการวิจัยด้วยความซื่อสัตย์โดยไม่ขอทุนซ้ำซ้อน

1.3 นักวิจัยต้องมีความเป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย นักวิจัยต้องจัดสรรสัดส่วนของผลงานวิจัยแก่ผู้ร่วมวิจัยอย่างยุติธรรม นักวิจัยต้องเสนอผลงานอย่างตรงไปตรงมา โดยไม่นำผลงานของผู้อื่นมาอ้างว่าเป็นของตน

ข้อ 2. นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีในการทำวิจัย ตามข้อตกลงที่ทำไว้กับหน่วยงานที่สนับสนุนการวิจัยและต่อหน่วยงานที่ตนสังกัด นักวิจัยต้องปฏิบัติตามพันธกรณีและข้อตกลงการวิจัยที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายยอมรับร่วมกัน อุทิศเวลาทำงานวิจัยให้ได้ผลดีที่สุดและเป็นไปตามกำหนดเวลา มีความรับผิดชอบไม่ละทิ้งงานระหว่างดำเนินการ

2.1 นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีในการทำวิจัย นักวิจัยต้องศึกษาเงื่อนไข และกฎเกณฑ์ของเจ้าของทุนอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อป้องกันความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง นักวิจัยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข ระเบียบและกฎเกณฑ์ตามข้อตกลงอย่างครบถ้วน

2.2 นักวิจัยต้องอุทิศเวลาทำงานวิจัย นักวิจัยต้องทุ่มเทความรู้ ความสามารถและเวลาให้กับการทำงานวิจัย เพื่อให้ได้มาซึ่งผลงานวิจัยที่มีคุณภาพและเป็นประโยชน์

2.3 นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบในการทำวิจัย นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบไม่ละทิ้งงานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและส่งงานตามกำหนดเวลา ไม่ทำผิดสัญญาข้อตกลงจนก่อให้เกิดความเสียหาย นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบในการจัดทำรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เพื่อให้ผลอันเกิดจากการวิจัยได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

ข้อ 3. นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำวิจัย นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำวิจัยอย่างเพียงพอและมีความรู้ความชำนาญหรือมีประสบการณ์เกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่ทำวิจัย เพื่อนำไปสู่งานวิจัยที่มีคุณภาพและเพื่อป้องกันปัญหาการวิเคราะห์การตีความหรือการสรุปที่ผิดพลาด อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่องานวิจัย

3.1 นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ ความชำนาญหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ทำวิจัยอย่างเพียงพอเพื่อนำไปสู่งานวิจัยที่มีคุณภาพ

3.2 นักวิจัยต้องรักษามาตรฐานและคุณภาพของงานวิจัยในสาขาวิชาการนั้นๆ เพื่อป้องกันความเสียหายต่อวงการวิชาการ

ข้อ 4. นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ศึกษาวิจัย ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิตนักวิจัยต้องดำเนินการด้วยความรอบคอบระมัดระวัง และเที่ยงตรงในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม มีจิตสำนึกและมีปณิธานที่จะอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

4.1 การใช้คนหรือสัตว์เป็นตัวอย่างทดลอง ต้องทำในกรณีที่ไม่มีทางเลือกอื่นเท่านั้น

4.2 นักวิจัยต้องดำเนินการวิจัยโดยมีจิตสำนึกที่จะไม่ก่อความเสียหายต่อคน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

4.3 นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อผลที่จะเกิดแก่ตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาและสังคม

ข้อ 5. นักวิจัยต้องเคารพศักดิ์ศรีและสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัย นักวิจัยต้องไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ทางวิชาการจนละเลย และขาดความเคารพในศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์ ต้องถือเป็นภาระหน้าที่ที่จะอธิบายจุดมุ่งหมายของการวิจัยแก่บุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่หลอกลวงหรือบีบบังคับและไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

5.1 นักวิจัยต้องมีความเคารพในสิทธิของมนุษย์ที่ใช้ในการทดลองโดยต้องได้รับความยินยอมก่อนทำการวิจัย

5.2 นักวิจัยต้องปฏิบัติต่อมนุษย์และสัตว์ที่ใช้ในการทดลองด้วยความเมตตา ไม่คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ทางวิชาการจนเกิดความเสียหายที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง

5.3 นักวิจัยต้องดูแลปกป้องสิทธิประโยชน์และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง

ข้อ 6. นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด โดยปราศจากอคติในทุกขั้นตอนของการทำวิจัย นักวิจัยจะต้องตระหนักว่าอคติส่วนตัวหรือความลำเอียงทางวิชาการ อาจส่งผลให้มีการบิดเบือนข้อมูลและข้อค้นพบทางวิชาการ อันเป็นเหตุให้เกิดผลเสียหายต่องานวิจัย

6.1 นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด ไม่ทำงานวิจัยด้วยความเกรงใจ

6.2 นักวิจัยต้องปฏิบัติงานวิจัยโดยใช้หลักวิชาการเป็นเกณฑ์และไม่มีอคติมาเกี่ยวข้อง

6.3 นักวิจัยต้องเสนอผลงานวิจัยตามความเป็นจริง ไม่จงใจเบี่ยงเบนผลการวิจัยโดยหวังประโยชน์ส่วนตัวหรือต้องการสร้างความเสียหายแก่ผู้อื่น

ข้อ 7. นักวิจัยพึ้งนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ นักวิจัยพึ้งเผยแพร่ผลงานวิจัยเพื่อประโยชน์ทางวิชาการและสังคม ไม่ขยายผลข้อค้นพบจนเกินความเป็นจริง และไม่ใช้ผลงานวิจัยไปในทางมิชอบ

7.1 นักวิจัยพึ้งมีความรับผิดชอบและรอบคอบในการเผยแพร่ผลงานวิจัย

7.2 นักวิจัยพึ้งเผยแพร่ผลงานวิจัยโดยคำนึงถึงประโยชน์ทางวิชาการและสังคม ไม่เผยแพร่ผลงานวิจัยเกินความเป็นจริง โดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเป็นที่ตั้ง

7.3 นักวิจัยพึ้งเสนอผลงานวิจัยตามความเป็นจริง ไม่ขยายผลข้อค้นพบโดยปราศจากการตรวจสอบและการยืนยันในทางวิชาการ

ข้อ 8. นักวิจัยพึ้งเคารพความคิดเห็นทางวิชาการของผู้อื่น นักวิจัยพึ้งมีใจกว้างพร้อมที่จะเปิดเผยข้อมูลและขั้นตอนการวิจัย ยอมรับฟังความคิดเห็นและเหตุผลทางวิชาการของผู้อื่น และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยของตนให้ถูกต้อง

8.1 นักวิจัยพึงมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ยินดีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสร้างความเข้าใจในงานวิจัยกับเพื่อนร่วมงานและนักวิชาการอื่นๆ

8.2 นักวิจัยพึงยอมรับฟัง แก่ไขการทำวิจัยและการเสนอผลงานวิจัยตามข้อเสนอแนะที่ดี เพื่อสร้างความรู้ที่ถูกต้องและสามารถนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้

ข้อ 9. นักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบต่อสังคมทุกระดับ นักวิจัยพึงมีจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังสติปัญญาในการทำวิจัย เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อความเจริญและประโยชน์สุขของสังคมและมวลมนุษยชาติ

9.1 นักวิจัยพึงไต่ตรองหาหัวข้อการวิจัยด้วยความรอบคอบและทำการวิจัยด้วยจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังปัญญาของตน เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อความเจริญของสถาบันและประโยชน์สุขต่อสังคม

9.2 นักวิจัยพึงรับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการเพื่อความเจริญของสังคม ไม่ทำการวิจัยที่ขัดกับกฎหมาย ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน

9.3 นักวิจัยพึงพัฒนาบทบาทของตนให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น และอุทิศเวลา น้ำใจ กระทำการส่งเสริมพัฒนาความรู้ จิตใจ พฤติกรรมของนักวิจัยรุ่นใหม่ให้มีส่วนสร้างสรรค์ความรู้แก่สังคมสืบไป

2. ความหมายและความสำคัญของนโยบายสาธารณะ

2.1 ความหมายของนโยบายสาธารณะ

ในการศึกษาเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของนโยบายไว้มากมายแตกต่างกันออกไป แต่ในที่นี้จะขอนำมากล่าวเฉพาะที่สำคัญๆ เท่านั้น

Dye (1984) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะ หมายถึง “นโยบายของรัฐ หรืออะไรก็ตามที่รัฐบาลต้องกระทำ หรือเลือกที่จะไม่กระทำ”

Anderson (1975) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะ หมายถึง “แนวทางปฏิบัติที่กำหนดขึ้น เพื่อตอบสนองต่อปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น หรืออีกอย่างหนึ่งคือรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐกำหนดขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาตนเอง”

Lynton (1970) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะ หมายถึง “การตัดสินใจอย่างสัมฤทธิ์ผลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่างๆ ที่สังคม จะยินยอมให้กระทำการหรือจะห้ามมิให้กระทำการ” โดยเป็นความหมายที่แสดงถึงแนวทางในการเลือกกำหนดนโยบาย

Sharkansky (1970) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะ หมายถึง “กิจกรรมต่างๆ ที่องค์การของรัฐจัดทำขึ้น เช่น การจัดบริการสาธารณะด้านต่างๆ การออกกฎหมายและบังคับใช้กฎหมายต่างๆ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมกระบวนการกำหนดนโยบายหรือการกระทำในทางการเมืองอันถือเป็นสัญลักษณ์ของสังคม เป็นต้น”

Charles (1966) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะ หมายถึง หลักการแผนงาน หรือแนวทางการดำเนินการต่างๆ

Easton (1953) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะ หมายถึง การแจกแจงคุณค่าต่างๆ อย่างถูกต้องตามกฎหมายให้แก่สังคมส่วนรวม บุคคลและองค์การที่สามารถนำเอานโยบายดังกล่าวไปใช้ได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ได้แก่ รัฐบาล และหน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำก็ตาม ย่อมก่อให้เกิดผลในการแจกแจงคุณค่าต่างๆ ของสังคมนั้นๆ และเนื่องจากในประเทศหนึ่งๆ นั้นองค์การที่จะมีและใช้อำนาจได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย และมีผลต่อบุคคลทุกคนในประเทศนั้นก็คือรัฐบาลและหน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาลเท่านั้น

ศุภชัย ขาวะประภาส (2548) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะ คือ “แนวทางการดำเนินกิจกรรมของรัฐบาล” เพราะกิจกรรมทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นระดับใดในหน่วยงานใด ล้วนมีกำหนดมาจากความคิดอันเป็นกรอบนำทางว่า ควรจะทำอะไร เมื่อใด ที่ไหน โดยใครและอย่างไรหากปราศจากความคิดที่ชัดเจน การกระทำที่ตามมาคงปราศจากทิศทางที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินกิจกรรมของรัฐบาล

สมบัติ ชำรงชัญวงศ์ (2544) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะ คือ เครื่องมือสำคัญของรัฐบาลในการบริหารและการพัฒนาประเทศทั้งในทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง แต่่นโยบายสาธารณะจะมีความสมบูรณ์ ก็ต่อเมื่อนานโยบายไปปฏิบัติให้ปรากฏเป็นจริง เพราะนโยบายสาธารณะมิใช่เป็นสิ่งที่แสดงเจตจำนงหรือความตั้งใจของรัฐบาลที่จะกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดเท่านั้น แต่จะต้องควบคุมถึงการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ปรากฏเป็นจริงด้วย นอกจากนี้ยังได้สรุปแนวความคิดของนักวิชาการต่างๆ โดยจำแนกลักษณะที่เป็นองค์ประกอบสาธารณะที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ

1. เป็นกิจกรรมที่รัฐบาลเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำ
2. เป็นการใช้อำนาจของรัฐในการจัดสรรกิจกรรมเพื่อตอบสนองค่านิยมของสังคม
3. ผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายสาธารณะได้แก่ ผู้นำทางการเมือง ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายตุลาการ พรรคการเมือง สถาบันราชการ ข้าราชการและประมุขของประเทศ
4. กิจกรรมที่รัฐบาลเลือกที่จะกระทำต้องเป็นชุดของการกระทำที่มีแบบแผน ระบบ และกระบวนการอย่างชัดเจน เป็นการกระทำที่มีการสานต่ออย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง
5. กิจกรรมที่รัฐบาลเลือกที่จะกระทำต้องมีเป้าหมาย วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมาย เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนจำนวนมาก
6. เป็นกิจกรรมที่ต้องกระทำให้ปรากฏเป็นจริง มิใช่เป็นเพียงการแสดงเจตนารมณ์หรือความตั้งใจที่จะกระทำด้วยคำพูดเท่านั้น
7. กิจกรรมที่เลือกกระทำต้องมีผลลัพธ์ในการแก้ไขปัญหาที่สำคัญของสังคม ทั้งปัญหาความขัดแย้งหรือความร่วมมือของประชาชน
8. เป็นการตัดสินใจที่จะกระทำเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนจำนวนมาก มิใช่การตัดสินใจเพื่อประโยชน์เฉพาะบุคคล และเป็นชุดของการตัดสินใจที่เป็นระบบมิใช่การตัดสินใจแบบเอกเทศ

9. เป็นการเลือกทางเลือกที่จะกระทำ โดยพิจารณาจากผลการวิเคราะห์ทางเลือกที่เหมาะสมที่สุด ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม

10. เป็นกิจกรรมที่เกิดจากการต่อรองหรือประนีประนอมระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง

11. เป็นกิจกรรมที่ครอบคลุมทั้งกิจกรรมภายในประเทศและระหว่างประเทศ

12. กิจกรรมที่รัฐบาลเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำ อาจก่อให้เกิดผลทั้งทางบวกและทางลบต่อสังคม

13. เป็นกิจกรรมที่ชอบด้วยกฎหมาย

มยุรี อนุมานราชชน (2553: 6) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะหมายถึงกิจกรรม การกระทำของรัฐบาลและมติการเลือกตัดสินใจของรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลได้ทำการตัดสินใจและกำหนดไว้ล่วงหน้า เพื่อชี้้นำให้มีกิจกรรม/การกระทำต่างๆเกิดขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยมีการวางแผน การจัดทำโครงการ วิธีการบริหารหรือกระบวนการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ด้วยวิธีปฏิบัติงานที่ถูกต้อง เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และความต้องการของประชาชนหรือผู้ให้บริการในแต่ละเรื่อง

อุทัย เลาหิเชียร (2541) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะมีความหมายที่สำคัญอยู่สองประการ ประการแรก คือ เป็นสิ่งที่รัฐบาลเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำ ประการที่สอง คือ การกำหนดเหตุผลและเป้าหมายสำหรับโครงการของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาสังคม และได้สรุปสาระสำคัญของนโยบายสาธารณะไว้ว่า นโยบายสาธารณะ มีค่านิยมอยู่ในทุกนโยบายเป็นกิจกรรมของรัฐ เป็นกิจกรรมเพื่อประชาชนและสังคมเพื่อส่วนรวม เป็นเอกสารที่มีผลทางกฎหมาย นโยบายสาธารณะจะถูกนำไปสู่การปฏิบัติโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเท่านั้น นโยบายสาธารณะจะมีผลเมื่อนำไปสู่การปฏิบัติ

ถวัลย์รัฐ วรเทพพุฒิพงษ์ (2541) ได้กล่าวว่า นโยบายสาธารณะเป็นแนวทางการปฏิบัติของรัฐบาลซึ่งกำหนดวัตถุประสงค์ไว้แน่นอนไม่ว่าอย่างใดก็อย่างหนึ่ง เพื่อแก้ปัญหาในปัจจุบันหรือ

ป้องกันปัญหาในอนาคตหรือก่อให้เกิดผลที่พึงปรารถนา รัฐบาลต้องมีความจริงใจและจริงจังในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และนโยบายอาจเป็นบวกหรือลบก็ได้

จากความที่กล่าวมาข้างต้น อาจสรุปได้ว่า นโยบายสาธารณะหมายถึงแนวทางปฏิบัติหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่รัฐบาลของประเทศหนึ่ง ๆ กำหนดขึ้นมาด้วยความตั้งใจว่าจะกระทำเพื่อแก้ไขปัญหาของสาธารณชน โดยอาจมีแผนและโครงการรองรับเพื่อเป็นแนวทางขึ้นให้มีการปฏิบัติหรือการกระทำต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมาทั้งนี้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ โดยสิ่งที่รัฐบาลเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำนั้น อาจส่งผลกระทบต่อทั้งทางบวกและทางลบ เพื่อให้รัฐบาลเลือกดำเนินการ ก่อนที่รัฐบาลจะเข้าบริหารราชการแผ่นดิน คณะรัฐมนตรีจะต้องแถลงนโยบายต่อรัฐสภาได้พิจารณาว่าตลอดระยะเวลาที่รัฐบาลจะบริหารประเทศจะกระทำสิ่งใดบ้าง เพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศและเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

2.2 ความสำคัญของนโยบายสาธารณะ

นโยบายสาธารณะเป็นกิจกรรมของรัฐจะต้องกระทำหรือไม่กระทำ ซึ่งเป็นแนวทางการเลือกตัดสินใจจะกระทำหรือไม่กระทำ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้เป็นการวางแผนและกำหนดโครงการเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เมื่อมีการกำหนดนโยบาย กำหนดทางเลือกในการตัดสินใจ กำหนดแผนดำเนินงานโครงการ ระบุเป้าหมาย วัตถุประสงค์ ผลลัพธ์ของกิจกรรมและทางเลือกในการตัดสินใจในเรื่องนั้น ซึ่งกิจกรรมที่สังคมส่วนใหญ่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะนั้นทั้งทางตรงและทางอ้อมจากการกำหนดนโยบายของรัฐ

เมื่อมีการกำหนดนโยบายขึ้น นโยบายจะต้องเกี่ยวข้องกับฝ่ายต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ฝ่ายรัฐบาล

นโยบายที่รัฐบาลกำหนดขึ้นนั้นจะต้องสอดคล้องตามความต้องการของประชาชน จะทำให้รัฐบาลได้รับความศรัทธาเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับของประชาชน ถ้าหากรัฐบาลสามารถที่จะนำเอานโยบายที่กำหนดไว้ไปปฏิบัติจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ประชาชนจะรู้สึกพึงพอใจในการดำเนินนโยบาย

2. ฝ่ายข้าราชการ

นโยบายสาธารณะเป็นกลไกหรือเครื่องมือสำคัญในการกำหนดแนวทางการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ เมื่อรัฐบาลกำหนดนโยบายในเรื่องใดเรื่องหนึ่งข้าราชการจะนำเอานโยบายนั้นไปปฏิบัติ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายที่รัฐบาลกำหนด เพื่อให้เกิดเป็นรูปธรรมและสามารถวัดผลได้ อันจะส่งผลให้นโยบายนั้นบรรลุผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการได้

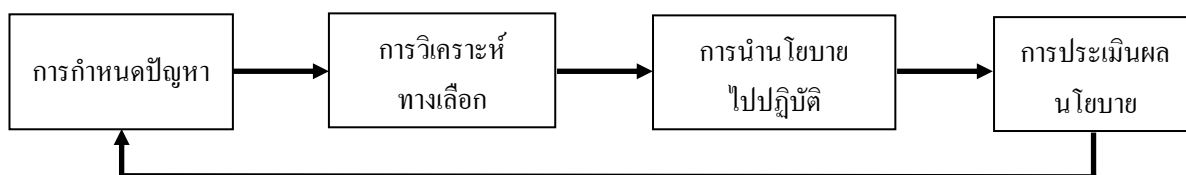
3. ฝ่ายประชาชน

ประชาชนจะเป็นคนส่งผ่านนโยบายของตนเองโดยอาศัยนโยบายของพรรคการเมือง ซึ่งจะได้รับเลือกจากประชาชนเข้ามาจัดตั้งรัฐบาลจึงเป็นการง่ายที่ประชาชนจะส่งผ่านนโยบายมาทางผู้ที่ได้รับเลือกตั้งจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

2.3 กระบวนการนโยบายสาธารณะ

นโยบายสาธารณะเป็นเรื่องที่มีขอบข่ายกว้างขวางครอบคลุมกิจกรรมของรัฐทุกอย่างโดยมีขั้นตอนใหญ่ๆ อยู่ 3 ขั้นตอน คือ

1. การกำหนดนโยบาย ประกอบด้วย การระบุประเด็นปัญหา การพัฒนาทางเลือกการเสนอทางเลือก
2. การนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย การแปลความของนโยบาย การรวบรวมทรัพยากร การวางแผน การจัดองค์การ การดำเนินงาน
3. การประเมินผลนโยบาย ประกอบด้วย การยกเลิก การปรับปรุงเปลี่ยนแปลง

ภาพที่ 1 กระบวนการนโยบายสาธารณะ

ที่มา: อุทัย เลาหวิเชียร (2541: 292)

จากภาพประกอบดังกล่าวจะเห็นว่า กระบวนการนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติมีขั้นตอนที่สำคัญก็คือ การกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติ และการประเมินผลนโยบาย

3. การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

3.1 ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญกระบวนการหนึ่งในกระบวนการของนโยบายสาธารณะทั้ง 3 คือ การกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติและการประเมินผลนโยบาย เพื่อประโยชน์แก่การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติและเพื่อความเข้าใจผู้วิจัยจึงจะได้นำเสนองานของนักวิชาการที่ได้ศึกษาและสรุปอธิบายเอาไว้ ซึ่งจะกล่าวในลำดับต่อไป

Mazmanian and Sabatier (1980) ได้ให้คำนิยามว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การนำนโยบายพื้นฐานทั่วไป ได้แก่ กฎหมาย คำสั่งของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีหรือคำพิพากษาของศาลไปดำเนินการให้บรรลุผล

Van Meter and Van Horn (1975) ได้ให้คำนิยามว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน โดยมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กำหนดไว้

Pressman and Wildavsky (1973) ได้ให้คำนิยามว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การดำเนินงานให้ลุล่วง ให้ประสบความสำเร็จ ให้ครบถ้วน ให้เกิดผลผลิตและให้สมบูรณ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ คือ สิ่งที่รัฐบาลกำลังปฏิบัติอยู่และเป็นการกำหนดปัญหา การวิเคราะห์ทางเลือก การนำ

นโยบายไปปฏิบัติ การประเมินผลการนำนโยบายไปปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม Pressman and Wildav ได้ให้ความหมายเพิ่มเติม โดยพิจารณาจากทัศนะของตนว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็น กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกำหนดเป้าประสงค์และการปฏิบัติเพื่อการบรรลุเป้าประสงค์ การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติยังเกี่ยวข้องกับปัญหาของการประเมินความสำเร็จของผู้ปฏิบัติ และการตีความข้อปฏิบัติที่มีลักษณะทั่วไปลงสู่การตัดสินใจเฉพาะด้าน ที่ต้องมีผู้เข้าร่วมมากมาย และมีมุมมองที่หลากหลายการบรรลุเป้าประสงค์ผ่านการตัดสินใจเฉพาะด้าน ณ ระดับใด ย่อมเป็น การวัดระดับของความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

กล้า ทองขาว (2548) และ ศุภชัย ยาวะประภาษ (2545) ได้สำรวจผลงานวิชาการด้านการ นำนโยบายไปปฏิบัติของนักวิชาการไทยร่วมสมัยและพบว่า โดยสรุปแล้วนักวิชาการส่วนใหญ่ มัก เห็นพ้องต้องกันเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในประเด็นที่สำคัญอย่างน้อย 2 ประเด็น คือ

ประเด็นแรก การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกระบวนการนั้นคือ มีความต่อเนื่องไม่หยุดนิ่ง มีขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม ไม่ใช่กิจกรรมที่เกิดขึ้นชั่วคราวแล้วเลือนหายไป ไม่ใช่กิจกรรม ที่ขาดความต่อเนื่อง แต่เป็นกิจกรรมต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง แต่ละขั้นตอนมีความสัมพันธ์กัน ตลอดเวลา

ประเด็นที่สอง การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย ของนโยบายทั้งนี้ การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นเรื่องของการศึกษาว่า องค์กรที่รับผิดชอบสามารถ นำและกระตุ้นให้ทรัพยากรทางการบริหาร ตลอดจนกลไกที่สำคัญทั้งหมดสามารถปฏิบัติงานให้ บรรลุเป้าหมายตามนโยบายที่ระบุไว้หรือไม่แค่ไหนเพียงใด กล่าวคือ ในส่วนนี้จะเป็นเรื่องที่ นักวิเคราะห์นโยบายสาธารณะมุ่งให้ความสนใจไปที่ปัญหาหรือสิ่งที่เชื่อมโยงระหว่างความสำเร็จ และความล้มเหลวของการนำนโยบาย แผนงานและโครงการให้ลึกซึ้งและถ่องแท้ยิ่งขึ้น โดยสรุป การนำนโยบายไปปฏิบัติน่าจะหมายถึงกระบวนการจัดการและการประสานกิจกรรม เพื่อนำการ เปลี่ยนแปลงไปสู่ผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ให้บรรลุความสำเร็จตรงตามเจตจำนงของนโยบายโดยกลุ่ม บุคคลหรือองค์กรภาครัฐหรือเอกชน

จุมพล หนิมพานิช (2547) ได้ให้ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยรวมว่า การ นำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง การแสดงถึงเป้าหมายที่พึงปรารถนาที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ของ กฎหรือของนโยบายที่เวลามีการดำเนินการจริงๆ แล้วก่อให้เกิดความสำเร็จหรือบรรลุผลได้ไม่ง่าย

นัก และส่วนใหญ่มักจะกลายเป็นปัญหาของรัฐบาลที่เวลาจัดทำหรือดำเนินแผนงานโครงการแล้วไม่สามารถดำเนินได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ตรงนี้จึงเป็นที่มาของการตั้งคำถามขึ้นมาว่าจะทำอย่างไรหรือจะทำเช่นไร ถึงจะเป็นไปได้ที่รัฐบาลจะดำเนินแผนงานโครงการให้บรรลุผลหรือสัมฤทธิ์ผลมากขึ้นและทำได้ไม่ยาก

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบาย เพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องมีความสอดคล้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ตั้งไว้ และการนำนโยบายไปปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายนโยบาย โดยพยายามปรับเปลี่ยนประนีประนอม ระหว่างเป้าหมายและกลยุทธ์ที่กำหนดไว้กับข้อจำกัด เงื่อนไขและสภาพแท้จริง ดังนั้นวัตถุประสงค์จึงเปรียบเสมือนแนวทางของการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยจะต้องคำนึงถึงความชัดเจนของนโยบาย ความเที่ยงตรงในการแก้ไขปัญหาคือความเป็นไปได้ทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ส่วนการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น จะต้องประกอบด้วยบุคลากรที่มีความรู้และความชำนาญเฉพาะด้าน มีทรัพยากรที่เพียงพอต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ บุคลากรมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของนโยบายและผู้รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องมีภาวะผู้นำ สามารถกระตุ้นและสร้างขวัญกำลังใจให้ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีความตั้งใจและความเชื่อมั่นที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ

3.2 ขั้นตอนของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นหลังจากการตรากฎหมายหรือพระราชบัญญัติเรียบร้อยแล้ว กิจกรรมในขั้นตอนนี้จะครอบคลุมถึงการแปลงวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ในกฎหมายหรือพระราชบัญญัติซึ่งโดยปกติมักจะกว้าง ครอบคลุมและกำกวม ให้เป็นโครงการหรือกิจกรรมที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม เพราะนโยบายสาธารณะก็คือแผนกระดาก การกำหนดนโยบายจะดีเลิศเพียงใดก็ตาม จะเป็นความจริงได้ก็ต่อเมื่อมีการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ แต่เมื่อการนำไปปฏิบัติแล้วเกิดความล้มเหลวนอกจากจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน ต่อทรัพยากรของชาติและสูญเสียเวลาอันมีค่าแล้วยังส่งผลต่ออนาคตทางการเมืองของผู้กำหนดนโยบายหรือผู้รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติอีกด้วย

การระดมทรัพยากรต่างๆ ได้แก่ บุคลากร งบประมาณ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็น เพื่อดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้แล้ว การวางแผน และการวางรูปแบบโครงการเพื่อให้ตอบสนองต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้ การจัดองค์การและการปฏิบัติการให้เป็นไปตามโครงการที่วางรูปแบบและกำหนดแผนไว้ ทั้งนี้เพื่อให้การนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดผลสำเร็จมากที่สุดเท่าที่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติจะทำได้ โดยทั่วไปการนำนโยบายไปปฏิบัติในความเป็นจริงมีลักษณะที่สับสน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องลำดับและความต่อเนื่อง ไม่ขาดตอนของกิจกรรม การปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาระหว่างกิจกรรมในขั้นตอนเดียวกัน และกิจกรรมต่างกันรวมถึงขั้นตอนอื่นๆ ด้วย นโยบายเหล่านั้นคือปรากฏการณ์จริงที่ยากจะแสดงให้เห็นชัดเจนได้ต่อไปนี้ จึงเป็นการอธิบายและแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติและขั้นตอนอื่นๆ ในขั้นตอนนโยบาย

ลักษณะองค์ประกอบหลักของศาสตร์การศึกษา นโยบายแสดงความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน โดยไม่อาจแยกออกจากกันได้เด็ดขาดชัดเจน แต่อาจแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้ง 4 ส่วน คือ ส่วนแรก คือ การกำหนดและวิเคราะห์ทางเลือกนโยบาย ส่วนนี้อาจแสดงผลออกมาในรูปของกฎหมายหรือถ้อยแถลงนโยบายหรือข้อกำหนดอื่นๆ ของรัฐบาล เช่น มติคณะรัฐมนตรีหรือประกาศของหน่วยงานของรัฐ ส่วนที่สอง คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติ องค์ประกอบส่วนนี้อาจแสดงให้เห็นในรูปของแผนงานหรือโครงการและการบริหารโครงการ หรือการตีความกฎหมายออกมาเป็นแนวปฏิบัติ และมีการใช้บังคับหรือมีการจัดกระทำเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย ส่วนที่สาม คือ การประเมินผลนโยบายส่วนนี้เป็นการศึกษาคุณค่าของผลผลิตและผลลัพธ์หรือผลกระทบของการนำนโยบาย แผนงานหรือโครงการที่นำไปปฏิบัติว่าเป็นไปตามเจตจำนงของนโยบายอย่างไรและส่วนสุดท้าย คือ การวิเคราะห์ผลสะท้อนกลับของนโยบายเป็นการแสวงหาสารสนเทศเพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงนโยบาย หรือเปลี่ยนแปลงกระบวนการปฏิบัติในนโยบายหรือเพื่อยกเลิกนโยบาย

ขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ ระดับมหภาคและระดับจุลภาคซึ่งแต่ละขั้นตอน มีดังนี้

ขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติระดับมหภาค แบ่งแยกออกได้เป็น 2 ขั้นตอนหลัก ขั้นตอนแรก ได้แก่การแปลงนโยบายออกเป็นแนวทางปฏิบัติ ออกมาในรูปแผนงานหรือโครงการ

ในขั้นตอนที่สอง เป็นขั้นตอนในการทำให้หน่วยงานในท้องถิ่นยอมรับแนวทาง แผนงาน โครงการหรือผลของการแปลงนโยบายนั้นไปปฏิบัติ

ขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับจุลภาค จุดเริ่มต้นของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ที่แท้จริงเริ่มต้นการปฏิบัติในระดับจุลภาค เป็นนโยบายส่วนกลางที่ถูกนำมาปฏิบัติใน สภาพแวดล้อมของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอนย่อย คือ (1) ขั้นระดมพลังเป็นขั้นตอน ที่หน่วยงานท้องถิ่นจะต้องพิจารณารับนโยบายและแสวงหาความสนับสนุนจากท้องถิ่น (2) ขั้น การปฏิบัติครอบคลุมถึงการปรับเปลี่ยนโครงการที่ได้มีการยอมรับแล้วออกมาในรูปของการปฏิบัติ จริงให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและวิธีการปฏิบัติงานของตน (3) ขั้นการสร้างความเป็น ปึกแผ่นหรือความต่อเนื่อง กล่าวคือนโยบายนั้นได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและได้รับการยอมรับ เป็นหน้าที่ประจำวันของผู้ปฏิบัติด้วย

ปัญหาการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติได้เกิดขึ้นทั้งในระดับมหภาค (Macro) และในระดับ จุลภาค (Micro) ในระดับมหภาค จะเห็นได้ว่า มีนโยบายเป็นจำนวนมากที่รัฐบาลส่วนกลางเป็นผู้ กำหนดทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วหรือแม้แต่ประเทศที่กำลังพัฒนา ก็ไม่สามารถทำให้หน่วยงาน ระดับท้องถิ่นนำนโยบายไปปฏิบัติได้ในทิศทางที่ต้องการในระดับจุลภาค แม้ว่ารัฐบาลส่วนกลาง จะสามารถทำให้หน่วยปฏิบัติที่อยู่ในระดับล่างหรือในระดับท้องถิ่นยอมรับ และจัดทำโครงการ สนองนโยบายที่รัฐบาลส่วนกลางวางไว้ ปัญหาก็คงเกิดขึ้น เพราะไม่มีอะไรที่จะประกันได้ว่า หน่วยงานในระดับท้องถิ่นมีสมรรถนะ (Capacity) เพียงพอที่จะปฏิบัติตามได้หรือไม่ บุคคล องค์กรหรือหน่วยงานต่างๆ ที่อาจจะเกี่ยวข้องหรือต้องประสานในการปฏิบัติงาน ให้ความ สนับสนุนร่วมมือมากน้อยเพียงใด โครงการนั้นเป็นความต้องการอย่างแท้จริงของท้องถิ่นนั้น หรือไม่ การยึดยึดคนนโยบายจากเบื้องบนมายังส่วนล่าง มักจะเป็นการสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นเสีย ตั้งแต่เบื้องแรกเพราะความแตกต่างกันของสภาพท้องถิ่น ตลอดจนถึงปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลกระทบต่อ ประสิทธิภาพของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ย่อมจะทำให้ผลการปฏิบัติและระดับความสำเร็จของ โครงการมีความแตกต่างกันไป

ดังนั้นในการคิดวิเคราะห์ว่านโยบายที่กำหนดขึ้นโดยมีเป้าหมาย มีแบบแผนอันจะนำไปสู่ การจัดทำโครงการ ซึ่งเป็นขั้นตอนการลงมือปฏิบัติอย่างแท้จริงในการนำเอานโยบายไปปฏิบัติเป็น การระดมทรัพยากรต่างๆ และจะต้องเกี่ยวข้องกับหน่วยงานหลายๆ หน่วยงาน หรือบุคลากรเป็น จำนวนมากทั้งหน่วยงานเดียวกันหรือต่างหน่วยงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เมื่อเกี่ยวข้องกับ

หน่วยงานหลายหน่วยงานการนำนโยบายไปปฏิบัติมักจะเกิดอุปสรรคการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นขั้นตอนและปัญหาบ่อยครั้ง

Mazmanian and Sabatier (1989) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติและนโยบายสาธารณะ โดยชี้ให้เห็นว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการนโยบายสาธารณะ ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึง การนำเอานโยบายที่ได้รับการตัดสินใจไว้ไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จและเป็นการร่วมกันทำงานภายใต้กฎหมายที่ผ่านความเห็นชอบของฝ่ายนิติบัญญัติหรือคำสั่งของฝ่ายบริหาร หรือคำพิพากษาของศาลสูงสุดหรือศาลฎีกา ซึ่งตามอุดมคติแล้วการตัดสินใจกำหนดนโยบาย คือ การบ่งชี้ปัญหา การกำหนดวัตถุประสงค์และการกำหนดโครงสร้างกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งกระบวนการกำหนดนโยบายไปปฏิบัติประกอบด้วยขั้นตอนหลายขั้นตอน เริ่มด้วยการกำหนดกฎพื้นฐานสำหรับการปฏิบัติการคาดหมายผลลัพธ์จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ การยินยอมปฏิบัติตามของกลุ่มเป้าหมายการพิจารณาผลกระทบจากผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นทั้งที่เจตนาและไม่ได้เจตนา ผลกระทบจากการตัดสินใจของหน่วยงานในการนำไปปฏิบัติและการปรับปรุงกฎระเบียบพื้นฐานในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้เหมาะสม การบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. การพิจารณาผลลัพธ์ของนโยบายของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ โดยมุ่งให้เกิดผลลัพธ์ที่พึงปรารถนาตามวัตถุประสงค์ของนโยบายที่กำหนดไว้
2. การยินยอมปฏิบัติตามของกลุ่มเป้าหมายต่อการตัดสินใจ นโยบายของผู้กำหนดนโยบายหากนโยบายใดที่กลุ่มเป้าหมายไม่ยินยอมปฏิบัติ จะก่อให้เกิดอุปสรรคสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ
3. พิจารณาจากผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจของหน่วยปฏิบัติ เพื่อจำแนกว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นเป็นผลกระทบในทางบวกหรือทางลบ ถ้าเกิดผลในทางลบก็จะได้ปรับปรุงแก้ไขต่อไป
4. พิจารณาผลกระทบจากการรับรู้ของผู้ตัดสินใจนโยบาย ซึ่งผู้ตัดสินใจนโยบายจะประเมินได้ว่าเป็นผลกระทบที่พึงปรารถนาหรือไม่

5. การประเมินกระบวนการทางการเมืองที่มีบทบาทในการบัญญัติกฎหมายเพื่อพิจารณาปรับปรุงกฎหมายให้มีความเหมาะสมในการนำไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ

3.3 ตัวแบบในการวิเคราะห์นโยบายสาธารณะ

Dye (1984) เสนอตัวแบบของการวิเคราะห์นโยบายเอาไว้ ซึ่งง่ายและชัดเจนต่อการทำความเข้าใจการเมืองและนโยบายสาธารณะ สามารถให้คำตอบได้เลยว่าใครเป็นผู้กำหนดนโยบาย กำหนดโดยอาศัยหลักเกณฑ์อะไร แบ่งออกเป็น 9 ตัวแบบ ดังนี้

1. ตัวแบบสถาบัน (Institutional Model) เป็นตัวแบบที่พิจารณาว่านโยบายสาธารณะคือผลผลิตของสถาบัน (Policy as Institutional Output) หากเราวิเคราะห์นโยบายใดนโยบายหนึ่งด้วยตัวแบบนี้จะต้องบอกให้ได้ว่า

1.1 สถาบันใดกำหนดนโยบาย

1.2 สถาบันใดนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.3 สถาบันใดบังคับใช้นโยบายในสังคมทั้งนี้สถาบันที่มีส่วนในการกำหนดนโยบาย

1.4 สถาบันที่ผู้กำหนดนโยบายหลักหรือผู้กำหนดนโยบายอย่างเป็นทางการ (Official Policy Maker) ซึ่งจะมีทั้งสถาบันหลักที่เป็นสถาบันตามรัฐธรรมนูญ และสถาบันรองคือสถาบันที่ได้รับการมอบหมายจากสถาบันหลัก

1.5 สถาบันที่ผู้กำหนดนโยบายอย่างไม่เป็นทางการ (Un official Policy Maker) เช่นกลุ่มผลประโยชน์ เอ็นจีโอ

2. ตัวแบบกระบวนการ (Process Model) ตัวแบบนี้มองว่านโยบายสาธารณะเป็นกิจกรรมทางการเมือง (Policy as Political Activity) เนื่องจากมองว่าในแต่ละขั้นตอนของนโยบายจะมีการเมืองเข้าไปเกี่ยวข้องเสมอ คือ

2.1 ขั้นการระบุปัญหา (Identifying Problems) เป็นการนำเสนอความต้องการของประชาชนที่แสดงออกมาและมุ่งหวังให้รัฐบาลแก้ปัญหา

2.2 การกำหนดวาระสำหรับการตัดสินใจ (Setting the Agenda for Decision Making)

2.3 การกำหนดข้อเสนอนโยบาย (Formulating Policy Proposal)

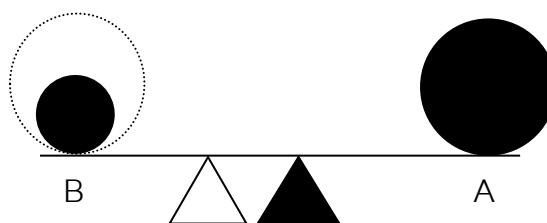
2.4 การอนุมัตินโยบาย (Legitimizing Policy) บางนโยบายที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้นำอาจได้รับการอนุมัติอย่างรวดเร็ว

2.5 การนำนโยบายไปปฏิบัติ (Implementing Policy) มีหน่วยราชการเข้าไปรับผิดชอบดำเนินงาน

2.6 การประเมินผลนโยบาย (Evaluating Policy) เพื่อรายงานว่า Outputs, Outcomes ของนโยบายเป็นอย่างไร ประสิทธิภาพสำเร็จมากหรือน้อย

ในแต่ละขั้นตอนจะมีการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่นในขั้นระบุปัญหาการที่ปัญหาใดจะเป็นปัญหานโยบายก็จะมีการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องการจะวิเคราะห์ด้วยตัวแบบนี้จะต้องตอบให้ได้ว่าในแต่ละขั้นตอนของนโยบายการเมืองเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างไร เช่นในขั้นตอนระบุปัญหาเราจะพบว่าบางครั้งปัญหาของคนบางกลุ่มไม่ได้ถูกนำไประบุให้เป็นปัญหานโยบายเนื่องจากไม่มีอำนาจทางการเมืองในการผลักดัน ดังจะพบว่าปัญหาของนักธุรกิจ นักลงทุนมักจะถูกนำไปเป็นปัญหานโยบายได้ง่ายกว่าปัญหาของคนยากจน

3. ตัวแบบกลุ่ม (Group Model) พิจารณานโยบายคือดุลยภาพระหว่างกลุ่ม (Policy as Group Equilibrium) เนื่องจากในแต่ละสังคมจะมีกลุ่มต่าง ๆ มากมาย ในทางหลักการนโยบายที่ออกจะต้องสามารถสร้างสมดุลให้เกิดขึ้นในแต่ละกลุ่ม แต่พบว่านโยบายที่ออกมาส่วนใหญ่มักสะท้อนให้เห็นว่าตอบสนองต่อความต้องการของกลุ่มใหญ่ๆ ที่มีอิทธิพลอยู่ในขณะนั้น หรือนโยบายเอนเอียงไปตามอิทธิพลของกลุ่มใหญ่ ดังรูป

กล่าวคือนโยบายจะถูกกำหนดออกมาในลักษณะใดขึ้นอยู่กับอิทธิพลของกลุ่มในสังคม จากรูปกลุ่ม B มีอิทธิพลน้อยกว่ากลุ่ม A นโยบายสาธารณะจึงจะไปทางกลุ่ม A แต่เมื่อกลุ่ม B มีอิทธิพลมากขึ้นนโยบายสาธารณะก็จะไปทางกลุ่ม B เมื่ออิทธิพลของกลุ่มเปลี่ยนนโยบายก็จะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เช่นนโยบายน้ำตาลจะเป็นการต่อรองระหว่างเกษตรกรชาวไร่อ้อยและโรงงานน้ำตาล ซึ่งบางครั้งนโยบายก็จะเอื้อต่อชาวไร่อ้อยในช่วงที่สามารถรวมตัวกันต่อรองได้อย่างเข้มแข็ง หรือบางครั้งโรงงานน้ำตาลก็จะได้ประโยชน์มากกว่า อิทธิพลของกลุ่มจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

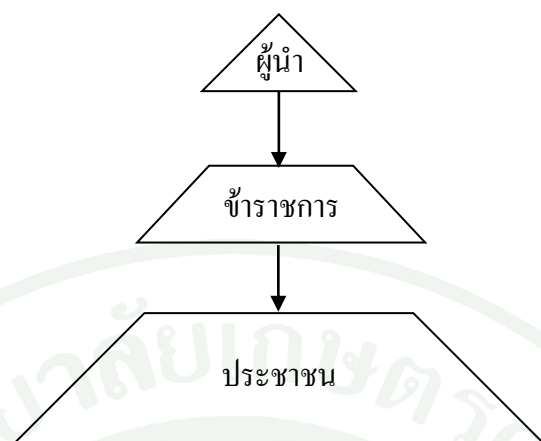
3.1 ความเข้มแข็งในการรวมตัวกันของกลุ่ม

3.2 ความสามารถของผู้นำกลุ่ม

3.3 เส้นสายเชื่อมโยงกับผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ

3.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของกลุ่ม เช่นห้างขนาดใหญ่จะมีกำลังอำนาจมากกว่าร้านค้ารายย่อย เนื่องจากมีปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ดีกว่า

4. ตัวแบบผู้นำ (Elite Model) เป็นตัวแบบที่มองว่านโยบายคือสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของผู้นำ (Policy as Elite Preference) ดังนั้นแม้ว่าโดยหลักการแล้วนโยบายสาธารณะต้องสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของมวลชน (Mass) แต่หลายๆ นโยบายกลับสะท้อนความต้องการหรือรสนิยมของผู้นำซึ่งเป็นคนกลุ่มเล็กๆ ในสังคม ดังรูป

นั่นคือผู้นำที่เป็นคนส่วนน้อยในสังคมจะกำหนดนโยบายและตั้งการนโยบายมายังข้าราชการ และข้าราชการจะนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งผลของนโยบายจะมีผลกระทบต่อมวลชนที่เป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ

5. ตัวแบบมีเหตุมีผล (Rational Model) เป็นตัวแบบที่พิจารณาว่านโยบายสาธารณะคือสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงผลประโยชน์สูงสุดต่อสังคมส่วนรวม (Policy as Maximum Social Gain) คำว่าผลประโยชน์สูงสุดต่อส่วนรวมจะหมายถึงผลประโยชน์จากนโยบายในทุกๆด้าน ซึ่งจะต้องสูงกว่าต้นทุนที่ใช้ไปกับการดำเนินนโยบาย ดังนั้นการจะกำหนดนโยบายออกมาให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้กำหนดนโยบายจะต้องพิจารณานโยบายอย่างมีเหตุผล โดยผู้กำหนดนโยบายต้องรู้ในสิ่งต่างๆ คือ

5.1 รู้ความต้องการหรือปัญหาทั้งหมดของสังคมและรู้ว่าปัญหาหรือความต้องการใดสำคัญมากกว่าน้อยกว่า

5.2 รู้ทางเลือกในการแก้ปัญหาแต่ละปัญหาว่าจะมีแนวทางเลือกในการแก้ปัญหาที่วิธี

5.3 รู้ผลของทุก ๆ ทางเลือก

5.4 สามารถคำนวณผลประโยชน์ตอบแทนและค่าใช้จ่ายของแต่ละทางเลือกได้

5.5 เลือกทางเลือกที่มีประสิทธิภาพที่สุด

อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงแนวทางการกำหนดนโยบายด้วยตัวแบบเหตุผลจึงมักไม่เกิดขึ้นจริงเพราะต้องใช้เวลาและงบประมาณจำนวนมาก

6. ตัวแบบการวิเคราะห์ส่วนที่เพิ่มขึ้นหรือส่วนที่เปลี่ยนแปลง/ตัวแบบค่อยเป็นค่อยไป (Incremental Model) เมื่อ Rational Policy ทำได้ยากในการปฏิบัติจึงมักใช้ Incremental Model ตัวแบบนี้พิจารณาว่านโยบายสาธารณะเป็นการกำหนดโดยพิจารณาจากนโยบายในอดีตเป็นเกณฑ์ (Policy as Variations on the Past) นโยบายรัฐบาลบางครั้งเป็นการนำนโยบายเก่ามาดัดแปลงโดยอาศัยฐานของนโยบายเดิม

การกำหนดนโยบายโดยอาศัย Incremental Model Thomas R. Dye เชื่อว่าเป็นกลยุทธ์ทางการเมืองที่ดีสามารถประนีประนอมหรือนำเสนอนโยบายใหม่โดยปรับเปลี่ยนเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้โดยไม่ต้องปรับเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด ทำให้การคัดค้านมีน้อยลง

7. ตัวแบบทฤษฎีเกม (Game Theory Model) พิจารณาว่านโยบายสาธารณะเป็นทางเลือกที่มีเหตุผลในสถานการณ์ที่มีการแข่งขัน (Policy as Rational Choice in Competitive Situations) ตามตัวแบบนี้จะใช้ในกรณีที่มีผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในนโยบายนั้นอย่างน้อยสองฝ่าย และเป็นการตัดสินใจภายใต้การแข่งขัน การจะตัดสินใจอย่างไรขึ้นอยู่กับความพอใจฝ่ายตรงกันข้าม ตัวอย่าง Game Theory Model เช่นเมื่อเราขับรถไปบนถนนแคบๆ ที่รถสวนกันไม่ได้แล้วไปเจอรถอีกคันหนึ่ง

7.1 ถ้าเราตัดสินใจลุย ฝ่ายตรงข้ามก็ลุยปรากฏว่าเสียหายทั้งคู่

7.2 ถ้าเราตัดสินใจลุย ฝ่ายตรงข้ามหลบ เราก็ชนะ

สำหรับ Game Theory Model สิ่งที่ต้องตัดสินใจก็คือทางเลือกที่มีเหตุผลที่สุดในขณะนั้น แต่ไม่ใช่ Best Choice การใช้ Game Theory Model ในการกำหนดนโยบายส่วนใหญ่จะใช้กับนโยบายป้องกันประเทศ การทำสงคราม

8. ตัวแบบทางเลือกสาธารณะ (Public Choice Model) พิจารณาว่านโยบายสาธารณะเป็นการตัดสินใจแบบมีส่วนร่วมหรือตัดสินใจร่วมกันโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของปัจเจกบุคคลแต่ละคน (Policy as Collective Decision Making by Self – interested Individuals) ตัวแบบนี้เชื่อว่าบุคคล

สนใจประโยชน์ส่วนตัวและต้องการได้ประโยชน์สูงสุด ในการกำหนดนโยบายก็จะพิจารณาจากความต้องการของแต่ละบุคคล นโยบายที่ออกมาจะเป็นการตัดสินใจร่วมกันแต่มีประโยชน์แต่ละบุคคลด้วย

9. ตัวแบบระบบ (System Model) พิจารณานโยบายสาธารณะเป็นผลผลิตของระบบ (Policy as System Output) ตัวแบบเหล่านี้จะช่วยให้ศึกษานำไปวิเคราะห์ได้ว่า นโยบายใดถูกกำหนดขึ้นมาโดยปัจจัยใด ซึ่งบางตัวแบบสามารถนำไปวิเคราะห์นโยบายได้หลากหลายนโยบาย แต่บางตัวแบบก็วิเคราะห์ได้บางนโยบาย

เนื่องจากการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Policy Implementation) เป็นเรื่องของการศึกษาว่า องค์การที่รับผิดชอบที่สามารถนำมากระตุ้นให้ทรัพยากรทางการบริหารเป็นกลไกที่สำคัญทั้งในการปฏิบัติงานให้บรรลุตามนโยบายที่ระบุไว้หรือไม่ แลไหน เพียงใด การศึกษานำนโยบายไปปฏิบัติจึงเป็นการแสวงหาวิธีการและแนวทางเพื่อปรับปรุงนโยบาย แผนงานและการปฏิบัติงานในโครงการให้ดีขึ้น การศึกษาดังกล่าวยังถือได้ว่าเป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการนำไปสู่การบรรลุจุดมุ่งหมายของการพัฒนาที่ดีขึ้นในอนาคตอีกด้วย (วรเดช จันทรศร, 2541)

วรเดช จันทรศร (2548: 34-39) ได้ให้ความหมายของแนวทางในการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าจะมีแนวทางการศึกษาหรือตัวแบบ (Model) ใดบ้างที่จะช่วยสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น การศึกษานำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะได้รับความสนใจเป็นอย่างมากในการศึกษานโยบายสาธารณะในปัจจุบัน แต่ก็ปรากฏว่า ยังมีผลงานวิจัยไม่มากเพียงพอที่จะให้ข้อสรุป หรือยึดถือเป็นแนวทางการศึกษาได้อย่างไรก็ตาม ถ้าหากจะมีการแยกประเด็นความสนใจในการศึกษาออกไปอย่างกว้างๆ แล้วการสร้าง ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติอาจแยกพิจารณาได้เป็น 6 แนวทางหรือ 6 ตัวแบบด้วยกันคือ

1. แนวทางที่เน้นการวางแผนและการควบคุม หรือที่เรียกว่าตัวแบบที่ยึดหลักเหตุผล (Rational Model) มีตัวแปรที่สำคัญคือ ความชัดเจนในการกำหนดวัตถุประสงค์และภารกิจ การมอบหมายงาน การกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงาน ระบบการวัดและการประเมินผลและระบบการให้ทุนให้โทษแก่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

2. แนวทางที่เน้นสมรรถนะขององค์กร หรือที่เรียกว่า ตัวแบบทางด้านการจัดการ (Management Model) มีตัวแปรที่สำคัญคือ ความรับผิดชอบขององค์กร โครงสร้างขององค์กร ความรู้ความสามารถของบุคลากร ทั้งทางการบริหารและทรัพยากรด้านวัสดุ อุปกรณ์และงบประมาณ

3. แนวทางที่เน้นการมีส่วนร่วม การสร้างความผูกพันและการยอมรับ หรือที่เรียกว่า ตัวแบบทางด้านการพัฒนาองค์กร (Organization Development Model) มีตัวแปรที่สำคัญ คือ การทำงานเป็นทีม ภาวะผู้นำ ความผูกพันและการยอมรับของสมาชิก

4. แนวทางที่เน้นการสร้างความเข้าใจ เกี่ยวกับสภาพความเป็นไปในระบบราชการหรือที่เรียกว่า ตัวแบบทางด้านการกระบวนการของระบบราชการ (Bureaucratic Processes Model) มีตัวแปรที่สำคัญ คือ ผู้บริหารโครงการเข้าใจสภาพการให้บริการ ผู้ปฏิบัติยอมรับและปรับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของงาน

5. แนวทางที่เน้นการเจรจาและต่อรอง หรือที่เรียกว่า ตัวแบบทางการเมือง (Political Model) มีตัวแปรที่สำคัญ คือ ความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน ความสัมพันธ์กับองค์กรภายนอก การมีส่วนร่วม การเจรจาต่อรอง อำนาจ ทรัพยากรและการสนับสนุนจากสื่อมวลชน นักการเมือง หัวหน้าหน่วยงานอื่นๆ กลุ่มอิทธิพล กลุ่มผลประโยชน์และบุคคลสำคัญ

6. แนวทางที่เน้นวิเคราะห์เชิงระบบ หรือที่เรียกว่า ตัวแบบทั่วไป (General Model) มีตัวแปรที่สำคัญ คือ ปัจจัยด้านการสื่อข้อความ ปัจจัยด้านปัญหาสมรรถนะขององค์กรและปัจจัยด้านตัวผู้ปฏิบัติ

Van Meter and Van Horn (1975) ได้สร้างกรอบแนวคิดของ Van Meter and Van Horn โดยได้รับอิทธิพลมาจากพื้นฐานแนวคิด 3 คือ (1) ทฤษฎีองค์การว่าด้วยเรื่องการเปลี่ยนแปลงองค์กร การควบคุมองค์กรที่สลับซับซ้อนและการจัดองค์กรเสียใหม่ (2) การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวกับผลกระทบจากการพิจารณาคดีของศาลและ (3) การศึกษาวรรณกรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ อิทธิพลของแนวคิดพื้นฐาน 3 ประการนี้ได้ช่วยให้นักวิชาการทั้งสองสามารถออกแบบทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Theory or Policy Implementation) ขึ้นมาใน ค.ศ. 1974

กรอบทฤษฎีของ Van Meter and Van Horn มีสาระสำคัญ คือกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติจะเริ่มเมื่อเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายได้รับการกำหนดขึ้น และต่อมากระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติจะผันแปรไปตามธรรมชาติของลักษณะการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์กรที่รับผิดชอบ กล่าวคือรูปแบบการตัดสินใจกระทำใดๆ ในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะแสดงให้เห็นลักษณะผลกระทบของโครงสร้างและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการบริหารนโยบาย สิ่งสำคัญที่ควรสนใจในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือประเด็นความต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ระดับความขัดแย้งหรือความเห็นพ้องต้องกันเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการเปลี่ยนแปลงตามนโยบายนั้นของผู้เกี่ยวข้องการศึกษาปรากฏการณ์การนำนโยบายไปปฏิบัติ หากพบเหตุการณ์ในลักษณะที่นโยบายต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงสูงแต่ผู้เกี่ยวข้องมีความเห็นพ้องต้องกันต่ำ กับนโยบายที่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงต่ำแต่ผู้เกี่ยวข้องเห็นพ้องต้องกันสูง ผลกระทบจะมีมากต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติซึ่งถือเป็นเรื่องปกติ โดยทฤษฎีของ Van Meter and Van Horn คาดการณ์ว่านโยบายที่มีความต้องการการเปลี่ยนแปลงสูงและมีความเห็นพ้องต้องกันสูง จะมีประสิทธิผลในการนำไปปฏิบัติสูงกว่านโยบายที่ต้องการเปลี่ยนแปลงต่ำ และมีความเห็นพ้องต้องกันต่ำ ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn เป็นตัวแบบที่ประกอบด้วยตัวแปร 6 ตัว ทำหน้าที่เชื่อมโยงระหว่างนโยบายกับผลการปฏิบัติตามนโยบาย คำอธิบายคุณลักษณะและความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ มีดังนี้

1. วัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย (Policy Standards and Objectives) เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในขั้นการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ วัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย เพราะวัตถุประสงค์และมาตรฐานของนโยบายคือปัจจัยกำหนดรายละเอียดของเป้าหมายนโยบาย ในบางกรณีวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบายโดยตัวของมันเอง ก็เป็นตัวการที่ช่วยให้ง่ายต่อการวัดเช่น จำนวนชิ้นงาน ปริมาณของผู้ที่ได้รับการจ้างงาน ความก้าวหน้าของแต่ละกิจกรรมของโครงการ ทั้งนี้การวัดผลการปฏิบัติตามนโยบายจะกระทำได้ชัดเจนเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับความชัดเจนของการกำหนดมาตรฐานนโยบายและความชัดเจนของวัตถุประสงค์ของนโยบาย ในทางตรงกันข้ามหากวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบายมีความคลุมเครือและมีความขัดแย้งกันย่อมทำให้ยากต่อการวัดและยากต่อการนำไปปฏิบัติ เพราะวัตถุประสงค์ของการศึกษานำนโยบายไปปฏิบัติประการหนึ่งคือความต้องการทราบว่า นโยบายใดประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวอย่างไร การวัดความสำเร็จหรือความล้มเหลวคือการพิจารณาระดับที่เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของนโยบายบรรลุผลหากวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบายมีความชัดเจน และ

แสดงคุณสมบัติง่ายต่อการวัดการประเมินคุณค่าของนโยบายก็จะกระทำได้ง่ายเช่นกัน ดังนั้นผู้กำหนดนโยบายควรเลือกถ้อยคำหรือข้อความในการเรียบเรียงแนวปฏิบัติและข้อกำหนด (Guideline and Regulations) มาใช้อย่างพิถีพิถัน สามารถสะท้อนเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติตามนโยบายได้อย่างชัดเจน

2. ทรัพยากรนโยบาย (Policy Resources) ทรัพยากรนโยบาย คือ สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการบริหารนโยบาย ทรัพยากรนโยบายอาจรวมถึงเงินและสิ่งเสริม (Incentives) ทั้งปวงที่กำหนดไว้ในแผนงานและโครงการ ทรัพยากรเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมหรือช่วยให้ความสะดวกต่อประสิทธิภาพของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าทรัพยากรนโยบายที่เป็นตัวเงินเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะทำให้นโยบายบรรลุผล แต่การนำนโยบายไปปฏิบัติมีความต้องการทรัพยากรเสริมอื่นๆ อีกมาก

3. การสื่อสารระหว่างองค์กรและการขับเคลื่อนกิจกรรม (Inter Organization Communication Activities) การสื่อสารระหว่างองค์กร คือ การสื่อสารเกี่ยวกับมาตรฐานงานและวัตถุประสงค์นโยบาย เพื่อให้ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติแต่ละหน่วยงานที่ร่วมรับผิดชอบแผนงานโครงการมีความรู้ความเข้าใจสอดคล้องกัน หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่ง การสื่อสารระหว่างองค์กร คือ ความต้องการให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับมาตรฐานงานและวัตถุประสงค์นโยบาย การสื่อสารภายในองค์กรและระหว่างองค์กรมิใช่เรื่องง่าย หากผู้กำหนดนโยบายไม่สามารถเรียบเรียงแนวปฏิบัติที่ต้องการให้ผู้ปฏิบัตินำไปใช้ชัดเจนเป็นมาตรฐานเดียวกัน เพราะหากข้อกำหนดหรือแนวปฏิบัติไม่ชัดเจน อาจทำให้มีการแปลงสารเกิดขึ้นผิดพลาดได้ง่ายหรือพร้อมที่จะเกิดความขัดแย้งระหว่างผู้ปฏิบัติได้ตลอดเวลา การนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จควรมีกกลไกขับเคลื่อนกิจกรรมทุกส่วนให้เข้าใจตรงกัน เกี่ยวกับมาตรฐานงานและวัตถุประสงค์ของนโยบายระหว่างฝ่ายบริหารกับผู้ปฏิบัติ

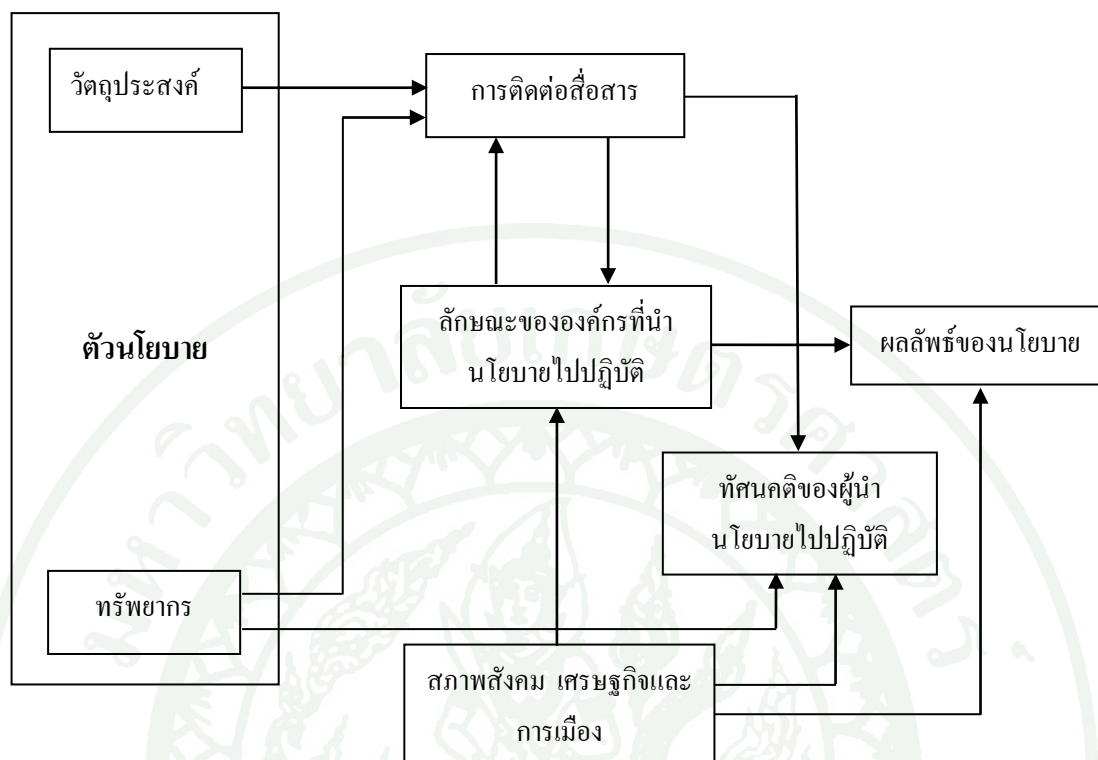
4. ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (The Characteristics of Implementing Agencies) ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติเป็นองค์ประกอบใหญ่ที่มีองค์ประกอบย่อยๆ หลายประการเป็นกลไกกำหนดการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ สมรรถนะของทีมงานของหน่วยงานระดับความเคร่งครัดในการควบคุมบังคับบัญชา ทรัพยากรทางการเงินของหน่วยงาน เช่น การสนับสนุนของฝ่ายกฎหมายและฝ่ายบริหาร ความมีชีวิตชีวาขององค์กร ระดับการสื่อสารและความเป็นระบบเปิดขององค์กร ความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ระหว่าง

องค์กรที่เข้าร่วมการนำนโยบายไปปฏิบัติกับผู้กำหนดนโยบายหรือองค์กรที่ประกาศใช้นโยบาย ซึ่งคุณลักษณะขององค์กรที่กล่าวมาจะแสดงถึงศักยภาพและความสามารถในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง (Economic, Social and Political Condition) องค์กรประกอบด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ได้รับการพิจารณาว่าเป็นปัจจัยสำคัญในฐานะสภาพแวดล้อมของผลผลิตนโยบายขององค์กรประกอบด้านนี้จะมีผลกระทบอย่างมากต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยเฉพาะหน่วยงานที่เป็นฝ่ายนำนโยบายไปปฏิบัติ การพิจารณาองค์กรประกอบด้านนี้จะคำนึงว่าการจัดสรรทรัพยากรด้านงบประมาณให้แก่หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติมีความเพียงพอต่อการส่งเสริมให้แผนงานโครงการประสบความสำเร็จหรือไม่ ความคิดเห็นของสาธารณะชนต่อนโยบายเป็นอย่างไร ชนชั้นนำพอใจหรือไม่พอใจนโยบายที่นำไปปฏิบัติ กลุ่มหลากหลายในสังคมรวมทั้งกลุ่มผลประโยชน์ภาคเอกชน คัดค้านหรือสนับสนุนนโยบายที่นำไปปฏิบัตินั้นอย่างไร

6. ความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ (The Disposition of Implementers) องค์กรประกอบ 5 ประการที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะถูกกลั่นกรองโดยความรู้สึกนึกคิดของผู้ปฏิบัติและจะมีการตอบสนองต่อนโยบายที่นำไปปฏิบัติ 3 ระดับ ซึ่งการตอบสนองต่อนโยบายแต่ละระดับจะมีผลกระทบต่อการแสดงพลังความสามารถและความตั้งใจจริงของผู้ปฏิบัติ คือ (1) ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายที่จะนำไปปฏิบัติ (2) เจตคติต่อนโยบาย (ยอมรับ เฉยๆ หรือ ปฏิเสธ) และ (3) ความเข้มข้นของเจตคติที่กล่าวถึงในข้อ (2) ต่อนโยบาย

ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn เป็นการอธิบายลักษณะความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของตัวแปรกำหนด ที่แสดงอิทธิพลทั้งโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลการปฏิบัติตามนโยบายการอธิบายคุณลักษณะของตัวแปรกำหนดทั้ง 6 ตัวแปร ก่อนข้างมีความชัดเจน แต่เป็นที่น่าเสียดายที่นักวิชาการทั้งสองมิได้อธิบายคุณลักษณะของตัวแปรตามคือผลการปฏิบัติตามนโยบายไว้ด้วย อย่างไรก็ตามกรอบแนวคิดที่นักวิชาการทั้งสองท่านเสนอไว้นี้เป็นเพียงตัวแบบเชิงสมมติฐานที่หวังจะให้มีการนำไปทดสอบเชิงประจักษ์ในโลกแห่งความเป็นจริงต่อไป ตัวแบบมีลักษณะดังรูป (กล้า ทองขาว, 2548)

ภาพที่ 2 ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn
ที่มา: Van Meter and Van Horn (1975: 463)

ตัวแบบนี้แม้จะไม่ใช่เป็นความพยายามโดยตรงที่จะประสานตัวแบบต่างๆ ตามแนวทางข้างต้นเข้าไว้ด้วยกันก็ตาม แต่กรอบของตัวแบบก็ได้รับการรวมตัวแปรบางส่วนของตัวแบบอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกันมากพอที่จะช่วยให้การศึกษารวมทั่วไปของปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ในลักษณะที่กว้างกว่าตัวแบบอื่นๆ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ไม่ได้หมายความว่า ตัวแบบทั่วไปนี้จะไม่ส่งผลสู่ความสามารถในการวิเคราะห์ที่เจาะลึกเฉพาะส่วนได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกอธิบายแนวทางที่เน้นวิเคราะห์เชิงระบบหรือที่เรียกว่าตัวแบบทั่วไป โดยตัวแบบนี้เป็นผลงานของ Van Meter and Van Horn ที่พัฒนามาจากตัวแบบกระบวนการในวิเคราะห์ระบบการเมืองของ Easton ผสมกับการนำผลการศึกษาทางด้านทฤษฎีองค์กรที่ส่งผลหรือเกี่ยวข้องกับระบบการปฏิบัติงานมาประยุกต์เข้าด้วยกัน

ทัศนคติ (Attitude) ของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

ทัศนคติเป็นแนวความคิดที่มีความสำคัญมากแนวทาง จิตวิทยาสังคมและการสื่อสาร และมีการใช้คำนี้กันอย่างแพร่หลาย สำหรับการนิยามคำว่า ทัศนคตินั้นได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายไว้ดังนี้

Schermerhorn et al. (2005) ได้กล่าวว่า ทัศนคติ คือ การวางแนวความคิด ความรู้สึก ให้ตอบสนองในเชิงบวกหรือเชิงลบต่อคนหรือต่อสิ่งของ ในสภาวะแวดล้อมของบุคคลนั้นๆ และทัศนคตินั้นสามารถที่จะรู้หรือถูกตีความได้จากสิ่งที่คนพูดออกมาอย่างไม่เป็นทางการ หรือจากการสำรวจที่เป็นทางการหรือจากพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้น

Newstrom and Davis (2002) ได้กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึกหรือความเชื่อ ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ตัดสินว่า พนักงานรับรู้สภาวะแวดล้อมของพวกเขาอย่างไรและผูกพันกับการกระทำของพวกเขา หรือมีแนวโน้มของการกระทำอย่างไรและสุดท้ายมีพฤติกรรมอย่างไร

Hornby (2001) ได้กล่าวว่า ทัศนคติ คือ วิถีทางที่คุณคิดหรือรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือคนใดคนหนึ่ง และวิถีทางที่คุณประพฤติต่อใครหรือคนใดคนหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คุณคิดหรือรู้สึกอย่างไร

Gibson (2000) ได้กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ตัวตัดสินพฤติกรรม เป็นความรู้สึกเชิงบวกหรือเชิงลบ เป็นสภาวะจิตใจในการพร้อมที่จะส่งผลกระทบต่อการตอบสนองของบุคคลนั้นต่อบุคคลอื่นๆ ต่อวัตถุหรือต่อสถานการณ์ โดยที่ทัศนคตินี้สามารถเรียนรู้หรือจัดการได้โดยใช้ประสบการณ์

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น อาจสรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิด หรือความเชื่อ และแนวโน้มที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมของบุคคลเป็นปฏิกิริยาโต้ตอบ โดยการประมาณค่าว่าชอบหรือไม่ชอบ ที่จะส่งผลกระทบต่อการตอบสนองของบุคคลในเชิงบวกหรือเชิงลบต่อบุคคล สิ่งของและสถานการณ์ในสภาวะแวดล้อมของบุคคลนั้นๆ โดยที่ทัศนคตินี้สามารถเรียนรู้หรือจัดการได้โดยใช้ประสบการณ์ และทัศนคตินั้นสามารถที่จะรู้ หรือถูกตีความได้จากสิ่งที่คนพูดออกมาอย่างไม่เป็นทางการ หรือจากการสำรวจที่เป็นทางการ หรือจากพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้น

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2545) ได้กล่าวว่า ทักษณคติ คือ สภาวะความพร้อมทางจิตที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึกและแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ สถานการณ์ต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งและสภาวะความพร้อมทางจิตนี้จะต้องอยู่นานพอสมควร

สร้อยตระกูล อรรถมานะ (2541) ได้กล่าวว่า ทักษณคติ คือ ผลผสมผสานระหว่างความนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้และความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด คนใดคนหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งๆ ซึ่งออกมาในทางประเมินค่าอันอาจเป็นไปในทางยอมรับหรือปฏิเสธก็ได้ และความรู้สึกเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งขึ้น

พงศ์ หารดาล (2540) ได้กล่าวว่า ทักษณคติ คือ ความรู้สึก ท่าที ความคิดเห็นและพฤติกรรมของคณงานที่มีต่อเพื่อนร่วมงาน ผู้บริหาร กลุ่มคน องค์กรหรือสภาพแวดล้อมอื่นๆ โดยการแสดงออกในลักษณะของความรู้สึกหรือท่าทีในทางยอมรับหรือปฏิเสธ

ลักษณะของทัศนคติ

เนื่องจากว่านักจิตวิทยาได้ศึกษาในความหมายที่แตกต่างกันดังนั้น จึงควรกล่าวถึงลักษณะรวมๆ ของทัศนคติที่ทำให้เกิดความเข้าใจทัศนคติให้ดีขึ้น ซึ่งลักษณะของทัศนคติสรุปได้ดังนี้ (ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร, 2545)

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้
2. ทัศนคติมีลักษณะที่คงทนถาวรอยู่นานพอสมควร
3. ทัศนคติมีลักษณะของการประเมินค่าอยู่ในตัว คือ บอกลักษณะดี – ไม่ดี ชอบ – ไม่ชอบ เป็นต้น
4. ทัศนคติทำให้บุคคลที่เป็นเจ้าของพร้อมที่จะตอบสนองต่อที่หมายของทัศนคติ
5. ทัศนคติบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคล บุคคลกับสิ่งของและบุคคลกับสถานการณ์นั้นคือ ทัศนคดีย่อมมีที่หมายนั่นเอง

องค์ประกอบของทัศนคติ

จากการตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับองค์ประกอบของทัศนคติ พบว่า มีผู้เสนอความคิดไว้ 3 แบบ คือ ทัศนคติแบบ 3 องค์ประกอบ ทัศนคติแบบ 2 องค์ประกอบ และทัศนคติแบบ 1 องค์ประกอบ (ธีระพร อุวรรณโน, 2534) ดังนี้

1. ทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ แนวคิดนี้จะระบุว่า ทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) ประกอบด้วยความเชื่อ ความรู้ ความคิดและความคิดเห็น 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึงความรู้สึกชอบ - ไม่ชอบ หรือทำทางที่ดี - ไม่ดี 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติ มีนักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งทัศนคติออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ Kretch, Crutchfield and Pallachey (1962) และ Triandis (1971)

2. ทัศนคติมี 2 องค์ประกอบ แนวคิดนี้จะระบุว่า ทัศนคติมี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) มีนักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งทัศนคติออกเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ Katz (1950) และ Rosenberg (1956, 1960, 1965)

3. ทัศนคติมีองค์ประกอบเดียว แนวคิดนี้จะระบุว่า ทัศนคติมีองค์ประกอบเดียว คือ อารมณ์ความรู้สึกในทางชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด นักจิตวิทยาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ Bem (1970) Fishbein, Ajzen (1975) และ Insko (1976)

Schermerhorn et al. (2005) กล่าวว่า ทัศนคติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้าน ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Component) คือ ทัศนคติที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้และข้อมูลที่บุคคลคนหนึ่ง ซึ่งมีความเชื่อจะแสดงให้เห็นถึงความคิดของคนหรือสิ่งของ และข้อสรุปที่บุคคลได้มีต่อบุคคลหรือสิ่งของนั้นๆ เช่น งานของฉันทาความละเอียด เป็นต้น

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) คือ ความรู้สึกเฉพาะอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับผลกระทบส่วนบุคคล ซึ่งได้จากสิ่งเร้าหรือสิ่งที่เกิดก่อนทำให้เกิดทัศนคตินั้นๆ เช่น ฉันไม่ชอบงานของฉัน เป็นต้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) คือ ความตั้งใจที่จะประพฤติในทางใดทางหนึ่ง โดยมีรากฐานมาจากความรู้สึกเฉพาะเจาะจงของบุคคลหรือทัศนคติของบุคคล เช่น ฉันกำลังไปทำงานของฉัน เป็นต้น

Gibson (2000) กล่าวว่า ทัศนคติ เป็นส่วนที่ยึดติดแน่นกับบุคลิกภาพของบุคคลเรา ซึ่งบุคคลเราจะมีทัศนคติที่เป็นโครงสร้างอยู่แล้ว ทางด้านความรู้สึก ความเชื่ออันใดอันหนึ่ง โดยที่องค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งหมายความว่า การเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบหนึ่งทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในอีกองค์ประกอบหนึ่ง ซึ่งทัศนคติ 3 องค์ประกอบ มีดังนี้

1. ความรู้สึก (Affective) องค์ประกอบด้านอารมณ์หรือความรู้สึก ของทัศนคติ คือ การได้รับการถ่ายทอด การเรียนรู้มาจากพ่อ แม่ ครู หรือกลุ่มของเพื่อนๆ

2. ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจของทัศนคติจะประกอบด้วย การรับรู้ของบุคคล ความคิดเห็นและความเชื่อของบุคคล หมายถึง กระบวนการคิด ซึ่งเน้นไปที่การใช้เหตุผลและตรรกะ องค์ประกอบที่สำคัญของความรู้ ความเข้าใจ คือ ความเชื่อในการประเมินผลหรือความเชื่อที่ถูกประเมินผลไว้แล้วโดยตัวเองประเมิน ซึ่งความเชื่อเหล่านี้จะแสดงออกมากจากความประทับใจในการชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นรู้สึกต่อสิ่งของหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

3. พฤติกรรม (Behavioral) พฤติกรรม หมายถึง แนวโน้มหรือความตั้งใจ (Intention) ของคนที่แสดงบางสิ่งบางอย่างหรือที่จะกระทำ (ประพฤติ) บางสิ่งบางอย่างต่อคนใดคนหนึ่ง สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางใดทางหนึ่ง เช่น เป็นมิตร ให้ความอบอุ่น ก้าวร้าว เป็นศัตรู เป็นต้น โดยที่ความตั้งใจนี้อาจจะถูกวัด หรือประเมินออกมาได้ จากการพิจารณาองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมของทัศนคติ

ประเภทของทัศนคติ

การแสดงออกทางทัศนคติสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ (คารณี ชนะภูมิ, 2542)

1. ทัศนคติในทางบวก (Positive Attitude) คือ ความรู้สึกต่อสิ่งแวดลอมในทางที่ดีหรือยอมรับ ความพอใจ เช่น นักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อการโฆษณา เพราะวิชาการโฆษณาเป็นการให้บุคคลได้มีอิสระทางความคิด

2. ทัศนคติในทางลบ (Negative Attitude) คือ การแสดงออก หรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดลอมในทางที่ไม่พอใจ ไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย เช่น นิดไม่ชอบคนเลี้ยงสัตว์ เพราะเห็นว่าทารุณสัตว์

3. การไม่แสดงออกทางทัศนคติ หรือมีทัศนคติเฉยๆ (Neutral Attitude) คือ มีทัศนคติเป็นกลางอาจจะเพราะว่าไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ หรือในเรื่องนั้นๆ เราไม่มีแนวโน้มทัศนคติอยู่เดิมหรือไม่มีแนวโน้มทางความรู้ในเรื่องนั้นๆ มาก่อน เช่น เรามีทัศนคติที่เป็นกลางต่อผู้ไม่โครเวฟ เพราะเราไม่มีความรู้เกี่ยวกับโทษหรือคุณของผู้ไม่โครเวฟมาก่อน

จะเห็นได้ว่าการแสดงออกของทัศนคตินั้น เกิดจากการก่อตัวของทัศนคติที่สะสมไว้เป็นความคิดและความรู้สึก จนสามารถแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาตามทัศนคติต่อสิ่งนั้น

การก่อตัวของทัศนคติ (The Formation of Attitude)

การเกิดทัศนคติแต่ละประเภทรานั้น จะก่อตัวขึ้นมาและเปลี่ยนแปลงไปได้เนื่องจากปัจจัยหลายประการด้วยกัน ซึ่งในความเป็นจริงปัจจัยต่างๆ ของการก่อตัวของทัศนคติ ไม่ได้มีการเรียงลำดับตามความสำคัญแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะแต่ละปัจจัย ปัจจัยใดมีความสำคัญมากกว่าขึ้นอยู่กับ การอ้างอิงเพื่อก่อตัวเป็นทัศนคตินั้น บุคคลดังกล่าวได้เกี่ยวข้องกับสิ่งของหรือแนวความคิดที่มีลักษณะแตกต่างกันไปอย่างไร ซึ่งปัจจัยที่ก่อให้เกิดทัศนคติประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก ได้แก่

1. พื้นฐานของแต่ละบุคคลหรือเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ (Historical Setting) หมายถึง ลักษณะทางด้านชีวประวัติของแต่ละคน ได้แก่ สถานที่เกิด สถานที่เจริญเติบโต

สถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองที่ผ่านมาจะเป็นตัวหล่อหลอมบุคลิกภาพของบุคคล และเป็นปัจจัยนำไปสู่การเกิด ทัศนคติของคนนั้นๆ

2. สิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Environment) ได้แก่ การปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีต่อกันและกัน เช่น การเปิดรับข่าวสาร กลุ่มและบรรทัดฐานของกลุ่ม สภาพการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคลและประสบการณ์

3. กระบวนการสร้างบุคลิกภาพ (Personality Process) และสิ่งที่เกิดขึ้นมาก่อน (Predispositions) เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานในการสร้างทัศนคติของแต่ละบุคคล ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการสร้างบุคลิกภาพ

3.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความล้มเหลวหรือนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติที่มีปัญหา มากเพราะในกระบวนการนี้มีคนเข้ามาเกี่ยวข้องมาก ทั้งในระดับผู้บริหารระดับสั่งการตลอดจนถึงระดับผู้ปฏิบัติการในระดับล่างสุด เมื่อมีการนำนโยบายไปปฏิบัติก็จะทำให้เกิดปัญหา

ความล้มเหลวของนโยบาย (Policy Failure) ไม่ว่าจะเป็นด้วยเหตุผลใดก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความล้มเหลวในนโยบายด้านเศรษฐกิจและสังคมเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนักทฤษฎีนโยบายและผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งในความเป็นจริงเกี่ยวข้องกับผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมากกว่า ในการที่จะแสวงหาแนวทางเพื่อความสำเร็จของนโยบาย (Younis and Davidson, 1990)

Mountjoy and O'Toole (1979) พบว่ามีปัจจัย 2 ประการ ที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ทรัพยากรที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติและแนวทางการปฏิบัติที่ระบอบอย่างเฉพาะเจาะจงและพบว่าการเปลี่ยนแปลงกิจวัตรขององค์กรเป็นงานที่มีต้นทุนที่แพงและหน่วยงานนั้นจะต้องได้รับทรัพยากรที่เพียงพอในการดำเนินงาน ในขณะเดียวกันหน่วยงานจะต้องได้รับแนวทางในการปฏิบัติใหม่ที่เฉพาะเจาะจงและชัดเจน ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่มีความสำคัญมาก มิฉะนั้นจะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความล้มเหลวได้ง่าย

หลักการสำคัญที่จะป้องกันมิให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบกับปัญหาและอุปสรรคจนกระทั่งนำไปสู่ความล้มเหลว ได้แก่

ประการแรก ถ้ามีทรัพยากรใหม่แต่แนวทางการปฏิบัติคลุมเครือ จะต้องจัดการเรื่องการตีความนโยบายให้ชัดเจนและทักษะในการจัดการตีความจะต้องสอดคล้องกับผู้กำหนดนโยบาย

ประการที่สอง ถ้ามีทรัพยากรเพียงพอและมีแนวทางการปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงและชัดเจน เป้าประสงค์ส่วนบุคคลภายในองค์กรจะมีความสำคัญน้อยลง และการนำนโยบายไปปฏิบัติจะมีทิศทางที่สอดคล้องกันกับการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายระดับสูง

ประการสุดท้าย ถ้าไม่มีทรัพยากรเพียงพอและแนวทางการปฏิบัติไม่ชัดเจนสถานการณ์เช่นนี้จำเป็นจะต้องสร้างกิจกรรมให้ผู้ปฏิบัติได้เกิดความรู้สึกที่จะปฏิบัติ เพื่อสร้างพลังแห่งความมุ่งมั่นในการปฏิบัติให้เกิดขึ้นมากพอที่จะเอาชนะอุปสรรคในเรื่องการขาดแคลนทรัพยากรและแนวทางการปฏิบัติที่ไม่ชัดเจน

Paul and Klosterman (1973) ได้ทำการวิจัยเชิงเปรียบเทียบ การนำนโยบายไปปฏิบัติภายใต้กฎหมายฉบับต่างๆ ที่เมือง San Francisco และได้ตีพิมพ์บทความเมื่อปี 1981 เรื่อง “A Comparative Analysis of Policy Implementation Under Different Statutory Regimes: The San Francisco Bay Conservation and Development Commission, 1965-1972” โดยได้ตั้งเป็นเงื่อนไขเชิงสมมติฐานของการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุผลไว้ 6 ประการ คือ

1. กฎหมายหรือข้อกำหนดที่บรรลุวัตถุประสงค์ได้ จะต้องมียุทธศาสตร์ที่ชัดเจนและมีความคงเส้นคงวาหรืออย่างน้อยจะต้องให้เกณฑ์ที่เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาที่เกิดจากความขัดแย้งในเป้าหมายของนโยบายได้

2. กฎหมายหรือนโยบายจะต้องอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีที่เหมาะสม ซึ่งจำแนกปัจจัยหลักและความสัมพันธ์เชิงเหตุผลที่ส่งผลให้นโยบายนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ ทั้งนี้ยังได้ให้อำนาจแก่ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมากพอเพื่อที่จะผลักดันให้นโยบายบรรลุวัตถุประสงค์

3. ความสามารถของกฎหมายในการกำหนดโครงสร้างของกระบวนการในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ที่จะทำให้เกิดความเป็นไปได้สูงสุดที่ข้าราชการและกลุ่มเป้าหมายจะปฏิบัติตามให้บรรลุเป้าหมายที่พึงประสงค์ได้

4. ผู้บริหารขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องมีทักษะในการบริหารและการเมืองเพียงพอและจะต้องมีความผูกพันต่อเป้าหมายของนโยบายอีกด้วย

5. โปรแกรมจะต้องได้รับการสนับสนุนอย่างนับไม่ถ้วนจากกลุ่มที่มีสิทธิในทางการเมืองและสมาชิกนิติบัญญัติคนสำคัญ หรือผู้นำของรัฐบาลตลอดทุกขั้นตอนของกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในขณะที่เดียวกันฝ่ายตุลาการจะต้องวางตัวเป็นกลางหรือให้การสนับสนุน

6. ความสำคัญของวัตถุประสงค์ของนโยบายนั้นๆ จะต้องคงอยู่โดยไม่ถูกทำลายจากความขัดแย้งของนโยบายเร่งด่วนทางสาธารณะ หรือไม่ถูกทำลายจากการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป หรือไม่ถูกทำลายจากการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขทางการเมือง

จากการทบทวนผลงานทางวิชาการในทศวรรษที่ผ่านมาของ ศุภชัย ยาวะประภาส (2548) ได้กล่าวว่า มีปัจจัยหลายประการที่การกำหนดความสำเร็จหรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติบางครั้งอาจจะประสบความสำเร็จ บางครั้งอาจประสบความสำเร็จล้มเหลว ปัญหาที่จะใช้อะไรเป็นดัชนีตัวชี้หรือเครื่องวัด แนวทางการชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น มีความแตกต่างอย่างน้อย 3 แนวทาง คือ

แนวทางแรก ความสำเร็จของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติสามารถวัดได้จากระดับของความร่วมมือที่ผู้นำนโยบายไปสู่การปฏิบัติมีต่อผู้ออกคำสั่งหรือมีต่อผู้กำหนดนโยบาย ถ้าระดับของความร่วมมือมีสูง ระดับของความสำเร็จในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติก็จะมีสูงตามไปด้วย และในทางกลับกัน ถ้าระดับของความร่วมมือมีต่ำนั้นก็ย่อมหมายความว่าระดับของความล้มเหลวในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติก็จะมีสูง

แนวทางที่สอง ความสำเร็จของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ สามารถพิจารณาได้จากเงื่อนไขที่ว่าได้มีการบรรลุผลการปฏิบัติตามนโยบายนั้นตามภาระหน้าที่ขององค์กรที่รับผิดชอบ

ด้วยความราบรื่นและปราศจากปัญหา ถ้าการปฏิบัติตามนโยบายใดเต็มไปด้วยความขัดแย้งหรือมีอุปสรรคเกิดขึ้นมากเท่าใดระดับของความล้มเหลวก็น่าจะมีสูงขึ้นเท่านั้น

แนวทางที่สาม ความสำเร็จของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติสามารถพิจารณาจากการที่นโยบายนั้นได้ก่อให้เกิดผลการปฏิบัติในระยะสั้น และหรือก่อให้เกิดผลกระทบตามที่พึงปรารถนาหรือไม่

จากการพิจารณาแนวทางทั้ง 3 ประการข้างต้น หากนำแนวทางทั้ง 3 ดังกล่าวมาวิเคราะห์เปรียบเทียบการวัดความสำเร็จของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติจะมองว่า

แนวทางแรก เน้นปัญหาพฤติกรรมของระบบราชการ ซึ่งอยู่ในความสนใจของนักทฤษฎีองค์การเสียเป็นส่วนใหญ่ การวัดตามแนวทางนี้แม้ว่าจะมีประโยชน์และคุณค่าในตัวเอง แต่นักรัฐศาสตร์ นักเศรษฐศาสตร์ รวมตลอดถึงนักรัฐประศาสนศาสตร์บางท่านอาจจะให้ความสนใจน้อยมาก เพราะการที่ผู้ปฏิบัติให้ความร่วมมือแก่ไหนยอมจะไม่มี ความหมายถ้าหากนโยบายแผนงานหรือโครงการนั้นๆ ไม่มีผลการปฏิบัติที่แน่ชัดออกมา

สำหรับแนวทางที่สอง ซึ่งให้ความสำคัญที่ความราบรื่นและการปราศจากปัญหาในกระบวนการของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ อาจกล่าวได้ว่า เป็นการวัดที่มีจุดบกพร่องในตัวเองเพราะในสภาพความเป็นจริง เมื่อนโยบายถูกนำไปปฏิบัติโดยส่วนใหญ่ย่อมเผชิญปัญหาและความขัดแย้งแทบทั้งสิ้น นโยบายในอีกแง่หนึ่งก็คือเรื่องของการเมือง ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการจัดสรรหรือแบ่งปันสิ่งที่มีคุณค่าให้กับสังคมส่วนรวม โดยนัยดังกล่าวความขัดแย้งจึงไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายในตัวเอง แต่เป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นในกระบวนการของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ดังนั้นการบอกว่าการนำนโยบายใดไปสู่การปฏิบัติประสบความสำเร็จมากหรือน้อยต่างกัน เพราะการมีปัญหาคือความขัดแย้งเกิดขึ้น จึงอาจจะไม่ตรงกับข้อเท็จจริงและสร้างความเข้าใจได้โดยไม่ตรงจุดนัก

สำหรับแนวทางที่สาม เมื่อพิจารณาประกอบกับ 2 แนวทางแรกแล้วจะเห็นว่า การวัดความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตามแนวทางนี้มีข้อบ่งชี้ที่กว้างและตรงประเด็นมากกว่า 2 แนวทางแรก เพราะสามารถพิจารณาได้จากผลกระทบว่าเป็นไปตามที่พึงปรารถนาหรือไม่ ถ้า

เป็นไปตามที่พึงปรารถนาแล้วก็แสดงให้เห็นว่า การน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติประสบความสำเร็จ หากไม่เป็นที่พึงปรารถนาก็แสดงว่าการน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติประสบความสำเร็จ

หากวิเคราะห์เปรียบเทียบกับความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติจาก 3 แนวทาง ข้างต้น ในแนวทางแรกนั้นเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมของระบบราชการ ซึ่งอยู่ในความสนใจของ นักทฤษฎีองค์การเป็นส่วนใหญ่ แต่นักรัฐศาสตร์ นักเศรษฐศาสตร์ นักรัฐประศาสนศาสตร์ อาจจะให้ความสนใจน้อย เพราะหากผู้ปฏิบัติให้ความสนใจความร่วมมือแก่ไหนก็ตามย่อมจะไม่มี ความหมายเลย หากนโยบายหรือแผนงานโครงการนั้นๆ ไม่มีผลการปฏิบัติที่แน่ชัดออกมา สำหรับแนวทางที่สอง ในสภาพความเป็นจริงนโยบายที่ถูกนำไปปฏิบัติจะประสบความสำเร็จ ล้วนน้อยต่างกัน เพราะการมีปัญหาก็ขัดแย้งนั้นอาจไม่ตรงกับข้อเท็จจริงนัก สำหรับแนวทางที่ สามนั้นมีขอบข่ายที่กว้าง โดยพิจารณาจากผลการปฏิบัติในระยะสั้นว่า มีความสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ของนโยบายเพียงใด และต้องดูถึงผลกระทบของนโยบายในระยะยาวว่า สามารถ บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้เพียงใด ส่วนความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติ ก็คือการ ไม่สามารถปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของนโยบายตามที่ต้องการได้นั่นเอง

สามารถสรุปปัจจัยหลายๆ ด้านที่ทำให้การน่านโยบายไปปฏิบัติไม่ประสบความสำเร็จ เอาไว้หลายด้าน ได้แก่

1. การขาดแคลนทรัพยากร เป็นที่ยอมรับกันว่าทรัพยากรไม่ว่าจะเป็นอะไร ย่อมมีผลต่อ ความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบายอย่างยิ่ง ถ้าผู้กำหนดนโยบายได้ตั้งเป้าหมายของนโยบายนั้น ที่ต้องใช้ทรัพยากรเป็นจำนวนมากแต่มีทรัพยากรไม่เพียงพอ ปัญหาการที่จะปฏิบัติตามที่มุ่งหวังก็ อาจเป็นไปได้ เรามักพบกันบ่อยๆ ว่ารัฐสภาจะเพิ่มอำนาจหน้าที่ให้หน่วยราชการต้องการให้มี วิธีปฏิบัติที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น แต่เมื่อถึงการพิจารณางบประมาณก็มักมีปัญหาได้รับงบประมาณไม่ เพียงพอต่อการน่านโยบายไปปฏิบัติทำให้ประสบปัญหาอยู่เนืองๆ

นอกจากปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านบุคลากรก็เป็นอีกที่เกิดปัญหาขึ้นบ่อยเช่น การ ขยายหน่วยงานที่ไม่ได้สัดส่วนของเจ้าหน้าที่และไม่ได้สัดส่วนกับแผนงานหรือโครงการที่ต้อง บริหารอีกด้วย นอกจากนี้มีโครงการมากขึ้นแล้ว ขอบเขตของงานก็ขยายกว้างขวางมากขึ้นอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา สิ่งแวดล้อม สาธารณสุขหรือที่อยู่อาศัย เป็นต้น

2. ปัญหาขององค์กรหรือหน่วยงานที่นำเอานโยบายไปปฏิบัติมันเองที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนโยบาย ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นการชี้ให้เห็นว่า องค์กรมีความสำคัญ คือ

1) มีโอกาสเสี่ยงต่อความล้มเหลวมาก เมื่อนักพัฒนาองค์กรที่ทำหน้าที่ส่งเสริมและบริหารงานทั่วไปให้ความสำคัญกับการบังคับใช้กฎระเบียบและข้อบังคับต่างๆ เช่น การบังคับใช้กฎหมายเป็นต้น

2) เมื่อนำเอานโยบายไปไว้ในองค์กรที่เจ้าหน้าที่ไม่ยินดียินร้ายต่อการนำเอานโยบายไปปฏิบัติ โอกาสล้มเหลวย่อมมีอยู่สูงมากตัวอย่างเช่น องค์กรที่รับผิดชอบงานด้านสังคมสงเคราะห์ที่ประกอบไปด้วยนักสังคมสงเคราะห์ที่มีทักษะไม่กระตือรือร้นในการเบิกจ่ายเงินอุดหนุนให้กับครอบครัวผู้ยากจน หรือเช่นหน่วยงานสาธารณสุขไม่ค่อยใช้มาตรการควบคุมการปฏิบัติงานของแพทย์อย่างเคร่งครัดนักในเรื่องการเข้ารับการรักษา การรักษาและระยะเวลาที่คนไข้ต้องพักรักษาตัวนานเพียงใด

3) ประการสุดท้าย ปัญหาที่ค่อนข้างร้ายแรงเมื่อมีหลายนโยบายที่กำหนดขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหเดียวกันและกลุ่มประชากรเป้าหมายเดียวกัน โดยมอบหมายให้หลายองค์กรทำหน้าที่บริหารหรือบริการปัญหาซึ่งจะเกิดการแข่งขันการให้บริการระหว่างหน่วยงานต่างๆ โดยอาจเป็นในรูปแบบให้บริการมากเกินไป หรือไม่ก็เป็นการบังคับใช้กฎหมาย ระเบียบในลักษณะที่หย่อนยานเกินไป

3. การขึ้นต่อองค์กรอื่น กรณีเช่นนี้เกิดขึ้นได้เมื่อนำนโยบายนั้นไปปฏิบัติได้ต่อเมื่อต้องได้รับความเห็นชอบหรือทศนะจากหน่วยงานอื่นๆ ซึ่งอาจเป็นกรณีต่างๆ คือ ประการแรกเป็นความต้องการของแผนงาน ประการที่สองเป็นกรณีการดำเนินงานขององค์กรนั้นจำเป็นต้องได้รับอนุมัติจากหน่วยงานอื่นก่อนแม้ว่าจะก่อให้เกิดความล่าช้าหรือขัดขวางการกระทำก็ตาม

4. ปัญหา นโยบายใหม่ๆ กับการดำเนินงานของนโยบายเดิม ปัญหานี้จะพบกันได้บ่อย กล่าวคือ เมื่อมีปัญหา นโยบายใหม่ๆ ที่เป็นที่สนใจของประชาชน นโยบายเดิมก็ถูกลดทอนความสำคัญลงไป

5. นโยบายที่ขัดแย้งกัน ปัญหานี้เป็นปัญหานโยบายที่ถูกกำหนดขึ้นในโอกาสที่แตกต่างกันอาจทำให้มีความขัดแย้งกัน เช่น ในขณะที่หน่วยงานสาธารณสุขมีนโยบายรณรงค์ให้ประชาชนเลิกสูบบุหรี่ ในขณะที่เดียวกันก็ยังมีนโยบายให้ชาวไร่ปลูกยาสูบโดยกำหนดนโยบายพยุราคายาสูบ เป็นต้น

6. นโยบายมีความซ้ำซ้อน สิ่งที่ผู้กำหนดนโยบายเผชิญอยู่เสมอ คือ นโยบายนั้นมีความซ้ำซ้อนมาก การจะกำหนดนโยบายให้ครอบคลุมทุกแง่มุมของปัญหานั้นเป็นเรื่องยากมาก เช่น ปัญหาความยากจน สิ่งที่ได้ก็คือกำหนดนโยบายที่ลดความยากจนลงบางส่วนเท่านั้น

7. นโยบายไม่อาจทำให้ปัญหาบางอย่างหมดไปได้ เช่น ปัญหาขยะคงไม่สามารถทำให้หมดไปได้อย่างไรก็ตามนี่เป็นเพียงส่วนบางส่วนของปัญหาการนำเอานโยบายไปปฏิบัติ ยังมีปัญหาที่เป็นลักษณะเฉพาะของนโยบายนั้นอีกมากมายซึ่งต้องศึกษาและทำความเข้าใจต่อไป

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดกลุ่มผลงานวิจัยออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผลงานวิจัยต่างประเทศและกลุ่มผลงานวิจัยภายในประเทศดังนี้

Hee et al. (2011) ศึกษาเรื่อง การตอบสนองของพนักงานในการดำเนินนโยบายพื้นที่การสูบบุหรี่ในสถานที่ทำงาน: การศึกษาแบบสัมภาษณ์ ค้นพบว่าในประเทศสหรัฐอเมริกาการดำเนินนโยบายพื้นที่ปลอดบุหรี่ภายในองค์กร พนักงานมีความสัมพันธ์ต่อการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับนโยบายเพราะขาดการรับรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับนโยบาย และมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกเกี่ยวกับนโยบายที่มุ่งเน้นการประกันสุขภาพและในขณะเดียวกันมีการตอบสนองเชิงลบต่อการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของผู้สูบบุหรี่ เมื่อองค์กรได้นำเอานโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติในองค์กรในรูปแบบเอกสารและแนะนำให้พนักงานทราบถึงปัญหาของสุขภาพที่เกิดจากการสูบบุหรี่ แต่พฤติกรรมของพนักงานภายใต้การควบคุมขององค์กรท่ามกลางความหลากหลายของนโยบายทำให้การสื่อสารระหว่างองค์กรและพนักงานเป็นไปได้อย่างล่าช้าเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายพื้นที่การสูบบุหรี่ในสถานที่ทำงานในเขตที่องค์กรกำหนดไว้

Miriam and Simone (2010) ศึกษาเรื่อง การดำเนินนโยบายทางสังคมของสหภาพยุโรป: ภายใต้อุปสรรคของรัฐบาลสหภาพยุโรป จากการวิเคราะห์การดำเนินงานทางสังคมของนโยบายของสหภาพยุโรปในภาคใต้ของรัฐบาล ได้แก่ ประเทศโปรตุเกส กรีซ อิตาลีและสเปน พบว่าการดำเนินนโยบายระดับสูงไม่มีความเหมาะสมและไม่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ซึ่งผลการวิเคราะห์ผลกระทบจากปัจจัยด้านต่างๆ เช่น การตรงต่อเวลาและความถูกต้องของการดำเนินงาน นโยบายภายในพื้นที่ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มคนที่ดำเนินงานตามนโยบายยังมีความไม่เข้าใจในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

Nicolas and Konstantinos (2010) ศึกษาเรื่อง การประเมินประสิทธิผลของนโยบายการแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม จากการศึกษาลักษณะนโยบายในการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม เมื่อมีการดำเนินตามนโยบายของรัฐบาลเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ของนโยบาย พบว่าการใช้จ่ายงบประมาณที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ในการดำเนินนโยบาย อาจเป็นผลสืบเนื่องจากการตัดสินใจที่มีความเหมาะสมเพื่อให้เงินงบประมาณที่ลงทุนไปตอบสนองต่อการดำเนินนโยบายนั้น ซึ่งการตัดสินใจเป็นปัญหาที่สำคัญในการจัดสรรงบประมาณและประเมินประสิทธิผลของการตัดสินใจโดยต้องอาศัยเครื่องมือสนับสนุนทางด้านโครงสร้างนโยบาย และผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าผู้เชี่ยวชาญซึ่งไม่มีวิธีการที่จะวิเคราะห์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบกับประสิทธิผลของนโยบายต้องอาศัยการตัดสินใจแบบกลุ่มเพื่อเพิ่มความแม่นยำในการประเมินผล

Perris (1998) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยการนำนโยบายปฏิรูปการศึกษาไปสู่การปฏิบัติในนิวซีแลนด์: ค.ศ.1987-1997 จากกระบวนการปฏิรูปการศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์ ค้นพบว่าบทบาททางด้านเศรษฐกิจและการเมืองส่งผลให้เกิดการปฏิรูปการศึกษาและการนำนโยบายปฏิรูปไปสู่การปฏิบัติ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงในด้านการศึกษาก็จะได้รับความเชื่อถือได้ง่ายขึ้นถ้ามีการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่เกิดขึ้นในวงการอื่นๆ ของประเทศ จะทำให้ผู้คนยอมรับการปฏิรูปการศึกษาได้ง่ายขึ้น ซึ่งการปฏิรูปการศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนมักจะเริ่มต้นได้เป็นอย่างดีและรวดเร็ว รวมทั้งได้รับความสนับสนุนจากทุกพรรคการเมือง การปฏิรูปการศึกษาก็จะพลอยได้รับการสนับสนุนตามไปด้วย การปฏิรูปของนิวซีแลนด์ไม่อาจเกิดขึ้นได้ตามที่เป็นอย่างนี้ในปัจจุบัน ถ้าไม่มีการจัดการระบบราชการที่มีความชำนาญการ เช่น ธนาคารที่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในการเบิก-ถอนบัญชีหรือระบบโทรศัพท์ที่ไว้วางใจได้ หรือถนนดีๆ ในท้องถิ่นหรือบริษัทเอกชน

ที่สามารถรับช่วงดำเนินการบางอย่างที่คณะกรรมการการศึกษาเคยทำอยู่ สถาบันการศึกษาในท้องถิ่นสามารถพิจารณารับผิดชอบดูแลกิจการของตนเองได้

Berman and McLaughlin (1977) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ค้นพบว่าความต่อเนื่องของการนำนโยบายด้านนวัตกรรมทางการศึกษาไปปฏิบัติในโรงเรียนของรัฐ ประกอบไปด้วยปัจจัยใหญ่ๆ 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐ ปัจจัยด้านลักษณะของโครงการและปัจจัยด้านลักษณะขององค์กร โดยปัจจัยด้านนโยบายของรัฐต้องพิจารณาเป้าหมายของโครงการและกลยุทธ์ด้านการจัดการ ปัจจัยด้านลักษณะของโครงการซึ่งพิจารณาด้านรูปแบบการเรียนการสอน ทรัพยากรของโครงการ ขอบเขตของการเปลี่ยนแปลงกลยุทธ์ที่ใช้ในการนำไปปฏิบัติ ปัจจัยด้านลักษณะขององค์กรต้องพิจารณาสภาพแวดล้อมขององค์กรและภาวะผู้นำ ลักษณะของครูและนักเรียน ความสามารถด้านการบริหารและการสนับสนุนของผู้บริหาร ซึ่งพบว่าความสำเร็จของการนำไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับสมรรถนะของนักเรียนได้รับการปรับปรุงและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครูผู้สอนอย่างต่อเนื่องตามวิธีการและเครื่องมือที่โครงการนำมาใช้ศึกษา

วรรณ จิรุพันธ์ (2551) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีนโยบายแก๊สโซฮอล์ ค้นพบว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาวិฤศราคาน้ำมันในตลาดโลกโดยใช้น้ำมันแก๊สโซฮอล์ทดแทนน้ำมันเบนซิน ซึ่งเป็นนโยบายการเพิ่มทางเลือกของการใช้พลังงานส่งผลต่อปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของนโยบายที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินนโยบาย อาทิเช่น มาตรการภาษี การลดหย่อนเงินนำเข้ากองทุนน้ำมันและกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน มาตรการด้านราคาจำหน่าย การกำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำมัน การเพิ่มจำนวนสถานีบริการน้ำมัน การรณรงค์ประชาสัมพันธ์ มีผลกระทบต่อการดำเนินนโยบายประหยัดพลังงาน

ประทีป นทีทวีวัฒน์ (2550) ศึกษาเรื่อง นโยบายการแก้ไขปัญหาค้นไรั้สัญญาติเกี่ยวกับปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติของกรมการปกครองกระทรวงมหาดไทยในเขตพื้นที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดราชบุรีและจังหวัดเชียงราย จากศึกษาถึงนโยบายของรัฐบาลการแก้ไขปัญหาค้นไรั้สัญญาติ ค้นพบว่าการปฏิบัติงานมีความซับซ้อนในการบริหารงานซึ่งมีขั้นตอนมากเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างจังหวัดที่ทำการศึกษาค้นไรั้สัญญาติพบว่าการขาดแคลนทรัพยากรและขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถในการนำนโยบายไปปฏิบัติ การขาดความร่วมมือจากบุคคลไรั้สัญญาติ ขาดความกระตือรือร้น ความเอาใจใส่และไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ

ของเจ้าหน้าที่ รวมถึงการเจ้าหน้าที่ขาดความเข้าใจในขอบเขตของสิทธิและหน้าที่ของการได้มาซึ่งการมีสัญชาติไทย

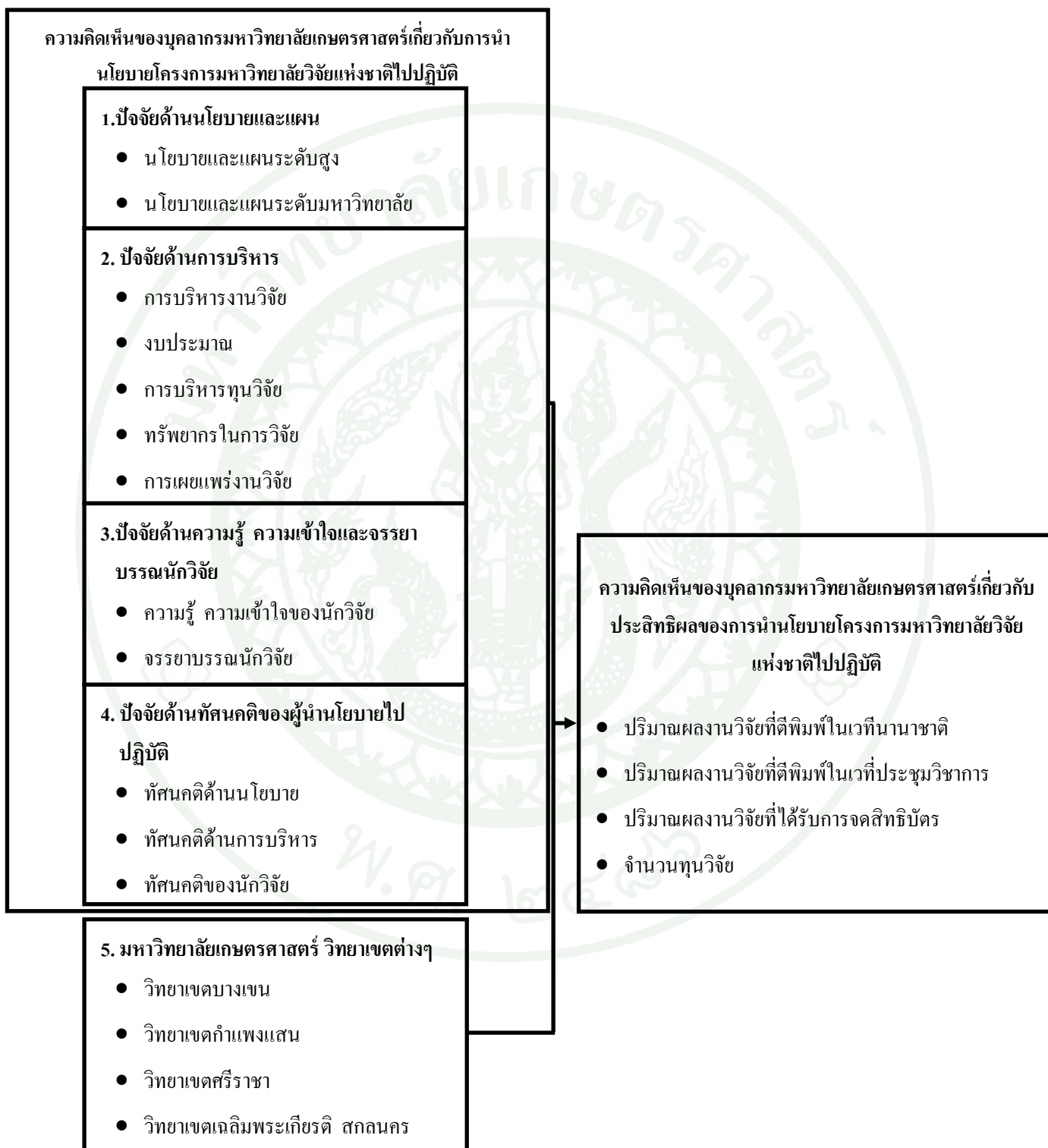
วราพร โรจน์ทะนงสกุล (2550) ศึกษาเรื่อง การประหยัดพลังงานสำนักงานเศรษฐกิจการคลังและการมีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ค้นพบว่าสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง มีการแต่งตั้งคณะทำงานกำหนดแผนการดำเนินงานและเป้าหมายในการลดการใช้พลังงาน ซึ่งมีคณะกรรมการรณรงค์และประเมินผลการประหยัดพลังงานเพื่อลดการใช้ไฟฟ้าตามพลังงานนโยบายของรัฐให้มีปริมาณลดลงร้อยละ 5 ในช่วงปีงบประมาณ พ.ศ.2547 เมื่อเปรียบเทียบกับปีงบประมาณ พ.ศ.2546 พบว่า ไม่สามารถนำนโยบายของรัฐไปช่วยลดปริมาณการใช้ไฟฟ้าได้ตามนโยบายการลดการใช้พลังงานของรัฐบาลได้ ซึ่งมีปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการนำนโยบายที่นำไปปฏิบัติดังนี้ ผู้บริหารไม่ปฏิบัติตามมาตรการประหยัดพลังงาน บุคลากรส่วนใหญ่ขาดจิตสำนึกในการประหยัดพลังงาน และมีหน่วยงานในการดำเนินการเพียงหน่วยเดียวเป็นผู้นำไปปฏิบัติจึงไม่สามารถนำนโยบายของรัฐไปช่วยลดปริมาณการใช้ไฟฟ้าได้ตามนโยบายประหยัดพลังงานของรัฐ

เจตน์ ธนวัฒน์ (2539) ศึกษาเรื่อง ปัญหาการนำนโยบายผู้หลบหนีเข้าเมืองไปปฏิบัติในจังหวัดระนอง กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ตัวแบบทั่วไป (General Model) หรือตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ กล่าวคือการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะสัมฤทธิ์ผลมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความชัดเจนของวัตถุประสงค์ กระบวนการติดต่อสื่อสาร กิจกรรม เพื่อให้การบังคับใช้มีผล ลักษณะของหน่วยปฏิบัติการสนับสนุนของผู้ปฏิบัติงาน ความเพียงพอของงบประมาณและสถานะทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ผลการศึกษาพบว่า นโยบายแก้ไขปัญหาลูกหนีเข้าเมืองสัญชาติพม่าตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2535 เป็นนโยบายที่แตกแขนงมาจากนโยบายความมั่นคงแห่งชาติของไทยต่อพม่า (พ.ศ.2532-2536) ภายหลังจากมีมติคณะรัฐมนตรี พบว่าการดำเนินงานนโยบายผู้หลบหนีเข้าเมืองสัญชาติพม่าได้หลบหนีไปยังจังหวัดต่างๆ โดยผ่านช่องทางจังหวัดระนองเพิ่มขึ้น มาตรการผ่อนปรนทางการบริหารเพื่อแก้ไขปัญหาลูกหนีเข้าเมืองสัญชาติพม่าไม่บรรลุผล มาตรการป้องกันการหลบหนีออกนอกเขตจังหวัดไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ทั้งนี้มูลเหตุที่ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายเนื่องจาก (1) นโยบายขาดความชัดเจนทำให้มีความผิดพลาด ไม่เหมาะสมกับการปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดระนอง นโยบายขาดความสมเหตุสมผล มีวัตถุประสงค์หลายอย่างและมีความขัดแย้งกันในตัวเอง สร้างความสับสนให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติ (2) กระบวนการติดต่อสื่อสารเน้นรูปแบบทางการมาก

เกินไป การประสานงานขาดเอกภาพ เพราะศูนย์ควบคุมและแก้ไขปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองระดับจังหวัดไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร (3) กิจกรรมเพื่อการบังคับใช้มีผล เช่น การออกกฎหมายระเบียบรองรับมีความล่าช้า การประชาสัมพันธ์มีน้อย (4) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีหลายหน่วย แต่ละหน่วยมีอัตรากำลัง ขาดพหุหน้าที่ วัสดุไม่เพียงพอ การมอบอำนาจจากส่วนกลางยังมีน้อย (5) เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติยังมีระดับความเห็นต่อความเหมาะสมของมาตรการแตกต่างกัน เจ้าหน้าที่บางส่วนยังมีการแสวงหาผลประโยชน์จากแรงงานพม่า (6) งบประมาณและสิ่งจูงใจยังมีน้อย (7) สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ยังไม่เอื้ออำนวยให้มีการปฏิบัติตามมาตรการตามมติคณะรัฐมนตรีอย่างจริงจัง

โดยสรุปจากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติมีหลายประการที่สนับสนุนต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบายวิจัยของผู้บริหาร ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ ปัจจัยด้านด้านทักษะและจรรยาบรรณของนักวิจัย และปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับใด ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยกรอบแนวคิดของ Van Meter and Van Horn ดังนั้นจากการตรวจสอบเอกสารทั้งจากแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ผู้วิจัยจึงได้นำมาเป็นแนวคิดในการกำหนดตัวแปรที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ สมมติฐาน และรวมทั้งกรอบแนวคิดดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ภายใต้การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ 2) ศึกษาการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามความคิดเห็นของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 3) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 4) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจำแนกตามวิทยาเขตต่างๆ และ 5) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน

ผู้วิจัยศึกษาสภาพปัจจุบันของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยศึกษาจาก 1.1) การศึกษาเอกสารและ 1.2) การศึกษาโดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การศึกษาเอกสาร

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจากเอกสารต่อไปนี้

1.1.1 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ.2551-2554)

1.1.2 การศึกษานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

1.1.3 แผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.1.4 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพการดำเนินงานวิจัยในช่วงก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติข้อมูล

โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่างๆ ทั้งที่เป็นเอกสารสรุปการประชุมวิชาการ เอกสารการสรุปผลงานประจำปีระหว่างปี พ.ศ.2550-2555 และเก็บข้อมูลจากฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง โดยวิเคราะห์หาค่าความถี่ พร้อมทั้งนำเสนอข้อมูลในเชิงพรรณนาและรูปแบบตาราง

1.2 การสัมภาษณ์ผู้บริหาร

ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1.2.1 ผู้ที่ให้ข้อมูล ได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย รองอธิการวิทยาเขต รองอธิการวิทยาเขตฝ่ายวิจัย ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาวิทยาเขตต่างๆ จำนวน 8 คน ดังรายชื่อ (ภาคผนวก ก)

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยเนื้อหาด้านโครงสร้างของนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัย ด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ด้านทรัพยากร ด้านการสื่อสาร และการประสานงานระหว่างหน่วยงาน ผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัญหาและอุปสรรคการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.2.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยนำแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้นมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ดังรายชื่อใน (ภาคผนวก ข)

1.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 12 เดือน ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2555 – 31 กรกฎาคม 2556 หลังจากนั้นดำเนินการถอดเทปการสัมภาษณ์ วิเคราะห์และสรุปผลตามประเด็นที่กำหนดไว้ในแบบสัมภาษณ์ โดยนำเสนอข้อมูลในเชิงพรรณนา

ส่วนที่ 2 การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะนำเสนอข้อมูล 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ 2.1) การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ 2.2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาความคิดเห็นของคณาจารย์และนักวิจัยเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้แบบสอบถามที่ถูกพัฒนาขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดวิธีการดำเนินการวิจัยซึ่งประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจคุณภาพเครื่องมือ การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

2.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากฐานข้อมูลของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในการกำหนดประชากรในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ สายวิชาการ และสายสนับสนุน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ จำนวน 3,496 คน โดยมีคุณสมบัติดังนี้

ก. กลุ่มบุคลากรสายวิชาการ วุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป ตามกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ จำนวน 2,742 คน

ข. กลุ่มบุคลากรสายสนับสนุน ที่ทำวิจัยตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป ตามกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ จำนวน 754 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มอย่างและดำเนินการสุ่มตัวอย่างดังนี้

ก. การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง สำหรับกลุ่มบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนงานวิจัย สังกัดมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตต่างๆ โดยใช้สูตร Yamane's โดยอาศัยการสุ่มจากประชากรที่มีลักษณะคุณสมบัติตามที่กำหนด (Taro Yamane, 1973: 73) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

โดย n = ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้

N = จำนวนประชากรที่ทราบค่า

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่จะยอมรับได้ (กำหนดระดับความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05)

$$n = \frac{3,496}{1 + 3,496(0.05)^2}$$

จำนวนตัวอย่าง $n = 358.93$ คน

ข. การสุ่มตัวอย่าง

หลักการสุ่มตัวอย่างมี 2 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การสุ่มตัวอย่างของแต่ละวิทยาเขตใช้วิธีการแบบแบ่งชั้นภูมิ (Proportional Stratified Sampling) ดังนี้

$$\text{จำนวนตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม/ชั้น} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรแต่ละกลุ่มชั้น}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

จากการคำนวณโดยใช้สูตรดังกล่าว ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการจากวิทยาเขตทั้ง 4 วิทยาเขต ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มบุคลากรสายวิชาการ จำนวน 282 คน และบุคลากรสายสนับสนุนงานวิจัย จำนวน 77 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 359 คน โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่างสามารถแสดงในตารางที่ 1

2. ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยตารางสุ่มจากรายชื่อบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนงานวิจัย สังกัดมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตต่างๆ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่ต้องการ จำนวน 359 คน

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามหน่วยงาน

สังกัด/วิทยาเขต	จำนวนประชากร (คน)*			จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)		
	วิชาการ	สนับสนุน	รวม	วิชาการ	สนับสนุน	รวม
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	143	61	204	15	6	21
คณะวิทยาศาสตร์	300	73	373	31	8	39
คณะวิศวกรรมศาสตร์	274	78	352	28	8	36
คณะประมง	64	14	78	7	1	8
คณะวนศาสตร์	80	36	116	8	4	12
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	43	10	53	4	1	5
คณะสัตวแพทยศาสตร์	117	117	234	12	12	24
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	99	26	125	10	3	13
คณะเทคโนโลยีการสัตวแพทย์	22	12	34	2	1	3
รวมสายวิทยาศาสตร์	1,142	427	1,569	117	44	161
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	167	24	191	17	3	20
คณะศึกษาศาสตร์	361	41	402	37	4	41
คณะเศรษฐศาสตร์	85	20	105	9	2	11
คณะบริหารธุรกิจ	64	14	78	7	1	8
คณะสังคมศาสตร์	77	21	98	8	2	10
รวมสายสังคมศาสตร์	754	120	874	78	12	90
รวมวิทยาเขตบางเขน	1,896	547	2,443	195	56	251
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพส.	142	55	197	15	5	20
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	80	26	106	8	3	11
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	19	7	26	2	1	3
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา	22	11	33	2	1	3
รวมสายวิทยาศาสตร์	263	99	262	27	10	37

ตารางที่ 1 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	จำนวนประชากร (คน)*			จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)		
	วิชาการ	สนับสนุน	รวม	วิชาการ	สนับสนุน	รวม
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	145	16	161	14	2	16
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพศ.	109	15	124	12	1	13
รวมสายสังคมศาสตร์	254	31	256	26	3	29
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	517	130	647	53	13	66
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	41	11	52	5	1	6
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	43	10	53	4	1	5
รวมสายวิทยาศาสตร์	84	21	105	9	2	11
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคมศาสตร์						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	7	7	14	1	1	2
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	47	10	57	4	1	5
รวมสายสังคมศาสตร์	54	17	71	5	2	7
รวมวิทยาเขตศรีราชา	138	38	176	14	4	18
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	44	14	58	4	2	6
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	85	21	106	9	2	11
รวมสายวิทยาศาสตร์	129	35	164	13	4	17
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	62	4	66	7	0	7
รวมสายสังคมศาสตร์	62	4	66	7	0	7
รวมวิทยาเขตสกลนคร	191	39	230	20	4	24
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	2,742	754	3,496	282	77	359

*ที่มา: กองการเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ข้อมูล ณ วันที่ 30/09/2556

2.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ คือ แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Check List) รวม 10 ข้อคำถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิท์ (Likert) 5 ระดับ รวมจำนวน 94 ข้อคำถาม โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนในการตอบแบบสอบถามดังต่อไปนี้

ระดับคะแนน	การแปลผล
5 หมายถึง	มีความสอดคล้องกับการปฏิบัติมากที่สุด
4 หมายถึง	มีความสอดคล้องกับการปฏิบัติมาก
3 หมายถึง	มีความสอดคล้องกับการปฏิบัติปานกลาง
2 หมายถึง	มีความสอดคล้องกับการปฏิบัติน้อย
1 หมายถึง	มีความสอดคล้องกับการปฏิบัติน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนเฉลี่ย

ในการแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ของแบบสอบถามส่วนที่ 1-4 ซึ่งผู้วิจัยแบ่งช่วงคะแนนโดยใช้เกณฑ์ของเบสท์และคานัน (Best and Kahn, 1993) ซึ่งมีค่าคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ย
4.51 – 5.00 หมายถึง	มีความสอดคล้องกับการดำเนินงานมหาวิทยาลัยแห่งชาติไปปฏิบัติมากที่สุด
3.51 – 4.50 หมายถึง	มีความสอดคล้องกับการดำเนินงานมหาวิทยาลัยแห่งชาติไปปฏิบัติมาก

- 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความสอดคล้องกับการนำนโยบายมหาวิทยาลัยแห่งชาติไปปฏิบัติปานกลาง
- 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความสอดคล้องกับการนำนโยบายมหาวิทยาลัยแห่งชาติไปปฏิบัติน้อย
- 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความสอดคล้องกับการนำนโยบายมหาวิทยาลัยแห่งชาติไปปฏิบัติน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับ โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนในการตอบแบบสอบถามดังต่อไปนี้

ระดับคะแนน	การแปลผล
5 หมายถึง	มีคุณลักษณะตรงตามข้อความหรือเห็นด้วยในแต่ละรายการมากที่สุด
4 หมายถึง	มีคุณลักษณะตรงตามข้อความหรือเห็นด้วยในแต่ละรายการมาก
3 หมายถึง	มีคุณลักษณะตรงตามข้อความหรือเห็นด้วยในแต่ละรายการปานกลาง
2 หมายถึง	มีคุณลักษณะตรงตามข้อความหรือเห็นด้วยในแต่ละรายการน้อย
1 หมายถึง	มีคุณลักษณะตรงตามข้อความหรือเห็นด้วยในแต่ละรายการน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนเฉลี่ย

ในการแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งช่วงคะแนนโดยใช้เกณฑ์ของเบสท์และคาห์น (Best and Kahn, 1993) ซึ่งมีค่าคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ย
4.51 – 5.00 หมายถึง	มีประสิทธิภาพของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมากที่สุด
3.51 – 4.50 หมายถึง	มีประสิทธิภาพของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมาก
2.51 – 3.50 หมายถึง	มีประสิทธิภาพของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติปานกลาง

- 1.51 – 2.50 หมายถึง มีประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ
น้อย
- 1.00 – 1.50 หมายถึง มีประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ
น้อยที่สุด

ตอนที่ 4 ปัญหาและอุปสรรค ข้อคำถามปลายเปิด (Open-ended Form) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

2.1.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแบบสอบถาม

ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความชัดเจน ความถูกต้องของการใช้ถ้อยคำภาษา และความเที่ยงตรงของเนื้อหาที่ต้องการวัด (Content Validity) หลังจากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา และนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ดังรายชื่อ (ภาคผนวก ข)

จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้ จำนวน 30 ตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป (Statistic Package for the Social Science) ช่วยในการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.869

2.1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

- (1) ทำหนังสือจากคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสนไปยังอธิการบดี รองอธิการบดีวิทยาเขตต่างๆ ผู้อำนวยการ

สถาบันวิจัยวิทยาเขตต่างๆ เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำงานวิจัย

(2) ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยส่งแบบสอบถามทางอินเทอร์เน็ต และด้วยตนเอง ในกรณีที่ไม่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามได้ครบตามจำนวน ผู้วิจัยจะทำการส่งแบบสอบถามซ้ำอีกรอบ โดยจะส่งแบบสอบถามซ้ำบุคคลเดิมที่เคยตอบแบบสอบถามแล้ว เพื่อให้ได้ข้อมูลจากแบบสอบถามครบถ้วน

(3) ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์และประมวลผลต่อไป

2.1.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร ในส่วนที่เกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ โดยใช้หลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) วิเคราะห์โดยการแจกแจงค่าความถี่ และหาค่าร้อยละ

(2) การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ก. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงค่าความถี่ และหาค่าร้อยละ

ข. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประกอบด้วย ปัจจัยด้านนโยบายวิจัย ปัจจัยด้านการบริหารการจัดการ ปัจจัยด้านทักษะและจรรยาบรรณนักวิจัย ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ วิเคราะห์โดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจำแนกตามวิทยาเขตๆ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) กรณีที่พบความแตกต่างจะใช้การเปรียบเทียบวิธีของ Scheffe'

ค. วิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise-multiple Regression Analysis)

ง. นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตารางประกอบความเรียง

จ. นำข้อมูลจากแบบสอบถามคิดเห็นของคำถามปลายเปิด (Open-ended Form) ไปใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

2.2 ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้วิจัยได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ โดยศึกษาตัวแปรต้น คือ การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วยตัวแปรย่อยจำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านนโยบายและแผน 2) ปัจจัยด้านการบริหาร 3) ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และ 4) ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ โดยอาศัยข้อมูลจากแบบสอบถาม

สำหรับตัวแปรประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติซึ่งเป็นตัวแปรตาม พิจารณาจากปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทินานาชาติ ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีประชุมวิชาการ ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรและจำนวนทุนวิจัย โดยอาศัยข้อมูลจากแบบสอบถามประกอบกับข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร ในส่วนข้อมูลจากการศึกษาเอกสารนั้นผู้วิจัยอาศัยหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) โดยการกำหนดค่าน้ำหนักตัวชี้วัดที่ใช้ในการประเมินประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ เพื่อใช้ในการคำนวณตามสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาดังแสดงในตารางที่ 2 - 4

ตารางที่ 2 การกำหนดน้ำหนักเพื่อการประเมินผลงานวิจัย

ระดับ – มิติ	มิติเชิงปริมาณ	มิติเชิงคุณภาพ	รวม
ระดับชาติ	15	25	40
ระดับนานาชาติ	25	35	60
รวม	40	60	100

ตารางที่ 3 การกำหนดตัวชี้วัดและน้ำหนักของตัวชี้วัด

ระดับ	มิติการประเมิน	ตัวชี้วัด	น้ำหนัก
ระดับชาติ/ ทุนภายใน	1. มิติเชิงปริมาณ	1.1 ร้อยละของจำนวนงานวิจัยเชิงปริมาณ ระดับชาติ/ทุนภายในตามเกณฑ์	15
	2. มิติเชิงคุณภาพ	2.1 ร้อยละของจำนวนงานวิจัยเชิงคุณภาพ ระดับชาติ/ทุนภายในที่มีคุณภาพตามเกณฑ์	25
ระดับนานาชาติ/ ทุนภายนอก	1. มิติเชิงปริมาณ	1.1 ร้อยละของจำนวนงานวิจัยเชิงปริมาณ ระดับชาติ/ทุนภายในตามเกณฑ์	25
	2. มิติเชิงคุณภาพ	2.1 ร้อยละของจำนวนงานวิจัยเชิงคุณภาพ ระดับชาติ/ทุนภายในที่มีคุณภาพตามเกณฑ์	35

ระดับเกณฑ์การให้คะแนน และการคำนวณระดับคะแนนของตัวชี้วัด

ระดับคะแนน กำหนดระดับคะแนนการประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 5 ช่วง

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดเกณฑ์ที่ใช้สำหรับคำนวณระดับคะแนนของตัวชี้วัดจากค่าร้อยละที่ได้จากประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ ประกอบด้วย (1) ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ (2) ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง (3) ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร และ (4) จำนวนทุนวิจัย

การคำนวณระดับคะแนนของตัวชี้วัด คำนวณได้โดยการนำค่าร้อยละที่ได้จากประสิทธิผลการดำเนินงานนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไปเทียบกับเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ระดับเกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ความหมายระดับเกณฑ์การให้คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน (%)
ต่ำ	ต่ำกว่า 60
พอใช้	60 – 69
ปานกลาง	70 – 79
มาก	80 – 89
มากที่สุด	90 – 100

หลังจากกำหนดค่าน้ำหนักการประเมินประสิทธิผลการดำเนินงานนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ สามารถคำนวณค่าร้อยละดังสูตร

(1) ร้อยละด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์

เปรียบเทียบจำนวนบทความจากผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่ตีพิมพ์ และจำนวนผลงานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่เผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละหน่วยการประเมิน โดยให้นำเสนอในรูปร้อยละ ทั้งนี้พิจารณาผลการดำเนินงาน 3 ปีซ้อนหลัง

สูตรการคำนวณ:

ผลรวมตามค่าน้ำหนักของงานวิจัยหรือผลงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์

หรือเผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ 3 ปีซ้อนหลัง

อาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด 3 ปีซ้อนหลัง

X 100

(2) ร้อยละด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง

เปรียบเทียบจำนวนบทความวิจัยของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละหน่วยการประเมินที่ตีพิมพ์และได้รับการอ้างอิงในวารสารวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่อจำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในระดับชาติหรือนานาชาติทั้งหมด โดยให้นำเสนอในรูปแบบร้อยละ ทั้งนี้พิจารณาผลการดำเนินงาน 3 ปีซ้อนหลัง

สูตรการคำนวณ:

$$\frac{\text{ผลรวมตามค่าน้ำหนักของจำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติในช่วงสามปีปฏิทิน}}{\text{จำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมดในช่วงสามปีปฏิทิน}} \times 100$$

(3) ร้อยละด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

เปรียบเทียบจำนวนจำนวนผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละหน่วยการประเมินที่ได้รับการจดทะเบียนสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตรต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละหน่วยการประเมิน โดยให้นำเสนอในรูปแบบร้อยละ ทั้งนี้พิจารณาผลการดำเนินงาน 3 ปีซ้อนหลัง

สูตรการคำนวณ:

$$\frac{\text{ผลรวมตามค่าน้ำหนักของสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร 3 ปีซ้อนหลังของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด 3 ปีซ้อนหลัง}} \times 100$$

(4) ร้อยละด้านจำนวนทุนวิจัย

เปรียบเทียบจำนวนโครงการวิจัยหรือผลงานสร้างสรรค์ที่ได้รับทุนสนับสนุนเพื่อทำวิจัยหรือผลงานสร้างสรรค์จากหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยต่อจำนวนอาจารย์

ประจำและนักวิจัยประจำ โดยนำเสนอในรูปของร้อยละ ทั้งนี้พิจารณาผลการดำเนินงาน 3 ปี
ย้อนหลัง

สูตรการคำนวณ:

$$\frac{\text{ผลรวมตามค่าน้ำหนักของโครงการวิจัยหรือผลงานสร้างสรรค์ที่
ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายในและภายนอก 3 ปีย้อนหลัง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด 3 ปีย้อนหลัง}} \times 100$$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามควบคู่กับการสัมภาษณ์ในเชิงลึก เพื่ออธิบายความสอดคล้องของข้อมูลตามวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่างๆ ทั้งที่เป็นเอกสารสรุปการประชุมวิชาการ เอกสารการสรุปผลงานประจำปีและฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง โดยข้อมูลที่ได้จะวิเคราะห์หาความถี่ ร้อยละ พร้อมทั้งนำเสนอข้อมูลในเชิงพรรณนา และรูปแบบตาราง สำหรับข้อมูลจากแบบสอบถามจะทำการวิเคราะห์หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตาราง ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจะเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกและสรุปผลตามประเด็นที่กำหนดไว้ในแบบสัมภาษณ์จะนำเสนอข้อมูลในรูปแบบเชิงพรรณนา โดยผู้วิจัยจะแยกการนำเสนอผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน

ผู้วิจัยวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยศึกษาจาก 1.1) การศึกษาเอกสารและ 1.2) การศึกษาโดยการสัมภาษณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การศึกษาเอกสาร

จากการศึกษานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของภาครัฐ ผู้วิจัยศึกษาได้ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจากเอกสารต่อไปนี้ คือ 1) แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10 2) การศึกษานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 3) แผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ 4) ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพการดำเนินงานวิจัยในช่วงก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

1.1.1 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10

จากการศึกษาแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ.2551-2554) และศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการศึกษาและการพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของรัฐบาลช่วงปี พ.ศ.2550-2555 พบว่า แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10 มีการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นหนักทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิชาการขั้นสูงในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยได้ตระหนักถึงการดำเนินงานที่มุ่งสู่ความสำเร็จตามวิสัยทัศน์ที่ว่า “มุ่งเป็นสถาบันการศึกษาชั้นนำด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ” ในขณะเดียวกันมหาวิทยาลัยกำลังก้าวเข้าสู่ทศวรรษแห่งการขับเคลื่อนแผนไปสู่ความเป็นสากล โดยใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยซึ่งเป็นแผนเชิงรุกระยะ 10 ปี ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

เป้าหมายพัฒนาอุดมศึกษาของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10

1. มุ่งยกระดับคุณภาพอุดมศึกษาไทย เพื่อผลิตและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสามารถปรับตัวสำหรับการทำงานที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต
2. มุ่งพัฒนาศักยภาพอุดมศึกษาไทย เน้นการสร้างความรู้และนวัตกรรมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ บนพื้นฐานของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการแข่งขันในระดับสากล รวมทั้งเพื่อสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของชุมชนและท้องถิ่นบนพื้นฐานของเสรีภาพทางวิชาการ และเอกภาพเชิงระบบโดยใช้กลไกธรรมาภิบาลเครือข่ายอุดมศึกษาทั้งประเทศ

เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10

1. มีผู้เข้าเรียนอุดมศึกษาของประเทศไม่น้อยกว่าร้อยละ 37 ของประชากรวัย 18-24 ปี จำนวน 2,242,970 คน

2. เพิ่มสัดส่วนผู้เข้าอุดมศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี : ด้านมนุษยศาสตร์จากเดิม 28 : 72 เป็น 33 : 67

3. มุ่งปฏิรูปการพัฒนาอาจารย์และบุคลากรอุดมศึกษา เพื่อเพิ่มสัดส่วนคุณวุฒิอาจารย์ระดับปริญญาเอกให้เป็นร้อยละ 30

4. ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษามีงานทำไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

5. ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นผู้มีทักษะทางวิชาการ ทักษะวิชาชีพ มีความรับผิดชอบ มีคุณธรรมจริยธรรม มีวินัย มีจิตสำนึกการเป็นผู้ประกอบการสามารถปรับตัวสำหรับงานที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต มีความสามารถด้านวิเคราะห์สังเคราะห์ สามารถใช้เทคโนโลยีพื้นฐานได้เป็นอย่างดี มีทักษะในด้านการสื่อสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ สามารถรองรับการรวมกลุ่มเป็นประชาคมอาเซียน

6. ชะลอการจัดตั้งมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาขึ้นใหม่ ในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 10 สำหรับการจัดการอุดมศึกษาเอกชนให้คำนึงถึงความเชี่ยวชาญความต้องการในการพัฒนาประเทศ

7. เน้นการมีส่วนร่วมของภาคอุตสาหกรรมการผลิต และอุตสาหกรรมบริการในการเพิ่มขีดความสามารถพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และพัฒนาแรงงานที่มีความรู้ใหม่ เพื่อเพิ่มศักยภาพของไทยในการแข่งขันกับนานาชาติประเทศ

8. เพิ่มศักยภาพการผลิตผลงานวิจัยและนวัตกรรมทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเพื่อสร้างขีดความสามารถ ในการแข่งขันของประเทศและสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของท้องถิ่นไทย

9. เพิ่มจำนวนผู้เรียนระดับอุดมศึกษานอกเหนือจากช่วงอายุ 18-24 ปี โดยใช้ระบบสะสมหน่วยกิตในสถาบันอุดมศึกษาเพื่อรองรับการศึกษาตลอดชีวิต

10. มีพระราชบัญญัติอุดมศึกษาที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในเรื่องการบริหารจัดการ การเงิน คุณภาพมาตรฐาน สถิติอุดมศึกษาและการรายงานผลการดำเนินงาน

1.1.2 การศึกษานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ภายใต้การจัดทำโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและการส่งเสริมการวิจัยในระดับอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ตามแผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง 2555 (โครงการ SP2) ภายใต้วงเงินงบประมาณ 12,000 ล้านบาท ในระยะที่ 3 ปีงบประมาณ 2553-2555 ซึ่งรัฐบาลให้ความสำคัญกับการเพิ่มสมรรถนะการผลิตผลงานวิจัยและบุคลากรวิจัยของกลุ่มมหาวิทยาลัยวิจัย ควบคู่กับการส่งเสริมการวิจัยในมหาวิทยาลัยทุกกลุ่มอย่างกว้างขวาง เพื่อเพิ่มขีดความสามารถด้านการวิจัยของประเทศเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพและการผลิตผลงานวิจัย ซึ่งเป็นฐานข้อมูลสำคัญที่จะก้าวไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในการเพิ่มขีดความสามารถด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งยังคงเป็นหน่วยงานผลิตผลวิจัยและบุคลากรวิจัยของประเทศและเพื่อให้ประเทศไทยสามารถขยับเข้าสู่การจัดอันดับโลก โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 1) เพื่อยกระดับมหาวิทยาลัยไทยให้มีศักยภาพด้านการวิจัย และยกระดับมหาวิทยาลัยให้มีศักยภาพด้านการวิจัยของประเทศสู่การเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติที่มีขีดความสามารถระดับโลก 2) เพื่อผลิตกำลังคนระดับสูงในสาขาวิชาต่างๆ ที่สามารถตอบสนองต่อการพัฒนาภาคการผลิต ทั้งภาคอุตสาหกรรมและระบบนวัตกรรม ซึ่งนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในเวทีระดับนานาชาติ 3) เพื่อพัฒนาประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางการศึกษา การวิจัย พัฒนาและการฝึกอบรมนานาชาติ โดยโครงการมีเป้าหมายที่สำคัญดังต่อไปนี้

1) เพื่อให้ประเทศไทยมีมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ 7-10 แห่งที่มีศักยภาพในระดับโลก สามารถสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และช่วยขับเคลื่อนให้เกิดการผลิตบัณฑิตที่มีศักยภาพสูงและเกิดการจัดกลุ่มมหาวิทยาลัยของไทยออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

(1) กลุ่มมหาวิทยาลัยวิจัยและบัณฑิตศึกษา ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

(2) กลุ่มมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง ซึ่งจะมีบทบาทในการสร้างสมรรถนะการผลิตให้กับอุตสาหกรรมและภาคผลิต

(3) กลุ่มมหาวิทยาลัยที่เน้นระดับปริญญาตรี ซึ่งจะมีบทบาทในการพัฒนาการผลิตและธุรกิจท้องถิ่นและช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่น

(4) กลุ่มวิทยาลัยชุมชน ซึ่งจะมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนการพัฒนากำลังในภาคการผลิตจริงในท้องถิ่น

2) เกิดกลุ่มวิจัยที่ผลิตผลงานวิจัยตีพิมพ์ระดับนานาชาติที่สามารถนำผลงานไปใช้ในภาคการผลิต ช่วยสร้างรายได้สู่ชุมชนและส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมรวมทั้งในด้านการส่งเสริมการส่งออกและทดแทนการนำเข้า

1.1.3 แผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1. การสำรวจและประเมินสภาพแวดล้อมภายนอกและภายใน (Survey and Evaluation of External and Internal Environments) ที่สำคัญในสภาวะการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่รุนแรง ประกอบกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นทั่วโลก ซึ่งประเทศไทยจะต้องเร่งแก้ไขปัญหากลุ่มและกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อฟื้นฟูศักยภาพ ประสิทธิภาพและเร่งสร้างขีดความสามารถของประเทศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ให้เข้มแข็งอย่างต่อเนื่องซึ่งประเทศไทยมีความได้เปรียบในระดับภูมิภาคในด้านทรัพยากรและองค์ความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเกษตรและสาขาที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จึงมุ่งมั่นในการเป็นผู้นำทางด้านการวิจัยและการศึกษาระดับสูงในภูมิภาค เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประเทศและภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาที่มีความสำคัญเชิงยุทธศาสตร์และมุ่งสร้างความพร้อมให้กับประเทศไทยในการเข้าร่วมตามข้อตกลงเขตเศรษฐกิจอาเซียน ตลอดจนสร้างภูมิคุ้มกันให้กับประเทศเพื่อรองรับความผันผวนทางเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

จุดแข็ง (Strengths)

2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความร่วมมือทางวิชาการกับเครือข่ายต่างๆ ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศมาเป็นเวลานาน โดยมีสถานภาพเป็นสมาชิกก่อตั้งและสมาชิกขององค์กรเครือข่ายวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับภูมิภาคที่พร้อมส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางด้านการศึกษาและวิจัยในระดับภูมิภาค

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่ผูกพันกับสังคมเกษตรของไทย ดังนั้นจึงเป็นหลักประกันที่สำคัญประการหนึ่งในการที่กลุ่มเป้าหมายมีความพร้อมรองรับการถ่ายทอดวิทยาการเพื่อการพัฒนาชุมชน สังคม เศรษฐกิจของประเทศ

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. การสอน การวิจัยและการดำเนินกิจกรรมของห้องปฏิบัติการต่างๆ ภายในหน่วยงานและระหว่างหน่วยงานยังมีการกระจายกระจาย บุคลากรที่ปฏิบัติงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ทรัพยากร ตลอดจนเทคโนโลยียังต้องการความเข้าใจที่ลึกซึ้งในปัญหาทางการเกษตร ทรัพยากรและเทคโนโลยี ซึ่งบุคลากรมักจะดำเนินการในลักษณะเดี่ยวๆ มากกว่าที่จะทำงานเป็นทีมหรือเป็นคณะทำงาน
2. การกิจการวิจัยของอาจารย์ยังไม่ได้รับการกำหนดในใบแจ้งลักษณะงานอย่างชัดเจน ปริมาณงานของอาจารย์ยังยึดงานสอนระดับปริญญาตรีเป็นหลัก ยังผลให้เกิดจุดอ่อนในการวิจัยแบบมุ่งเป้าหรือการรวมงานกันเป็นชุดวิจัยเพื่อแก้ปัญหาเชิงระบบ
3. ระบบสนับสนุนการบริหารจัดการงานวิจัยชั้นสูงของมหาวิทยาลัยยังขาดองค์ประกอบสนับสนุนที่เข้มแข็ง เช่น ระบบบัณฑิตผู้ช่วยวิจัย นักวิจัยระดับปริญญาเอก ความเข้าใจในวัฒนธรรมการวิจัยของแหล่งทุน ความขัดแย้งระหว่างงานวิจัยและงานจัดการศึกษา การจัดการและการลงทุนด้านสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานด้านการวิจัย
4. หลักสูตรทางเกษตรศาสตร์และสาขาที่เกี่ยวข้องยังไม่มีความยืดหยุ่นเพียงพอส่วนใหญ่ยังบริหารจัดการในแนวตั้งโดยภาควิชา ซึ่งไม่เอื้อต่อการบูรณาการกับศาสตร์แขนงอื่นๆ นอกจากนี้การบริหารจัดการหลักสูตรยังล้าสมัย การปรับตัวช้ากว่ากระแสการเปลี่ยนแปลงของระบบเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยีของโลก
5. คณาจารย์และนักวิจัยยังมีความตื่นตัวในการจัดการทางทรัพย์สินทางปัญญาน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของการวิทยาการที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ ทำให้เกิดข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์จากงานวิจัย

6. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของโครงการของแหล่งทุน ระหว่างการสร้างงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้เป็นสากลที่นำไปสู่การตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศ ยังมีความขัดแย้งกับงานวิจัยพัฒนาและทดสอบเชิงประยุกต์ที่มีผลปรับใช้ในพื้นที่ที่เน้นผลงานในรูปของวิทยาการสำเร็จรูปมากกว่าการตีพิมพ์ผลงานในวารสารทางวิชาการ

โอกาส (Opportunities)

1. การจัดให้มีโครงการส่งเสริมศักยภาพของสถาบันอุดมศึกษาในรูปแบบของการพัฒนาเป็นศูนย์วิทยาการขั้นสูง เป็นการเปิดโอกาสให้เกิดความร่วมมือทางวิชาการที่เข้มแข็งขึ้น เป็นการเสริมจุดอ่อน สร้างจุดแข็งและสามารถผลักดันไปสู่ความเป็นผู้นำทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของภูมิภาคได้ ขณะเดียวกันยังเป็นการตอบสนองความต้องการของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการผลิต ด้านการเกษตร อาหารและอุตสาหกรรม

2. พัฒนาการของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีแนวใหม่ เปิดโอกาสการศึกษาวิจัยที่มีความแม่นยำ สามารถใช้ได้อย่างกว้างขวางในวงการวิทยาศาสตร์เกษตรและสาขาที่เกี่ยวข้อง สามารถนำไปใช้ในการปรับทิศทางและกระบวนการทัศนการวิจัยและบริการทางวิชาการ ทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติได้

3. สังคมและมหาวิทยาลัยยังสามารถใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแก้ปัญหาบางอย่างที่เกิดจากข้อจำกัดของสิ่งมีชีวิตและสภาพแวดล้อม อันเป็นการเปิดแนวทางใหม่ทางการผลิตและการปรับโครงสร้างการผลิตอย่างเป็นรูปธรรม

4. การสร้างความเป็นเลิศทางวิชาการระดับชาติเป็นโอกาสด้านวิทยาการและการบริหารจัดการ วิทยาศาสตร์ชีวภาพพื้นฐานกับงานวิจัยประยุกต์ทางเกษตรศาสตร์ เพื่อเปิดมิติองค์ความรู้และกระบวนการใหม่ๆ ของการดำเนินกิจกรรมด้านศึกษาระดับอุดมศึกษา การวิจัยและการบริการทางวิชาการอย่างมีประสิทธิภาพ

5. รูปแบบการสร้างขีดความสามารถของมหาวิทยาลัยในมิติใหม่ มีโอกาสที่จะนำไปสู่จัดรูปแบบบริหารองค์กรแบบเครือข่ายและการเคลื่อนไหวของบุคลากรในแนวนอน

เพื่อให้ได้องค์ประกอบต่างๆ ที่ครบถ้วน เพื่อการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา การวิจัยและพัฒนา ตลอดจนการบริการทางวิชาการแบบองค์รวม

6. การลงทุนด้านงบประมาณของรัฐบาลอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 3 ปี หรือมากกว่าจะเอื้ออำนวยให้เกิดการวางแผนระยะกลางถึงระยะยาว สามารถสร้างกลไกที่เป็นนวัตกรรมในการบริหารการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาและวิจัย

ภาวะคุกคาม (Threats)

1. กลไกการจัดการทรัพย์สินทางปัญญาส่วนใหญ่ยังเป็นของบริษัทเอกชนและสถาบันวิจัยจากต่างประเทศ ซึ่งเป็นเจ้าของเทคโนโลยีที่สำคัญที่ใช้ในการวิจัยพัฒนาและบริการทางวิชาการ

2. ประเทศคู่แข่งสามารถพัฒนาแบบก้าวกระโดด โดยร่วมมือกับเครือข่ายองค์กรพัฒนาระหว่างประเทศและบริษัทข้ามชาติ เช่น ประเทศอินเดีย ฟิลิปปินส์ บังกลาเทศและอินโดนีเซียร่วมมือกับ USAID มหาวิทยาลัย มูลนิธิและบริษัทในสหรัฐอเมริกาในโครงการ ABSP ประเทศมาเลเซียมีการลงทุนจ้างสถาบัน MIT ในการวิจัยและพัฒนาประเทศ

3. ประเทศเพื่อนบ้านบางประเทศ ได้แก่ สิงคโปร์ อินเดียและจีน มีการลงทุนขนาดใหญ่และมีการดำเนินการก่อนประเทศไทยกว่า 10 ปี พร้อมกับมีการสร้างพันธมิตรทางยุทธศาสตร์ ตลอดจนระดมบุคลากรจากต่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันเชิงรุกอย่างจริงจัง ทำให้การตัดสินใจเชิงนโยบายและการสนับสนุนด้านงบประมาณที่ล่าช้ากว่าเป็นความเสี่ยงของประเทศที่จะเสียโอกาสในการแข่งขันในระยะยาว

4. ความเสี่ยงต่อการสูญเสียจากการลงทุนทางการวิจัยและพัฒนาต้องงานวิจัยที่ต้องใช้บววิจัยสูงที่อาจยังไม่เห็นเป้าหมายปลายทางเด่นชัดนัก ยังเป็นประเด็นสำคัญในระดับนโยบายที่จำกัดการพัฒนา นอกจากนี้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ที่มีอายุการใช้งานสั้น ประกอบกับกลไกการจัดการทรัพย์สินทางปัญญาที่เอื้อประโยชน์ต่อผู้ค้นพบรายแรกเท่านั้นยังเป็นอุปสรรคที่สำคัญ

5. ปัญหาการยอมรับของตลาดผู้บริโภค ทั้งภายในและภายนอกประเทศตลอดจนมาตรการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศ ยังเป็นประเด็นที่รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังไม่สามารถกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาหรือกำหนดมาตรการรองรับที่ชัดเจนอย่างเป็นระบบ มีเอกภาพและมีประสิทธิภาพได้

6. วิทยาการทางการเกษตรและทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีขั้นสูงด้านเทคโนโลยีชีวภาพและนาโนเทคโนโลยีเป็นวิทยาการที่มีองค์ประกอบหลายส่วน ซึ่งประเทศไทยยังไม่มียุทธศาสตร์ใดหรือสถาบันใดที่มีองค์ประกอบต่างๆ ที่จะทำงานได้ครบถ้วน วัฒนธรรมและทักษะในการจัดการบริหารงานวิชาการให้ได้มาซึ่งองค์ประกอบที่ครบถ้วน ยังเป็นเรื่องใหม่สำหรับประชาคมวิจัยไทย

7. ความเป็นอัตโนมัติของสมาชิกในประชาคมวิจัยไทย มีผลในการชะลอหรือชะงักความร่วมมือระหว่างบุคลากรระหว่างองค์กรและระหว่างประเทศ ทำให้ในบางกรณีต้องสูญเสียโอกาสในการแสวงหาความร่วมมือและสร้างพันธมิตรที่แน่นแฟ้นระหว่างมหาวิทยาลัย

8. ความไม่เข้าใจในวัฒนธรรมทางการวิจัยและวิทยาศาสตร์ขั้นสูงของประชาชน สื่อมวลชนและผู้กำหนดนโยบายที่คาดหวังการส่งมอบผลงานวิจัยภายใต้เงื่อนไขของระยะเวลาที่สั้นยังคงเป็นอุปสรรคต่อการลงทุนทางวิชาการ ในระยะกลางถึงระยะยาวดังนั้นการบริหารจัดการงานวิจัยของประเทศจึงยังมีประสิทธิภาพที่ไม่เพียงพอต่อการผลิตผลงานวิจัยและสิ่งประดิษฐ์ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้อย่างเป็นรูปธรรม

1.1.4 ประสิทธิภาพการดำเนินงานวิจัยในช่วงก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

ในศึกษาประสิทธิภาพการดำเนินงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในช่วงก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่างๆ ทั้งที่เป็นเอกสารสรุปการประชุมวิชาการ เอกสารรายสรุปผลงานประจำปีระหว่างปี พ.ศ.2550-2555 และเก็บข้อมูลจากฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้โดยหาค่าความถี่ พร้อมทั้งนำเสนอข้อมูลในเชิงพรรณนาและรูปแบบดังแสดงในตารางที่ 5-6 ในส่วนของ

ประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัตินอกจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารประกอบด้วย (ดังรายละเอียดในบทที่ 4 หน้า 87-98)

อนึ่งการอธิบายข้อมูลตามตารางที่ 5-6 ผู้วิจัยอาศัยหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เพื่อใช้อธิบายปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร และจำนวนทุนวิจัย โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนรายด้านได้ดังนี้

1. ด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์

+2 (สูงมาก)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับมากกว่า 80.01
+1 (สูง)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับ 60.01 – 80.00
0 (ปานกลาง)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับ 40.01 – 60.00
-1 (ต่ำ)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับ 20.01 – 40.00
-2 (ต่ำมาก)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับ 00.00 – 20.00

2. ด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง

+2 (สูงมาก)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับมากกว่า 80.01
+1 (สูง)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับ 60.01 – 80.00
0 (ปานกลาง)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับ 40.01 – 60.00
-1 (ต่ำ)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับ 20.01 – 40.00
-2 (ต่ำมาก)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับ 00.00 – 20.00

3. ด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

+2 (สูงมาก)	= ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรที่ระดับมากกว่า 80.01
-------------	--

- +1 (สูง) = ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรที่ระดับ 60.01 – 80.00
- 0 (ปานกลาง) = ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรที่ระดับ 40.01 – 60.00
- 1 (ต่ำ) = ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรที่ระดับ 20.01 – 40.00
- 2 (ต่ำมาก) = ช่วงค่าคะแนนด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรที่ระดับ 00.00 – 20.00

4. ด้านจำนวนทุนวิจัย

- +2 (สูงมาก) = ช่วงค่าคะแนนด้านทุนวิจัยที่ระดับมากกว่า 80.01
- +1 (สูง) = ช่วงค่าคะแนนด้านทุนวิจัยที่ระดับ 60.01 – 80.00
- 0 (ปานกลาง) = ช่วงค่าคะแนนด้านทุนวิจัยที่ระดับ 40.01 – 60.00
- 1 (ต่ำ) = ช่วงค่าคะแนนด้านทุนวิจัยที่ระดับ 20.01 – 40.00
- 2 (ต่ำมาก) = ช่วงค่าคะแนนด้านทุนวิจัยที่ระดับ 00.00 – 20.00

ตารางที่ 5 สรุปการประเมินประสิทธิผลก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ.2550-2552) โดยอาศัยหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

สังกัด/วิทยาเขต	เกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา							
	ผลิตงานวิจัยที่ตีพิมพ์				ผลิตงานวิจัยที่ได้รับรางวัล			
	จำนวนงานวิจัยที่ตีพิมพ์	ระดับ	จำนวนงานวิจัยที่ได้รับรางวัล	การอ้างอิง	จำนวนงานวิจัยที่ได้รับรางวัล	การจดสิทธิบัตร	จำนวนทุนวิจัย	ระดับ
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์								
คณะเกษตร	57.28	0	32.94	-1	0.71	-2	74.51	+1
คณะวิทยาศาสตร์	96.18	+2	73.20	+1	0.50	-2	111.84	+2
คณะวิศวกรรมศาสตร์	79.82	+1	27.29	-1	0.20	-2	81.91	+2
คณะประมง	28.36	-1	13.30	-2	0.00	-2	27.85	-1
คณะวนศาสตร์	18.22	-2	9.30	-2	0.09	-2	26.42	-1
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	4.13	-2	0.33	-2	0.00	-2	7.05	-2
คณะสัตวแพทยศาสตร์	24.83	-1	18.03	-2	0.00	-2	15.00	-2
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	56.76	0	26.25	-1	0.57	-2	69.32	+1
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	2.33	-2	0.56	-2	0.00	-2	1.73	-2
รวมสายวิทยาศาสตร์	40.88	0	22.35	-1	0.23	-2	46.18	0
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์								
คณะมนุษยศาสตร์	6.98	-2	0.00	-2	0.15	-2	13.40	-2
คณะศึกษาศาสตร์	16.54	-2	0.08	-2	0.00	-2	26.77	-1
คณะเศรษฐศาสตร์	7.73	-2	1.21	-2	0.00	-2	22.09	-1
คณะบริหารธุรกิจ	2.50	-2	0.36	-2	0.00	-2	4.46	-2
คณะสังคมศาสตร์	3.71	-2	0.00	-2	0.00	-2	9.01	-2
รวมสายสังคมศาสตร์	6.93	-2	0.33	-2	0.03	-2	15.15	-2
รวมวิทยาเขตบางเขน	28.76	-1	14.49	-2	0.16	-2	35.10	-1

ตารางที่ 5 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	เกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการการ อุดมศึกษา							
	ผลงานวิจัยที่พัฒนา				ผลงานวิจัยที่ได้รับ			
	ผลงานวิจัยที่พัฒนา	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับ	การอ้างอิง	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับ	การจดสิทธิบัตร	ระดับ
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์								
คณะเกษตร กพส.	43.92	0	19.58	-2	0.20	-2	56.29	0
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	11.33	-2	2.79	-2	0.39	-2	27.16	-1
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	17.04	-2	13.99	-2	0.11	-2	8.72	-2
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	2.06	-2	0.21	-2	0.00	-2	1.80	-2
รวมสายวิทยาศาสตร์	18.59	-2	9.15	-2	0.18	-2	23.49	-1
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์								
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	9.62	-2	9.53	-2	0.00	-2	18.14	-2
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	2.43	-2	0.06	-2	0.00	-2	9.05	-2
รวมสายสังคมศาสตร์	6.03	-2	9.58	-2	0.00	-2	27.19	-1
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	14.40	-2	7.69	-2	0.12	-2	20.19	-1
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์								
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	2.16	-2	0.13	-2	0.00	-2	2.18	-2
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	1.50	-2	0.70	-2	0.00	-2	2.67	-2
รวมสายวิทยาศาสตร์	1.83	-2	0.42	-2	0.00	-2	2.42	-2
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคมศาสตร์								
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0.00	-2	0.00	-2	0.00	-2	0.00	-2
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	1.05	-2	0.00	-2	0.00	-2	1.89	-2
รวมสายสังคมศาสตร์	0.52	-2	0.00	-2	0.00	-2	0.95	-2
รวมวิทยาเขตศรีราชา	1.18	-2	0.21	-2	0.00	-2	1.68	-2

ตารางที่ 5 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	เกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการการ							
	อุดมศึกษา							
	ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับ	การอ้างอิง	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับ	การจดสิทธิบัตร	ระดับ
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์								
คณะทรัพยากรธรรมชาติและ								
อุตสาหกรรมเกษตร	2.01	-2	1.87	-2	0.00	-2	9.53	-2
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	2.79	-2	0.59	-2	0.05	-2	1.91	-2
รวมสายวิทยาศาสตร์	2.40	-2	1.23	-2	0.02	-2	5.72	-2
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคมศาสตร์								
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	0.40	-2	0.00	-2	0.00	-2	2.45	-2
รวมสายสังคมศาสตร์	0.40	-2	0.00	-2	0.00	-2	2.45	-2
รวมวิทยาเขตสกลนคร	1.74	-2	0.82	-2	0.02	-2	4.63	-2
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	18.48	-2	9.34	-2	0.11	-2	23.45	-1

จากตารางที่ 5 ค่าการประเมินประสิทธิผลก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เมื่อพิจารณารายด้าน 1) ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์พบว่าคณะวิทยาศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับสูงมากรองลงมาคือคณะวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับสูง และคณะอุตสาหกรรมเกษตร คณะเกษตร วิทยาเขตบางเขน และคณะเกษตร วิทยาเขตกำแพงแสน ที่ได้รับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับปานกลาง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ได้รับการตีพิมพ์ที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก 2) ผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงพบว่าคณะวิทยาศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับสูง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ส่วนใหญ่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก 3) ผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรของคณะต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่าทุกคณะผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรอยู่ในระดับต่ำมาก และ 4) จำนวนทุนวิจัยพบว่า

คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับสูงมาก รองลงมาคือคณะอุตสาหกรรมเกษตรและคณะเกษตร วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับสูง ส่วนคณะเกษตร วิทยาเขตกำแพงแสน ที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับปานกลาง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก

ตารางที่ 6 สรุปการประเมินประสิทธิผลหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555) โดยอาศัยหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

สังกัด/วิทยาเขต	เกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา							
	อุดมศึกษา						จำนวนทุนวิจัย	ระดับ
	ผลงานวิจัยตีพิมพ์	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับการจัดลำดับ	ระดับ		
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์								
คณะเกษตร	73.09	+1	50.84	0	1.57	-2	64.08	+1
คณะวิทยาศาสตร์	145.7	+2	89.01	+2	0.70	-2	106.3	+2
	4						2	
คณะวิศวกรรมศาสตร์	124.49	+2	50.25	0	1.20	-2	78.29	+1
คณะประมง	30.93	-1	13.05	-2	0.15	-2	29.58	-1
คณะวนศาสตร์	23.52	-1	16.44	-2	0.15	-2	30.51	-1
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	7.49	-2	2.56	-2	0.25	-2	6.42	-2
คณะสัตวแพทยศาสตร์	25.40	-1	12.20	-2	0.00	-2	10.00	-2
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	73.75	+1	37.29	-1	1.74	-2	45.65	0
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	4.90	-2	0.42	-2	0.00	-2	1.99	-2
รวมสายวิทยาศาสตร์	56.59	0	30.23	-1	0.64	-2	41.43	0

ตารางที่ 6 (ต่อ)

เกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการการ								
สังกัด/วิทยาเขต	อุดมศึกษา						จำนวนวิทย	ระดับ
	ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับ การอ้างอิง	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับ การจดสิทธิบัตร	ระดับ		
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์								
คณะมนุษยศาสตร์	9.48	-2	1.91	-2	0.28	-2	10.93	-2
คณะศึกษาศาสตร์	14.47	-2	3.29	-2	0.44	-2	29.00	-1
คณะเศรษฐศาสตร์	9.35	-2	1.85	-2	0.00	-2	21.34	-1
คณะบริหารธุรกิจ	5.92	-2	0.90	-2	0.05	-2	11.89	-2
คณะสังคมศาสตร์	6.63	-2	3.82	-2	0.05	-2	9.05	-2
รวมสายสังคมศาสตร์	9.17	-2	2.35	-2	0.16	-2	16.44	-2
รวมวิทยาเขตบางเขน	39.65	-1	20.27	-1	0.47	-2	32.50	-1
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์								
คณะเกษตร กพส.	62.69	+1	32.39	-1	1.55	-2	54.19	0
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	19.91	-2	8.44	-2	0.21	-2	18.96	-2
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	21.97	-1	16.55	-2	0.00	-2	10.24	-2
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	3.94	-2	0.59	-2	0.11	-2	3.76	-2
รวมสายวิทยาศาสตร์	27.13	-1	14.49	-2	0.47	-2	21.79	-1
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์								
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	31.09	-1	6.57	-2	0.00	-2	23.11	-1
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	4.68	-2	0.51	-2	0.00	-2	12.42	-2
รวมสายสังคมศาสตร์	17.88	-2	7.09	-2	0.00	-2	35.53	-1
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	24.05	-1	10.84	-2	0.31	-2	20.45	-1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

เกณฑ์การประเมินประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการการ								
สังกัด/วิทยาเขต	อุดมศึกษา							
	ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับ การอ้างอิง	ระดับ	ผลงานวิจัยที่ได้รับ การจดสิทธิบัตร	ระดับ	จำนวนทุนวิจัย	
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์								
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	15.77	-2	8.44	-2	0.05	-2	11.89	-2
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	7.36	-2	0.50	-2	0.00	-2	6.85	-2
รวมสายวิทยาศาสตร์	11.57	-2	4.47	-2	0.03	-2	9.37	-2
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคมศาสตร์								
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0.55	-2	0.22	-2	0.00	-2	3.55	-2
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	2.15	-2	0.56	-2	0.00	-2	7.01	-2
รวมสายสังคมศาสตร์	1.35	-2	0.39	-2	0.00	-2	5.28	-2
รวมวิทยาเขตศรีราชา	6.46	-2	2.43	-2	0.00	-2	7.32	-2
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์								
คณะทรัพยากรธรรมชาติและ อุตสาหกรรมเกษตร	8.88	-2	4.09	-2	0.08	-2	12.23	-2
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	4.48	-2	0.90	-2	0.00	-2	4.42	-2
รวมสายวิทยาศาสตร์	6.68	-2	2.49	-2	0.04	-2	8.33	-2
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคมศาสตร์								
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	0.53	-2	0.00	-2	0.00	-2	2.74	-2
รวมสายสังคมศาสตร์	0.53	-2	0.00	-2	0.00	-2	2.74	-2
รวมวิทยาเขตสกลนคร	4.63	-2	1.66	-2	0.03	-2	6.46	-2
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	27.38	-1	13.47	-2	0.32	-2	23.20	-1

จากตารางที่ 6 ค่าการประเมินประสิทธิผลหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยฯ แห่งชาติไปปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เมื่อพิจารณารายด้าน 1) ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์พบว่าคณะวิทยาศาสตร์และคณะวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่ได้รับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับสูงมาก รองลงมาคือคณะอุตสาหกรรมเกษตร วิทยาเขตบางเขนและคณะเกษตร วิทยาเขตกำแพงแสนที่ได้รับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับสูง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ได้รับการตีพิมพ์ที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก 2) ผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงพบว่าคณะวิทยาศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับสูงมาก รองลงมาคือคณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะเกษตร วิทยาเขตบางเขนที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับปานกลาง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ได้รับการอ้างอิงที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก 3) ผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรของคณะต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์พบว่าทุกคณะผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรอยู่ในระดับต่ำมาก และ 4) จำนวนทุนวิจัยพบว่าคณะวิทยาศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับสูงมาก รองลงมาคือคณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะเกษตร วิทยาเขตบางเขนที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับสูง ส่วนคณะอุตสาหกรรมเกษตร วิทยาเขตบางเขนและคณะเกษตร วิทยาเขตกำแพงแสนที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับปานกลาง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก

จากการวิเคราะห์ผลการนำนโยบายมหาวิทยาลัยแห่งชาติไปปฏิบัติข้างต้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลประกอบเพิ่มเติม โดยอาศัยเกณฑ์การถ่วงน้ำหนัก (ดังรายละเอียดในตารางที่ 4) ซึ่งมีรายละเอียดของผลการดำเนินงานก่อนและหลังย้อนหลัง 3 ปี ดังรายละเอียดใน (ภาคผนวก ค) ผลการวิเคราะห์การถ่วงน้ำหนักดังแสดงในตารางที่ 7-8

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย และร้อยละประสิทธิภาพการดำเนินงานก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)

ระดับเกณฑ์ให้คะแนนของสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา						
สังกัด/วิทยาเขต					ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ
	ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์	ผลงานวิจัยที่ได้รับ การอ้างอิง	ผลงานวิจัยที่ได้รับ การจดสิทธิบัตร	จำนวนทุนวิจัย		
วิทยาเขตบางเขน	28.76	14.49	0.16	35.10	19.63	59.84
วิทยาเขตกำแพงแสน	14.40	7.69	0.12	20.19	10.60	32.32
วิทยาเขตศรีราชา	1.18	0.21	0.00	1.68	0.77	2.34
วิทยาเขตสกลนคร	1.74	0.82	0.02	4.63	1.80	5.50
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	18.48	9.34	0.11	23.45	12.85	100.00

จากตารางที่ 7 เมื่อพิจารณาค่าร้อยละของเกณฑ์ให้คะแนนของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาในด้านต่างๆ จากการถ่วงน้ำหนักพบว่าระดับคะแนนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ ผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง ผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร และจำนวนทุนวิจัยรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ระดับต่ำ (ร้อยละ 18.48, 9.34, 0.11 และ 23.45 ตามลำดับ) ผลการดำเนินงานก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติโดยภาพรวมอยู่ในระดับต่ำมาก (ค่าเฉลี่ย 12.85) แต่หากแยกเป็นรายวิทยาเขต พบว่าวิทยาเขตบางเขนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 19.63, ร้อยละ 59.84) รองลงมาคือวิทยาเขตกำแพงแสนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{x}$ = 10.60, ร้อยละ 32.32) ส่วนวิทยาเขตศรีราชาและวิทยาเขตสกลนครมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับต่ำมาก ($\bar{x}$ = 0.77, ร้อยละ 2.34 และ $\bar{x}$ = 1.80, ร้อยละ 5.50 ตามลำดับ)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย และร้อยละประสิทธิภาพการดำเนินงานหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)

ระดับเกณฑ์ให้คะแนนของสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา						
สังกัด/วิทยาเขต					ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ
	ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์	ผลงานวิจัยที่ได้รับ การอ้างอิง	ผลงานวิจัยที่ได้รับ การจดสิทธิบัตร	จำนวนทุนวิจัย		
วิทยาเขตบางเขน	39.65	20.27	0.47	32.50	23.22	52.32
วิทยาเขตกำแพงแสน	24.05	10.84	0.31	20.45	13.91	31.35
วิทยาเขตศรีราชา	6.46	2.43	0.00	7.32	4.05	9.13
วิทยาเขตสกลนคร	4.63	1.66	0.03	6.46	3.20	7.20
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	27.38	13.47	0.32	23.20	16.09	100.00

จากตารางที่ 8 เมื่อพิจารณาค่าร้อยละของเกณฑ์ให้คะแนนของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาในด้านต่างๆ จากการถ่วงน้ำหนักพบว่าระดับคะแนนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ ผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง ผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร และจำนวนทุนวิจัยรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ระดับต่ำ (ร้อยละ 27.38, 13.41, 0.32 และ 23.20 ตามลำดับ) ผลการดำเนินงานก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติโดยภาพรวมอยู่ในระดับต่ำ (ค่าเฉลี่ย 16.09) แต่หากแยกเป็นรายวิทยาเขต พบว่าวิทยาเขตบางเขนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 23.22, ร้อยละ 52.32) รองลงมาคือวิทยาเขตกำแพงแสนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{x}$ = 13.91, ร้อยละ 31.35) ส่วนวิทยาเขตศรีราชาและวิทยาเขตสกลนครมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับต่ำมาก ($\bar{x}$ = 4.05, ร้อยละ 9.13 และ $\bar{x}$ = 3.20, ร้อยละ 7.20) ตามลำดับ

สรุปผลการศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่ามีการแบ่งโครงสร้างการในการบริหารงาน

ที่มีความเหมาะสมและมีความชัดเจนในนำเอานโยบายไปปฏิบัติ ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จะมีวิทยาเขต 4 แห่ง เมื่อพิจารณาจากจำนวนทุนวิจัยที่ได้รับจากแหล่งทุนภายในและภายนอก จำนวนเงินวิจัยที่ได้รับจากทุนอุดหนุนวิจัยประจำปี และจำนวนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในระดับชาติและนานาชาติ ถึงแม้งบประมาณจะถูกจัดสรรให้กับวิทยาเขตบางเขนและวิทยาเขตกำแพงแสนเป็นจำนวนมาก เมื่อเปรียบเทียบกับวิทยาเขตศรีราชาและวิทยาเขตสกลนคร ซึ่งพบว่ามีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเจน อาจจะเป็นเพราะหน่วยงานที่สังกัดตามวิทยาเขตต่างๆ ยังขาดแคลนบุคลากรในการทำงานวิจัย ดังนั้นหากมีการจัดสรรงบประมาณโดยการแบ่งตามสัดส่วนของวิทยาเขตซึ่งอาศัยข้อมูลจากงานวิจัย จำนวนนิสิตและจำนวนผลงานวิจัยในแต่ละวิทยาเขตประกอบการจัดสรรงบประมาณในแต่ละปีการศึกษา พร้อมทั้งสนับสนุนแผนการดำเนินงานวิจัยของอาจารย์ นักวิจัยในประเภทโครงการวิจัยทั้ง 2 สาขา ได้แก่ สาขาวิทยาศาสตร์และสาขาสังคมศาสตร์ เพื่อสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการสนับสนุนการเรียนการสอนและเป็นพื้นฐานในการแก้ปัญหาและพัฒนาประเทศ โครงการวิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพเชิงบูรณาการเพื่อการแข่งขันแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนในชาติโครงการวิจัยสถาบันเพื่อพัฒนาคุณภาพการบริหารงานของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โครงการวิจัยและพัฒนาต่อยอดเพื่อใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ รวมทั้งสนับสนุนทุนวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาต่อไป โดยภาพรวมแล้วมีเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 12.85 และ 16.09 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำมาก หากแยกเป็นรายวิทยาเขต พบว่าวิทยาเขตบางเขนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือวิทยาเขตกำแพงแสนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนวิทยาเขตศรีราชาและวิทยาเขตสกลนครมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับต่ำ

โดยมีคะแนนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์รวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 22.93 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำมาก ระดับคะแนนของผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 11.41 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำมาก ระดับคะแนนของผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 0.22 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำมาก และระดับคะแนนของจำนวนทุนวิจัยรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 23.33 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำมาก ซึ่งผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเจนหลังจากมีการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

1.2 การศึกษาโดยการสัมภาษณ์

การศึกษาโดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ มีประเด็นการสัมภาษณ์ 6 ประเด็น โดยอาศัยกรอบแนวคิดของ Van Meter and Van Horn (1975) ได้แก่ (1) ด้านโครงสร้างของนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัย (2) ด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (3) ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ (4) ด้านทรัพยากร (5) ด้านการสื่อสารและการประสานงานระหว่างหน่วยงาน และ (6) ปัญหาและอุปสรรคของการนำนโยบายไปปฏิบัติผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านโครงสร้างการบริหารและนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัย

ผู้บริหารมีความเข้าใจในความชัดเจนของนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2541 โดยเฉพาะในการกิจทั้ง 4 ด้านของมหาวิทยาลัยที่ประกอบด้วย การสอน การทำวิจัยให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์พงษ์ศักดิ์ สุริยวานากุล, 2555, สิงหาคม 22) ได้กล่าวว่า “พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2541 มีการจัดโครงสร้างการบริหารไว้อย่างชัดเจนทั้งด้านการเรียนการสอนและการศึกษาวิจัย ซึ่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็มีการกิจที่จะต้องดำเนินการ 4 ประการ คือ (1) การสอน (2) การวิจัย (3) การบริการวิชาการแก่สังคม (4) การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งถือว่าการสอนเป็นภารกิจหลักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่จะต้องดำเนินการ ดังนั้นเมื่อทางภาครัฐมีนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติทางมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เองก็จะต้องทำการศึกษาวิจัยเพิ่มมากขึ้น ทั้งต้องมีการเตรียมความพร้อมของอาจารย์และนักวิจัยในการที่จะก้าวสู่มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ” สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์สมบัติ ชินะวงศ์, 2555, กันยายน 6) ได้กล่าวว่า “การจัดโครงสร้างการบริหารไว้มีความเหมาะสมอยู่แล้วทั้งด้านการเรียนการสอนและการศึกษาวิจัย ซึ่งการเรียนการสอนและบริการวิชาการมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องอยู่แล้ว ส่วนเรื่องการทำวิจัยมหาวิทยาลัยได้กำหนดให้อาจารย์ นักวิจัยและนิสิตปริญญาโท-เอก ทำการศึกษาวิจัยอยู่แล้ว ดังนั้นการบริหารงานตาม พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็ถือว่ามีความเหมาะสม” ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) ได้กล่าวว่า “พ.ร.บ.

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีปณิธานในการส่งเสริมการศึกษาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง การเรียนการสอน การวิจัยและให้บริการทางวิชาการแก่สังคมซึ่งมีกำหนดแบบแผนเอาไว้อย่างชัดเจน เนื่องจากอธิการบดีเป็นผู้บริหารจากส่วนกลางเป็นหลักโดยมีรองอธิการวิทยาเขตคอยประสานงานและดำเนินงานภายในของแต่ละวิทยาเขต” และสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ วุฒิชัย กปิลกาญจน์, 2555, พฤศจิกายน 28) ได้กล่าวว่า “นโยบายมีความชัดเจน โดยเฉพาะตัวพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ผ่านการกลั่นกรองมาอย่างดีก่อนที่จะประกาศใช้ การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมีความชัดเจนทั้งด้านวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ทั้งนี้บุคลากรของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และประชาชนทั่วไปก็มีความเข้าใจดีว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นมหาวิทยาลัยวิจัยเฉพาะทาง” ในด้านโครงสร้างการแบ่งส่วนงานต่างๆ จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ศรปราชญ์ ธนาสิริวรยางค์กูร, 2555, ตุลาคม 24) ได้กล่าวโดยสรุปว่า “ปัจจุบันการแบ่งส่วนงานในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็ถือว่ามีความเหมาะสม โครงสร้างการบริหารงานก็มีความคล่องตัวถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จะมีวิทยาเขตมากถึง 4 วิทยาเขตก็ตาม ทั้งนี้เพราะมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีภารกิจสนองนโยบายขยายโอกาสทางการศึกษาใน 4 วิทยาเขต ได้แก่ วิทยาเขตบางเขน วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม วิทยาเขตศรีราชา จังหวัดชลบุรี และวิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร เพื่อเป็นแหล่งผลิตบุคลากรทางด้านสาขาเกษตรศาสตร์ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สาขาสังคมศาสตร์ และพฤติกรรม โดยมีสถานที่ตั้งของวิทยาเขตต่างๆ กระจายตัวอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ และสถาบันวิจัยและพัฒนาตามวิทยาเขตต่างๆ เพื่อสนองต่อความต้องการของการผลิตบุคลากรสายวิชาชีพสาขาต่างๆ”

ผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยสรุปแล้วพบว่า ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความเห็นตรงกันว่า การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หากพิจารณาตามกรอบ พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2541 มีโครงสร้างการบริหารที่มีความเหมาะสมและมีความชัดเจนในนำนโยบายไปปฏิบัติโดยไม่ติดขัดและไม่ทำให้เกิดปัญหาในการทำงานแต่อย่างใด ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จะมีทั้งหมด 4 วิทยาเขต แต่ก็ไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาในการบริหารงานตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติแต่อย่างใด เพราะหน่วยงานที่ตามคณะต่างๆ ที่ตั้งอยู่ในวิทยาเขตก็มีการแบ่งการบริหารงานอย่างเป็นสัดส่วนและมีการวางระบบการบริหารงานที่เหมาะสมดีอยู่แล้ว ซึ่งผู้บริหารของมหาวิทยาลัยต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า วัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยเกษตร

ศาสตร์มีความชัดเจนตาม มาตรา 7 ที่บัญญัติใน พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2541 ว่า “มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาและวิจัย วัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพ ขั้นสูง ทำการสอน ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม” และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยังดำเนินการมหาวิทยาลัยเฉพาะทางในด้านการเกษตรมาอย่างต่อเนื่อง

2. ด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารในฐานะที่เป็นผู้นำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ศาสตราจารย์อุทัยรัตน์ ณ นคร, 2555, กันยายน 18) ได้ให้ทัศนะว่า “โอกาสที่จะประสบความสำเร็จเป็นไปได้ยากพอสมควรแต่ก็มีโอกาสอยู่บ้าง เพราะมหาวิทยาลัยยังไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจนซึ่งบางนโยบายก็ดำเนินการบริหารงานโดยขาดความยั่งยืนและการดำเนินงานไม่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกันซึ่งโอกาสประสบความสำเร็จก็เป็นไปได้ยาก และยังขาดงบประมาณสนับสนุนงานวิจัยจากภาครัฐอีกด้วย” จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์สุวพงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์, 2555, สิงหาคม 20) ได้ให้ทัศนะว่า “การที่มหาวิทยาลัยจะมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในเรื่องการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ นั้น มหาวิทยาลัยจะต้องมีตัวชี้วัดความสำเร็จที่ชัดเจนและขึ้นอยู่กับว่าระยะเวลาในการดำเนินงานนานเท่าไร ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะวัดออกมาได้จริง หากจะพูดถึงเรื่องงานวิจัยแล้วมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เราก็มีการผลิตผลงานวิจัยออกมามากในแต่ละปี หากเราจะมองในด้านการใช้ประโยชน์ระดับภาคการเกษตรเราก็ประสบความสำเร็จค่อนข้างสูง แต่หากเราจะมองด้านการนำเอาผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ก็ยังคงมีน้อยอยู่ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการวิจัยในกลุ่มวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ และการเข้าถึงข้อมูลผลงานวิจัยส่วนใหญ่ก็จะเป็นคนกลุ่มนักวิจัยด้วยกันเอง ซึ่งทางนักธุรกิจก็มีโอกาสที่จะเข้าถึงข้อมูลผลงานวิจัยได้น้อย” ซึ่งเรื่องนี้เอง (รองศาสตราจารย์พิศสุวรรณ เจริญสมบัติ, 2555, กันยายน 11) ได้ให้ทัศนะว่า “มีโอกาที่จะประสบความสำเร็จหากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทำตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติตามที่ตั้งไว้ ซึ่งมหาวิทยาลัยมีศักยภาพของอาจารย์และนักวิจัยมีคุณภาพอยู่แล้วหากได้รับการสนับสนุนด้านเครื่องมือวิจัยและงบวิจัยคิดว่ามีโอกาประสบความสำเร็จสูง” จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ศรปราชญ์ ธนาสิริวรรณ, 2555, ตุลาคม 24) ได้ให้ทัศนะว่า “การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมีโอกาที่จะประสบความสำเร็จตามที่ตั้งไว้ หากได้รับการสนับสนุน

งบประมาณในการดำเนินงานโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติจากภาครัฐ ซึ่งทางผู้บริหารต่างมีความเห็นไปในแนวทางเดียวกันว่างบประมาณด้านการวิจัยยังมีน้อยและไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้วิจัย จึงทำให้ไม่เกิดแรงจูงใจในการทำงานวิจัย”

โดยสรุปการนำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติดังกล่าว ผู้บริหารมีความเชื่อมั่นว่ามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จได้ ซึ่งมหาวิทยาลัยจะต้องมีการกำหนดตัวชี้วัดในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติที่ชัดเจน และจะต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการประเมินอาจารย์และนักวิจัยให้มีความเข้มข้นขึ้นจากเดิมที่เป็นอยู่ ซึ่งระบบเดิมไม่เอื้อต่อการทำงานวิจัย มหาวิทยาลัยจะต้องกำหนดภาระงานให้ชัดเจนในการวิจัยโดยให้อาจารย์ต้องทำวิจัยควบคู่กับการเรียนการสอนเพื่อเป็นแรงผลักดันให้อาจารย์และนักวิจัยได้มีการทำงานวิจัยเพิ่มขึ้น และจะต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลให้มากที่สุด ในการดำเนินการนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติที่มีความเหมาะสม และมีระบบการบริหารที่ดีและมีความเชื่อมั่นต่อนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและต่อผู้บริหาร โดยเฉพาะต่อรองศาสตราจารย์วุฒิชัย กปิลาภญจน์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์คนปัจจุบัน มีความรู้สึกพึงพอใจต่อสถานการณ์บทบาทหน้าที่ที่ทำอยู่ ทั้งนี้ยังเชื่อมั่นด้วยว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในอนาคตอันใกล้นี้ ส่วนด้านเครื่องมือยังขาดแคลนงบประมาณในการซ่อมบำรุงเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่ชำรุดให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้และเครื่องมือล้ำสมัย

3. ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ

ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเพราะนักการเมืองหรือรัฐบาลคือผู้ที่ผลักดันให้นโยบายดำเนินไปสู่ความสำเร็จ โดยการสนับสนุนงบประมาณ ปรับปรุงกฎหมายให้มีความทันสมัย และสะดวกแก่ผู้นำไปปฏิบัติ พบว่าการที่จะทำให้นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จได้นั้น จะต้องได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองระดับชาติหรือระดับท้องถิ่น ในเรื่องนี้เองจากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์สุวพงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์, 2555, สิงหาคม 20) ได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ในเรื่องการสนับสนุนทุนวิจัยจากนักการเมืองระดับชาติและระดับท้องถิ่นก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากเดิมทุกปี เนื่องจากวิทยาเขตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในท้องถิ่นต่างจะต้องให้ความร่วมมือกับชุมชนรอบๆมหาวิทยาลัยเพื่อแก้ไขปัญหาที่ชุมชน

ต้องการไม่ว่าจะเป็นด้านการเกษตรหรือด้านอื่นๆ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็มีความพร้อมที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาเหล่านั้น ดังนั้นเราจึงได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการวิจัยจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือห้างร้านต่างๆ ที่เล็งเห็นความสำคัญของปัญหาและต้องการที่จะให้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เข้าไปแก้ไขปัญหาเหล่านั้น” สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์สมบัติ ชินะวงศ์, 2555, กันยายน 6) ได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “อาจารย์และวิทยาเขตก็ต้องช่วยกันหาทุนสนับสนุนการทำวิจัยนอกเหนือจากเงินรายได้ที่วิทยาเขตนำมาสนับสนุนการทำงานวิจัย” ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) ได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “วิทยาเขตศรีราชาได้รับการสนับสนุนทุนจากนักการเมืองในระดับท้องถิ่นมากกว่าระดับชาติแต่ก็ยังไม่เพียงพอ ดังนั้นทางวิทยาเขตก็ต้องหาทุนสนับสนุนงานวิจัยโดยมีการจัดสรรเงินรายได้ของวิทยาเขตส่วนหนึ่งเพื่อนำมาสนับสนุนในการทำงานวิจัย” จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์พิศสุวรรณ เจริญสมบัติ, 2555, กันยายน 11) ได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “การสนับสนุนทุนวิจัยจากนักการเมืองในระดับท้องถิ่นและนักการเมืองระดับชาติค่อนข้างมีน้อยมากถึงแม้จะมีนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติก็ตามซึ่งเงินที่ได้รับการสนับสนุนส่วนใหญ่ก็เป็นเงินที่เน้นรูปแบบการให้บริการวิชาการแก่เกษตรกรหรือชุมชนเป็นส่วนใหญ่” จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ศรปราชญ์ ธนาพรพรขันธ์, 2555, ตุลาคม 24) ได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ถ้าพูดถึงการสนับสนุนจากนักการเมืองระดับชาติและระดับท้องถิ่นก็มีจำนวนน้อยมาก เนื่องจากมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ของเรามีวิทยาเขตถึง 4 วิทยาเขต ดังนั้นถึงแม้จะมีนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติรัฐเองก็มีการจัดสรรงบประมาณในการสนับสนุนโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติน้อยมาก และนโยบายดังกล่าวยังมีการสนับสนุนเงินงบประมาณอย่างไม่ต่อเนื่องและการสนับสนุนส่วนใหญ่ก็เป็นเงินที่เน้นรูปแบบการให้บริการวิชาการเป็นส่วนใหญ่”

ผลจากการศึกษาและการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การสนับสนุนจากภาครัฐในการดำเนินนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์พบว่าวิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาค เช่น วิทยาเขตสกลนครและวิทยาเขตศรีราชา จะได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองท้องถิ่นมากกว่านักการเมืองในระดับชาติและยังพบว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ยังได้รับทุนสนับสนุนงบประมาณในการวิจัยจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นและห้างร้านต่างๆ เพิ่มเติมนอกเหนือจากงบประมาณที่รัฐบาลจัดสรรให้ในแต่ละปีงบประมาณ ส่วนวิทยาเขตบางเขนและวิทยาเขต

กำแพงแสน ได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองระดับท้องถิ่นและระดับชาติน้อย ทั้งนี้ผู้บริหารต่างมีความเห็นที่สอดคล้องกันว่าการนำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัตินั้น ต้องได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองทุกระดับอย่างจริงจัง และมีการสนับสนุนจากทุกภาคส่วนของสังคมไม่ว่าจะเป็นภาครัฐและเอกชนก็มีความสำคัญไม่แพ้กัน

4. ด้านทรัพยากร

ด้านทรัพยากรเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเพราะว่า ทรัพยากรคือปัจจัยที่จะช่วยผลักดันให้นโยบายดำเนินไปสู่ความสำเร็จ โดยการปรับปรุงเครื่องมือให้มีความทันสมัยและมีความสะดวกในการทำวิจัย พบว่าการที่จะทำให้ นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติให้ประสบความสำเร็จได้นั้น จะต้องได้มีเครื่องมือที่ทันสมัยและทรัพยากรบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการศึกษาวิจัยและจะต้องได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากรัฐและผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในการดำเนินนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ ในเรื่องนี้เองจากการสัมภาษณ์ (ศาสตราจารย์อุทัยรัตน์ ณ นคร, 2555, กันยายน 18) ได้กล่าวว่า “มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีทรัพยากรด้านเครื่องมือวิจัยที่พร้อมสำหรับงานวิจัยและยังมีทรัพยากรบุคคลที่มีความชำนาญในด้านต่างๆ หากได้รับการสนับสนุนและจัดสรรงบประมาณในการซ่อมบำรุงเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่ชำรุดซึ่งไม่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้” สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของ (รองศาสตราจารย์พิศสุวรรณ เขียมสมบัติ, 2555, กันยายน 11) ได้กล่าวว่า “เครื่องมือวิจัยและอุปกรณ์การทำงานวิจัยก็มิได้ครบถ้วนซึ่งส่วนใหญ่เป็นเครื่องมือมีการชำรุดและล้าสมัย นักวิจัยผู้ดูแลเครื่องมือจะต้องหาเงินมาเพื่อการซ่อมบำรุงเองโดยการจัดฝึกอบรมต่างๆ เพื่อที่จะนำเงินมาซ่อมแซมเครื่องมือเหล่านั้นให้อยู่ในสภาพที่พร้อมสำหรับการทำงานวิจัย ดังนั้นรัฐควรจัดสรรงบประมาณในการซ่อมแซมเครื่องมือหลังจากการจัดซื้อครุภัณฑ์” ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) ได้กล่าวว่า “งบประมาณที่รัฐจัดสรรให้ไม่เพียงพอรัฐควรจัดสรรงบประมาณในสนับสนุนงานวิจัยมากขึ้นจากเดิมประมาณ 2-3 เปอร์เซ็นต์ของค่าการเจริญเติบโตของรายได้ประชาชาติโดยรวมของประเทศ รัฐควรจัดสรรงบประมาณในการซ่อมบำรุงเครื่องมือในการทำวิจัยเนื่องจากเครื่องชำรุดและขาดการปรับปรุงให้ทันสมัย” (รองศาสตราจารย์สุวพงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์, 2555, สิงหาคม 20) ได้กล่าวว่า “รัฐจัดสรรงบประมาณด้านการวิจัยให้กับมหาวิทยาลัยหรือทางด้านการศึกษาสำหรับประเทศไทยยังน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ที่เป็นเพื่อนบ้านของเรา รัฐควรจะสนับสนุน

งบประมาณด้านการศึกษาประมาณ 10 – 20 เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณแผ่นดิน ในด้านเครื่องมือสำหรับการวิจัยก็ไม่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี 100 เปอร์เซ็นต์ เนื่องจากงบประมาณที่รัฐจัดสรรให้มาส่วนใหญ่เป็นค่าจัดซื้อเครื่องมือซึ่งรัฐเองก็ไม่ได้จัดสรรงบประมาณในการซ่อมบำรุงเครื่องมือเพิ่มเติม เมื่อเครื่องมือไม่พร้อมสำหรับการทำวิจัยก็ทำให้งานที่ทำไม่ได้เท่าที่ควร” (รองศาสตราจารย์สมบัติ ชินะวงศ์, 2555, กันยายน 6) ได้เห็นสอดคล้องกับผู้บริหารท่านอื่นๆ กล่าวโดยสรุปว่า การจะให้มหาวิทยาลัยดำเนินงานนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติให้ประสบความสำเร็จนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ที่เหมาะสมสำหรับการวิจัยและต้องมีความทันสมัย โดยมีการซ่อมบำรุงอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เครื่องมือเหล่านั้นสามารถทำงานได้เมื่อถึงเวลาในการใช้งาน

ผลจากการศึกษาและการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง ทำให้พอสรุปได้ว่าปัญหาสำคัญ คือ เครื่องมือไม่ครบถ้วนและเครื่องมือที่ไม่เหมาะสมสำหรับการทำวิจัย เพราะขาดการดูแลในการซ่อมบำรุงเครื่องมืออย่างต่อเนื่อง โดยเหตุนี้เองรัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณในการซ่อมแซมเครื่องมือวิจัยให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้และพร้อมสำหรับการทำงานวิจัย

5. ด้านการสื่อสารและการประสานงานระหว่างหน่วยงาน

การจะนำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จนั้น การสื่อสารและการประสานงานระหว่างหน่วยงานของมหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการควบคู่กับปัจจัยในด้านอื่นของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์สุพวงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์, 2555, สิงหาคม 20) ได้กล่าวว่า “ในด้านการติดต่อประสานงานระหว่างหน่วยงานที่ทำวิจัยทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยก็มีความสะดวกเร็วมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับแต่ก่อน ซึ่งทางมหาวิทยาลัยเรามีหน่วยงานที่ทำวิจัยและสามารถที่จะติดต่อประสานงานกับแหล่งทุนที่ให้งบประมาณสนับสนุนการวิจัยได้สะดวกเร็วขึ้นไม่ว่าจะเป็นทางโทรศัพท์ อีเมลล์ แฟกซ์ หรือแม้แต่การติดต่อทางวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ในการประสานงานถือว่ามีความสะดวกเร็ว โดยทางมหาวิทยาลัยกำลังสร้างเครือข่ายคอมพิวเตอร์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อเชื่อมเครือข่ายข้อมูลข่าวสารกับทุกวิทยาเขตและฐานข้อมูลในระดับชาติและนานาชาติ ทั้งซอฟต์แวร์ต่างๆ ให้มีโครงสร้างพื้นฐานหรือเครือข่ายเชื่อมไปทุกวิทยาเขตเป็นการสร้างเครือข่ายกระจายไปทั่วโลก” จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) ได้กล่าวว่า “การติดต่อประสานงานระหว่างหน่วยงานที่ทำวิจัยทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยก็มีความสะดวกเร็วขึ้น

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็มีประชุมเสวนากันแทบทุกเดือนกับวิทยาเขตต่างๆ เพื่อชี้แจงให้มีความเข้าใจร่วมกัน นอกจากนี้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยังต้องติดต่อประสานงานกับหน่วยงานภายนอกทั่วไป ซึ่งบางที่เราก็ได้เรียนเชิญหน่วยงานภายนอกมาประชุมเพื่อข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการศึกษาและการทำงานวิจัยเพื่อที่จะก้าวไปสู่มหาวิทยาลัยวิจัยระดับแนวหน้าของภูมิภาคอาเซียน แต่ปัจจุบันท่านอธิการบดีได้สั่งการให้นำโครงการวิจัยต่างๆ เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการของมหาวิทยาลัยตัดสินใจเองว่าสามารถทำวิจัยได้หรือไม่ได้ ซึ่งถ้าตัดสินใจไปก็กระทบงบประมาณในการบริหารงานของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ อย่างไรก็ตามดิฉันคิดว่าด้วยงานพัสดุก็มีการกำหนดวงเงินไว้ว่าการเบิกจ่ายงบประมาณ จากคณบดีหรือรองอธิการบดีก็สามารถเบิกจ่ายเองได้ ไม่ต้องรอให้ท่านอธิการบดีอนุมัติหากวงเงินไม่มากเกินไป” ในเรื่องนี้จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์สรปราชญ์ ธนาพรพรชัยกุล, 2555, ตุลาคม 24) ได้กล่าวว่า “การติดต่อประสานงานระหว่างหน่วยงานที่ทำวิจัยทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยก็มีความสะดวกเร็วรวดเร็ว ซึ่งทางมหาวิทยาลัยสามารถที่จะติดต่อกับผู้ร่วมวิจัยหรือแหล่งทุนที่ให้งบประมาณสนับสนุนการวิจัยได้สะดวกเร็วขึ้นไม่ว่าจะเป็นทางโทรศัพท์ อีเมล ปัญหาที่พบบ่อยก็จะเป็นปัญหาในเรื่องบัญชี เพราะว่าบัญชีมหาวิทยาลัยของเราจะต้องทำให้รวดเร็ว ถ้าหากล่าช้าก็จะทำให้ผู้ที่มาติดต่อขอรับทุนวิจัยเกิดความล่าช้าตามไปด้วย ซึ่งทางผู้บริหารก็คิดอยู่ว่าเราน่าจะมีแผนกที่เฉพาะหรือไม่ แต่หน่วยงานต่างๆ ก็ยังสามารถทำงานไปได้อย่างคล่องตัว ถ้ามีปัญหาจะสะดุดบ้างก็จะเป็นเรื่องทางเทคนิคซึ่งเป็นเรื่องส่วนบุคคล” จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์วุฒิชัย กปิลกาญจน์, 2555, พฤศจิกายน 28) ได้กล่าวว่า “สมัยก่อนตอนที่เรายังไม่มีห้องพัสดุสำหรับอาจารย์หรือว่าห้องทางธุรการยังรวมๆ กัน แม้จะอยู่อย่างแออัด แต่ก็มีความคล่องตัว โดยคณะมีรองคณบดี เลขานุการฯ ก็อยู่ในห้องเดียวกัน การพบปะพูดคุยจึงรวดเร็วและคล่องตัว แต่ในปัจจุบันทั้งที่ได้เครื่องมือที่ทันสมัยก็ยังมีปัญหา แต่ตอนนี้รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการท่านก็มีการประชุมร่วมกันระหว่างคณบดี รองคณบดี เลขานุการฯ หัวหน้าภาควิชาทุกเดือน เพื่อไม่ให้มีปัญหาในระหว่างการติดต่อประสานงาน ซึ่งหากมีปัญหาจะได้แก้ไขทันที”

ผลจากการศึกษาและการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า ผู้บริหารต่างมีทัศนคติเห็นสอดคล้องกันว่า การติดต่อสื่อสารและการประสานงานทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมีการบริหารจัดการและการปฏิบัติเป็นอย่างดี ถึงแม้จะมีปัญหาบ้างแต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่และส่วนมากเป็นเรื่องของคนมากกว่าระบบและเป็นปัญหาเพียงเล็กน้อย

6. ผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การศึกษาผลของการนำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นั้นประกอบด้วยภารกิจของมหาวิทยาลัยทั้ง 3 ด้าน คือ การจัดการศึกษา การวิจัย และการบริการวิชาการแก่สังคม โดยผู้วิจัยจะแยกนำเสนอในแต่ละหัวข้อเป็นรายด้านดังนี้

6.1 ด้านการจัดการศึกษา

ผู้บริหารต่างมีความเห็นตรงกันว่า ในภาพรวมของการจัดการศึกษานิสิตที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นกว่าแต่ก่อนและนิสิตมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพิ่มมากขึ้นอยู่ในระดับเป็นที่น่าพอใจ แต่มีความแตกต่างด้านความรู้ทางเทคโนโลยีคือมาตรฐานของนิสิตที่เข้ามาเรียนเป็นความสนใจเฉพาะบุคคลทำให้มีความรู้ความสามารถที่แตกต่างกันไป ด้านกิจกรรมนอกหลักสูตรก็มีการสนับสนุนและส่งเสริมตลอดปีการศึกษา เช่น โครงการแข่งขันโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โครงการอบรมเขียนโปรแกรม โครงการอบรมนักธุรกิจ เป็นต้น ทั้งยังเป็นหลักสูตรในมหาวิทยาลัยที่นิสิตต้องปฏิบัติที่เป็นปัญหาคือปัจจัยด้านทรัพยากร งบประมาณที่ยังได้รับก็มีน้อย บุคลากรที่ยังขาดทั้งวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ที่ทันสมัยซึ่งผู้บริหารก็พยายามจัดสรรวัสดุอุปกรณ์ไปให้กิจกรรมต่างๆ เท่าที่จำเป็น ในด้านการจัดการเรียนการสอนกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์สมบัติ ชินะวงศ์, 2555, กันยายน 6) ได้กล่าวว่า “ในด้านการเรียนการสอนเราได้มีการนำเอาความรู้จากงานวิจัยและการทำปัญหาพิเศษที่อาจารย์และนิสิตร่วมทำวิจัยมาเป็นตัวอย่างในการเรียนเพื่อให้มีความสอดคล้องเนื้อหาวิชา” ซึ่งสอดคล้องกับ (รองศาสตราจารย์สุวพงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์, 2555, สิงหาคม 20) ได้กล่าวว่า “เราได้มีการนำเอาความรู้จากงานวิจัยมาเป็นตัวอย่างในการเรียนเพื่อให้มีความสอดคล้องเนื้อหาวิชา โดยมีการนำเอาผลงานวิจัยที่ได้ศึกษามาประยุกต์ให้เข้ากับหลักสูตรการเรียนอย่างต่อเนื่อง” (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) ได้เห็นสอดคล้องกับผู้บริหารท่านอื่นๆ กล่าวโดยสรุปว่า ด้านการศึกษาเราได้นำเอาผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนโดยมีการนำเอาความรู้จากงานวิจัยมาเป็นตัวอย่างในการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

จากการศึกษาทำให้พอสรุปได้ว่า ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้มีการประยุกต์ใช้งานวิจัยให้เข้ากับหลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอนในปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในระดับหนึ่ง

6.2 ด้านการวิจัย

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เน้นการวิจัยศึกษาวิทยาการด้านการเกษตรและเทคโนโลยี ซึ่งเป็นรากฐานทางของการทำการเกษตรของสังคมไทย เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยศึกษาค้นคว้า เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ในเทคนิคงานวิจัยใหม่และทำความเข้าใจสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในสภาวะปัจจุบันเพื่อนำมาทำโจทย์วิจัย โดยการจัดตั้งสหวิทยาการและศูนย์การเรียนต่างๆ เพื่อนำเอาผลการวิจัยมาประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาการเรียนการสอนและส่งเสริมองค์ความรู้ให้แก่สังคม ซึ่งมีการดำเนินการวิจัยพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง จากการสัมภาษณ์ของ (รองศาสตราจารย์สุวพงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์, 2555, สิงหาคม 20) ได้กล่าวว่า “งานวิจัยก็มีการวิจัยกันมากในวิทยาเขตต่างๆ ซึ่งมีคณะกรรมการพิจารณาเกี่ยวกับงานการวิจัยว่างานวิจัยใดมีความเหมาะสมที่จะทำการวิจัยและควรจะได้รับการงบประมาณสนับสนุนหรือไม่ ซึ่งบางงานวิจัยก็ต้องคำนึงถึงหัวข้อว่ามีประโยชน์ต่อสังคมหรือไม่ ที่สำคัญแรงจูงใจในการวิจัยก็มีส่วนสำคัญในการได้รับการงบประมาณสนับสนุนงานวิจัย เพราะงบประมาณการวิจัยก็มีไม่มากนักเนื่องจากต้องนำงบประมาณไปใช้ในด้านการบริหารงานเป็นหลัก” สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) ได้กล่าวว่า “ด้านผลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เราได้ทำการศึกษามีประโยชน์ต่อสังคมมาก เพราะส่วนใหญ่ที่เราทำงานวิจัยก็เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของสังคมและระบบเศรษฐกิจของประเทศ” จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์พิศสุวรรณ เจริญสมบัติ, 2555, กันยายน 11) ได้กล่าวให้ข้อมูลไปในแนวทางเดียวกันว่า “ผลงานวิจัยของสถาบันวิจัยและพัฒนากำแพงแสนที่เราได้ทำการศึกษามีประโยชน์มากต่อสังคม ไม่ว่าจะเป็นงานวิจัยด้านพืชหรือสัตว์ นอกจากนี้เรายังได้จัดหลักสูตรการฝึกอบรมเพื่อทำการส่งเสริมองค์ความรู้เหล่านั้นให้กับเกษตรกรอย่างต่อเนื่อง”

จากการศึกษาทำให้พอสรุปได้ว่า ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่าด้านการวิจัยยังเป็นประโยชน์ต่อสังคมทั้งงานวิจัยด้านพืชและด้านสัตว์

รวมถึงระบบเศรษฐกิจที่ต้องอาศัยองค์ความรู้จากงานวิจัยเหล่านี้เป็นพื้นฐาน ดังนั้นการขาดแคลนงบประมาณในการทำงานวิจัยจะทำให้ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติขาดแรงจูงใจในการทำงานวิจัยที่มีคุณภาพ ซึ่งงานวิจัยบางเรื่องก็ไม่สอดคล้องกับนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติเพื่อที่จะก้าวไปสู่มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติได้ อีกทั้งยังขาดคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการทำงานวิจัย

6.3 ด้านการบริการวิชาการ

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นสถาบันการศึกษาที่ผลิตนิสิตทางด้านการเกษตรและวิทยาศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ โดยมีภารกิจที่จะต้องดำเนินการ 4 ประการ คือ (1) การสอน (2) การวิจัย (3) การบริการวิชาการแก่สังคม (4) การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งถือว่าการสอนเป็นภารกิจหลักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่จะต้องดำเนินการ ดังนั้นการเปิดโอกาสให้กับประชาชนทั่วไปที่สนใจศึกษาเล่าเรียนทางด้านวิทยาการ เทคโนโลยีต่างๆ เพื่อนำมาประยุกต์เข้ากับศาสตร์ต่างๆ ทั้งนี้มหาวิทยาลัยให้การสนับสนุนงานวิชาการและการให้บริการวิชาการแก่สังคมควบคู่ไปกับการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย จึงเป็นการช่วยราษฎร์เสริมรัฐให้มีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น ผลการปฏิบัติงานตามกระบวนการดังกล่าวนำไปสู่การพัฒนาสังคมโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเสนอหัวข้อของงานวิจัย จากการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) ได้กล่าวว่า “ในการให้บริการงานวิจัยแก่สังคมทางมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เราได้ให้ความสำคัญในเรื่องการให้บริการแก่สังคมอย่างต่อเนื่องทั้งการจัดฝึกอบรมและการให้บริการวิชาการ โดยถือว่าสังคมรอบมหาวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยที่เราควรให้การส่งเสริมทั้งทางด้านการศึกษาและการบริการประชาชน รวมทั้งการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่น เพื่อเสริมสร้างให้สังคมรู้จักมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มากขึ้นกว่าแต่ก่อนที่จะมีนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ” ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์พงษ์ศักดิ์ สุริยวานกุล, 2555, สิงหาคม 22) ได้กล่าวว่า “การให้บริการงานวิจัยแก่สังคมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เราให้ความสำคัญในเรื่องการให้บริการแก่สังคมอย่างต่อเนื่อง ทั้งการจัดฝึกอบรมและการให้บริการวิชาการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผลงานวิจัย และบุคคลทั่วไปก็รู้จักมหาวิทยาลัยเรามากขึ้นแล้วในเรื่องการผลิตผลงานวิจัยทางด้านการเกษตรและเทคโนโลยี” จากการสัมภาษณ์ (ศาสตราจารย์อุทัยรัตน์ ฌ นคร, 2555, กันยายน 18) ได้กล่าวว่า “มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้มีการให้บริการผลงานวิจัยแก่สังคมอย่างต่อเนื่อง โดยสถาบันวิจัยแห่ง

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เราก็ได้มีการให้บริการมาโดยตลอดทั้งการจัดฝึกอบรมและการให้บริการวิชาการด้านเทคโนโลยีต่างๆ อาทิเช่น การผลิตไบโอดีเซล การแปรรูปอาหาร เตาประหยัดพลังงาน การปลูกผัก การผลิตมะนาวนอกฤดู การสกัดน้ำมันหอมระเหย ทำให้สังคมรู้จักเราเพิ่มมากขึ้นเมื่อมีนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติมาสนับสนุน”

จากการศึกษาทำให้พอสรุปได้ว่า ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่าการนำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจะนำไปสู่งานบริการวิชาการแก่สังคมทำให้คนรู้จักมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เพิ่มมากขึ้น และเป็นการเผยแพร่องค์ความรู้ใหม่ๆ ให้กับสังคมอย่างต่อเนื่อง

ส่วนที่ 2 การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งเป็นข้อมูลจากแบบสอบถามและการศึกษาเอกสาร สามารถนำเสนอข้อมูลโดยแยกประเด็นที่จะศึกษาเป็น 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 2.1) ศึกษาการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติรวมทั้งประสิทธิภาพการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามความคิดเห็นของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และวิเคราะห์ประสิทธิภาพการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจากเอกสารและจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2.2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยทำการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 และ 2 และ 2.3) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคซึ่งจะได้นำเสนอข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

2.1 การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามความคิดเห็นของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การศึกษาในส่วนแรกนี้อาศัยข้อมูลจากแบบสอบถามเพื่ออธิบายผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ โดยวิเคราะห์หาค่าความถี่ และนำเสนอข้อมูลในเชิงพรรณนาและรูปแบบตาราง จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ โดยเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ วิทยาเขต เพศ อายุปัจจุบัน สถานภาพในการทำงาน อายุการทำงานในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อายุการทำงานที่เหลือ ตำแหน่งบริหารในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ การศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และประสบการณ์ในการทำงานวิจัย ผลการวิเคราะห์ปรากฏตามตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวน และร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

(n = 359)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. วิทยาเขต		
บางเขน	251	69.92
กำแพงแสน	66	18.38
ศรีราชา	18	5.02
สกลนคร	24	6.68
2. เพศ		
ชาย	161	44.84
หญิง	198	55.16
3. อายุปัจจุบัน (ปี)		
20-30 ปี	7	1.95
31-40 ปี	156	34.45
41-50 ปี	113	31.47
51-60 ปี	70	19.50
มากกว่า 61 ปีขึ้นไป	13	3.63
4. สถานภาพในการทำงาน		
ข้าราชการ		
สายวิชาการ	258	91.49
สายสนับสนุน	24	8.51
พนักงาน		
สายวิชาการ	69	89.54
สายสนับสนุน	8	10.46
5. อายุการทำงานในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์		
น้อยกว่า 5 ปี	62	17.30
5-10 ปี	115	32.00
11-15 ปี	59	16.40
16-20 ปี	30	8.40
21-25 ปี	28	7.80
25-30 ปี	29	8.10
มากกว่า 31 ปีขึ้นไป	36	10.00

ตารางที่ 9 (ต่อ)

(n = 359)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6. อายุการทำงานที่เหลือ		
น้อยกว่า 5 ปี	71	19.80
5-10 ปี	42	11.70
11-15 ปี	29	8.10
16-20 ปี	93	25.30
21-25 ปี	73	25.90
มากกว่า 25 ปีขึ้นไป	51	14.20
7. ตำแหน่งบริหารในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์		
อธิการบดี/รองอธิการบดี/ผู้ช่วยอธิการบดี	3	0.80
คณบดี/รองคณบดี/ผู้ช่วยคณบดี	6	1.70
หัวหน้าภาค/รองหัวหน้าภาค	10	2.80
ผู้อำนวยการสำนัก/หัวหน้าศูนย์	12	3.30
หัวหน้าฝ่าย	28	7.80
อื่นๆ	300	83.60
8. การศึกษา		
ปริญญาตรี	6	1.70
ปริญญาโท	99	27.60
ปริญญาเอก	254	70.80
9. ตำแหน่งทางวิชาการ/สนับสนุน		
สายวิชาการ		
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	94	33.33
รองศาสตราจารย์	52	18.44
ศาสตราจารย์	10	3.55
อื่นๆ	126	44.68
สายสนับสนุน		
ชำนาญการ	12	15.58
อื่นๆ	65	84.42

ตารางที่ 9 (ต่อ)

(n = 359)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10. ประสบการณ์ในการทำงานวิจัย		
ไม่มี	0	0
1-5 ปี	134	37.30
6-10 ปี	122	34.00
11-15 ปี	37	10.30
16-20 ปี	25	7.00
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	41	11.40

จากตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประจำอยู่วิทยาเขตบางเขน จำนวน 251 คน (ร้อยละ 69.92) มีเพศหญิง จำนวน 198 คน (ร้อยละ 55.20) มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 156 คน (ร้อยละ 34.45) มีสถานภาพในการทำงานเป็นข้าราชการ/พนักงานราชการ จำนวน 282 และ 77 คน (ร้อยละ 78.55, 21.45) มีอายุการทำงานในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ระหว่าง 5-10 ปี จำนวน 115 คน (ร้อยละ 32.00) มีอายุการทำงานที่เหลือระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 73 คน (ร้อยละ 25.90) มีตำแหน่งบริหารในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์พบว่าผู้ตอบส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร จำนวน 300 คน (ร้อยละ 83.60) มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 254 คน (ร้อยละ 70.80) มีตำแหน่งทางวิชาการพบว่าผู้ตอบส่วนใหญ่สายวิชาการ/สายสนับสนุน อื่นๆ จำนวน 126 และ 65 คน (ร้อยละ 44.68, 84.42) และมีประสบการณ์ในการทำงานวิจัยระหว่าง 1-5 ปี จำนวน 134 คน (ร้อยละ 37.30)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ โดยอาศัยข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ประกอบด้วยตัวแปรย่อย 4 ตัวแปร ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านนโยบายและแผน 2) ปัจจัยด้านการบริหาร 3) ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และ 4) ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ดังแสดงในตารางที่ 10-16

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัย
วิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในภาพรวมและรายด้าน

การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	$\bar{x}$	S.D.	การแปลความหมาย (ระดับ)
1. ปัจจัยด้านนโยบายและแผน	3.10	0.88	ปานกลาง
2. ปัจจัยด้านการบริหาร	3.11	0.89	ปานกลาง
3. ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย	3.28	0.88	ปานกลาง
4. ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้ร่นำนโยบายไปปฏิบัติ	3.46	0.88	ปานกลาง
รวม	3.32	0.87	ปานกลาง

จากตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในภาพรวมพบว่าประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.32$, S.D. = 0.87) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามของมหาวิทยาลัยเกษตร ศาสตร์มีความคิดด้านนโยบายและแผนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.10$, S.D. = 0.88) ด้านการบริหารอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.11$, S.D. = 0.89) ด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยา บรรณนักวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.28$, S.D. = 0.88) ด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$, S.D. = 0.88)

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านนโยบายและแผน

(n = 359)

ปัจจัยด้านนโยบายและแผน		ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
นโยบายและแผนระดับสูง									
1	นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของภาครัฐมีการกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างชัดเจน	17 (4.7%)	54 (15.0%)	156 (43.5%)	103 (28.7%)	29 (8.1%)	3.20	0.95	ปานกลาง
2	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความพร้อมในการเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ	7 (1.9%)	32 (8.9%)	143 (39.8%)	149 (41.5%)	28 (7.8%)	3.44	0.84	ปานกลาง
3	รัฐบาลได้ให้การสนับสนุนงบประมาณตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติอย่างเพียงพอ	64 (17.8%)	159 (44.3%)	104 (29.0%)	32 (8.9%)	-	2.29	0.86	น้อย
4	ระบบการเมืองเอื้ออำนวยต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	124 (34.5%)	101 (28.1%)	108 (30.1%)	16 (4.5%)	10 (2.8%)	2.13	1.03	น้อย
5	ระบบการเมืองเข้ามาแทรกแซงนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและก่อให้เกิดความไม่แน่นอนและความไม่ชัดเจนเชิงนโยบาย	12 (3.3%)	27 (7.5%)	132 (36.8%)	89 (24.8%)	99 (27.6%)	3.66	1.06	มาก
นโยบายและแผนระดับมหาวิทยาลัย									
6	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีการกำหนดนโยบายแผนยุทธศาสตร์และแผนงานวิจัยที่ชัดเจน	5 (1.4%)	28 (7.8%)	185 (51.5%)	124 (34.5%)	17 (4.7%)	3.33	0.75	ปานกลาง

ตารางที่ 11 (ต่อ)

(n = 359)

ปัจจัยด้านนโยบายและแผน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
7 ท่านสามารถนำเอาแผนนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติได้	19 (5.3%)	65 (18.1%)	203 (56.5%)	65 (18.1%)	7 (1.9%)	2.93	0.81	ปานกลาง
8 ผู้บริหารหน่วยงานต้นสังกัดมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	8 (2.2%)	44 (12.3%)	168 (46.8%)	118 (32.9%)	21 (5.8%)	3.28	0.84	ปานกลาง
9 หน่วยงานของท่านมีการกำหนดทิศทางในการดำเนินงานวิจัยที่ชัดเจน	11 (3.1%)	62 (17.3%)	137 (38.2%)	126 (35.1%)	23 (6.4%)	3.25	0.92	ปานกลาง
10 แผนงานการดำเนินงานวิจัยของหน่วยงานสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	3 (0.8%)	27 (7.5%)	137 (38.2%)	183 (51.0%)	9 (2.5%)	3.47	0.71	ปานกลาง
รวม						3.10	0.88	ปานกลาง

จากตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านนโยบายและแผน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นด้านนโยบายและแผนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.10$, S.D. = 0.88) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่ค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่นๆ คือ (ข้อ 5) ระบบการเมืองเข้ามาแทรกแซงนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและก่อให้เกิดความไม่แน่นอนและความไม่ชัดเจนเชิงนโยบาย ($\bar{x} = 3.66$, S.D. = 1.06) รองลงมาคือ (ข้อ 10) แผนงานการดำเนินงานวิจัยของหน่วยงานสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ($\bar{x} = 3.47$, S.D. = 0.71) ส่วน (ข้อ 4) ระบบการเมืองเอื้ออำนวยต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่นๆ ($\bar{x} = 2.13$, S.D. = 1.03)

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านการบริหาร

(n = 359)

ปัจจัยด้านการบริหาร		ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D	ระดับความ คิดเห็น
		น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
การบริหารงานวิจัย									
11	มหาวิทยาลัยจัดทำรายละเอียดและแผนปฏิบัติการประจำปีโดยมีความสอดคล้องกับงบประมาณที่ได้รับ	9 (2.5%)	29 (8.1%)	206 (57.4%)	105 (29.2%)	10 (2.8%)	3.22	0.73	ปานกลาง
12	มหาวิทยาลัยมีการจัดทำฐานข้อมูลงานวิจัยของแต่ละหน่วยงานให้เป็นระบบเดียวกันเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อการบริหารงานวิจัย	7 (1.9%)	32 (8.9%)	165 (46.0%)	113 (31.5%)	42 (11.7%)	3.42	0.88	ปานกลาง
13	ท่านได้ใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลที่ทางมหาวิทยาลัยจัดทำขึ้น	11 (3.1%)	76 (21.2%)	150 (41.8%)	92 (25.6%)	10 (2.8%)	3.15	0.95	ปานกลาง
14	หน่วยงานของท่านมีการบริหารงานวิจัยอย่างมีคุณภาพและเป็นมืออาชีพ	10 (2.8%)	87 (24.2%)	159 (44.3%)	93 (25.9%)	10 (2.8%)	3.02	0.85	ปานกลาง
15	มหาวิทยาลัยมีการติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ	14 (3.9%)	43 (12.0%)	158 (44.0%)	135 (37.6%)	9 (2.5%)	3.23	0.84	ปานกลาง
16	มหาวิทยาลัยมีการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของผู้วิจัยอย่างเหมาะสม	12 (3.3%)	42 (11.7%)	154 (42.3%)	144 (40.1%)	7 (1.9%)	3.26	0.82	ปานกลาง

ตารางที่ 12 (ต่อ)

(n = 359)

	ปัจจัยด้านการบริหาร	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
17	หน่วยงานของท่านส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรพัฒนาศักยภาพงานวิจัย	8 (2.2%)	17 (4.7%)	108 (30.1%)	174 (48.5%)	52 (14.5%)	3.68	0.86	มาก
18	ค่าตอบแทนนักวิจัยที่ได้รับมีความเหมาะสม	57 (15.9%)	75 (20.9%)	153 (42.6%)	69 (19.2%)	5 (1.4%)	2.69	1.00	ปานกลาง
19	หน่วยงานของท่านมีการจัดประชุมปฏิบัติการเพื่อหาโจทย์วิจัยและพัฒนา โจทย์วิจัยให้เข้าใจตรงกัน	39 (10.9%)	95 (26.5%)	191 (53.2%)	30 (8.4%)	4 (1.1%)	2.62	0.83	ปานกลาง
20	หน่วยงานของท่านมีการจัดฝึกอบรมการเขียนงานวิจัย	22 (6.1%)	60 (16.7%)	144 (40.1%)	105 (29.2%)	28 (7.8%)	3.16	1.00	ปานกลาง
การบริหารทุนวิจัย									
21	ผู้บริหารในหน่วยงานของท่านมีการแสวงหาทุนวิจัยจากภายนอกเพื่อนำมา สนับสนุนงานวิจัย	46 (12.8%)	102 (28.4%)	147 (40.9%)	57 (15.9%)	7 (1.9%)	2.66	0.96	ปานกลาง
22	ทุนที่ได้รับการสนับสนุนงานวิจัยจากหน่วยงานของท่านมีความเหมาะสม สำหรับการทำงานวิจัย	33 (9.2%)	69 (19.2%)	183 (51.0%)	67 (18.7%)	7 (1.9%)	2.85	0.90	ปานกลาง

ตารางที่ 12 (ต่อ)

(n = 359)

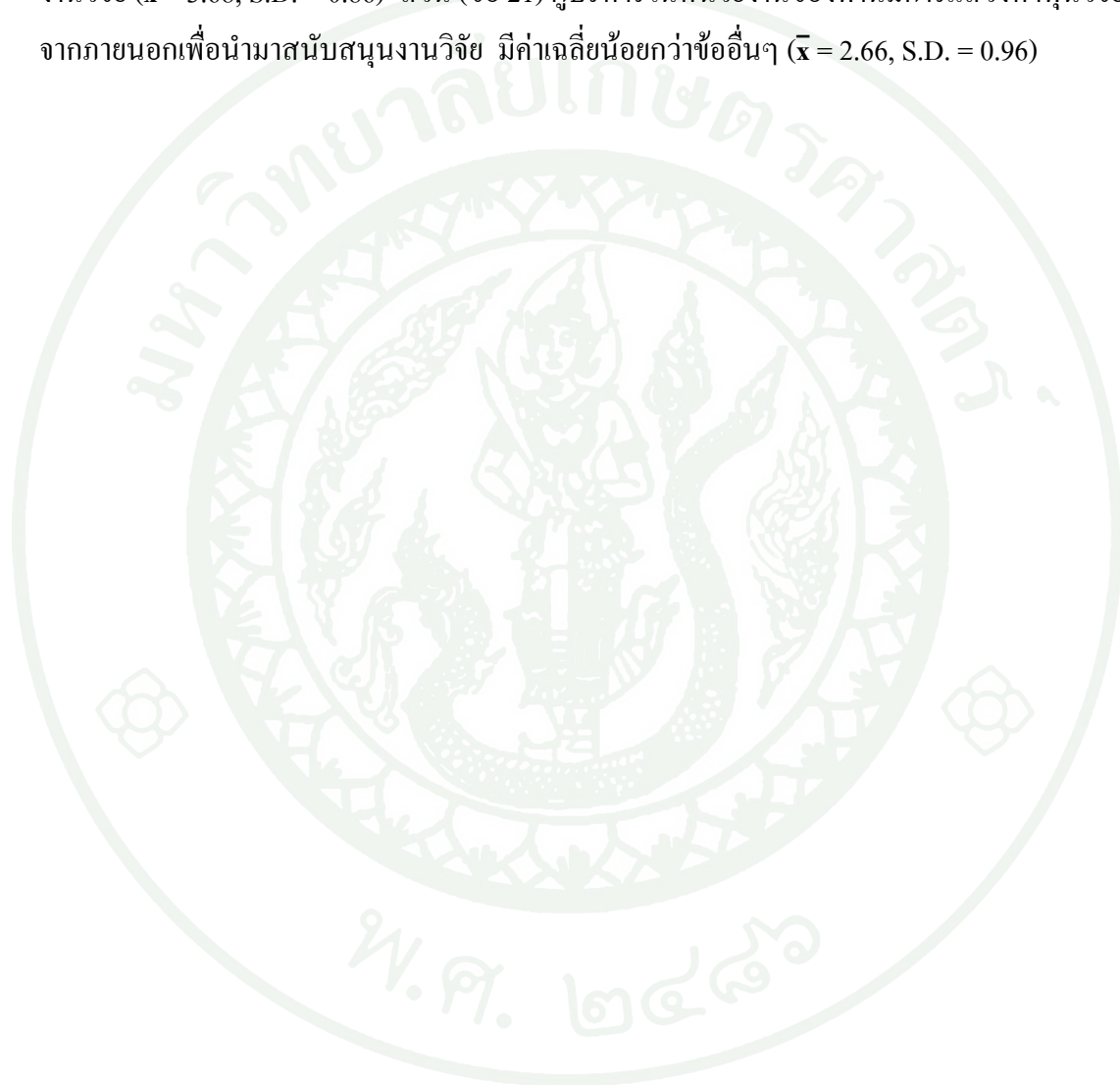
ปัจจัยด้านการบริหาร	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
23 หน่วยงานของท่านมีการกระจายทุนสนับสนุนงานวิจัยครอบคลุมทุกสาขา	12 (3.3%)	84 (23.4%)	189 (52.6%)	65 (18.1%)	9 (2.5%)	2.93	0.80	ปานกลาง
24 การเบิกจ่ายทุนสนับสนุนงานวิจัยมีระเบียบขั้นตอนมาก ค่าเช่า ไม่คล่องตัว	13 (3.6%)	57 (15.9%)	170 (47.3%)	75 (20.9%)	44 (12.3%)	3.22	0.98	ปานกลาง
25 หน่วยงานของท่านมีงบประมาณสนับสนุนทุนวิจัยไม่เพียงพอ	35 (9.7%)	110 (30.6%)	134 (37.3%)	68 (18.9%)	12 (3.3%)	2.75	0.98	ปานกลาง
ทรัพยากรในการวิจัย								
26 ระบบอินเตอร์เน็ตที่ใช้ในการสืบค้นข้อมูลงานวิจัยมีความล่าช้า	9 (2.5%)	40 (11.1%)	172 (47.9%)	110 (30.6%)	28 (7.8%)	3.30	0.86	ปานกลาง
27 การเข้าถึงฐานข้อมูลภายในประเทศเข้าถึงได้ง่าย	43 (12.0%)	21 (5.8%)	127 (35.4%)	140 (39.0%)	28 (7.8%)	3.25	1.09	ปานกลาง
28 การเข้าถึงฐานข้อมูลต่างประเทศเข้าถึงได้ง่าย	28 (7.8%)	73 (20.3%)	136 (37.9%)	94 (26.2%)	28 (7.8%)	3.06	1.04	ปานกลาง

ตารางที่ 12 (ต่อ)

(n = 359)

	ปัจจัยด้านการบริหาร	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
29	ในสาขาที่ท่านทำวิจัยมีเอกสารและข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าจำนวนน้อย	44 (12.3%)	91 (25.3%)	151 (42.1%)	53 (14.8%)	20 (5.6%)	2.76	1.03	ปานกลาง
30	หน่วยงานมีวัสดุ ครุภัณฑ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำงานวิจัยเพียงพอ	23 (6.4%)	74 (20.6%)	184 (51.3%)	48 (13.4%)	30 (8.4%)	2.97	0.97	ปานกลาง
	การเผยแพร่งานวิจัย								
31	แหล่งเผยแพร่/ตีพิมพ์งานวิจัยในสาขาวิชาที่ท่านทำวิจัยมีจำนวนน้อย	51 (14.2%)	61 (17.0%)	182 (50.7%)	52 (14.5%)	13 (3.6%)	3.24	0.99	ปานกลาง
32	การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการตีพิมพ์เผยแพร่งานวิจัยไม่เพียงพอ	-	58 (16.2%)	203 (56.5%)	82 (22.8%)	16 (4.5%)	3.16	0.74	ปานกลาง
33	ผลงานวิจัยมีการตีพิมพ์และเผยแพร่ในวงกว้าง	19 (5.3%)	60 (16.7%)	178 (49.6%)	85 (23.7%)	17 (4.7%)	3.06	0.90	ปานกลาง
34	จำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาที่ท่านทำวิจัยที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับชาติ/นานาชาติมีจำนวนน้อย	-	13 (3.6%)	150 (41.8%)	151 (42.1%)	45 (12.5%)	3.64	0.75	มาก
35	ขั้นตอนการขอจดลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรมีความยุ่งยาก	39 (10.9%)	206 (57.6%)	99 (27.6%)	13 (3.6%)	2 (0.6%)	3.74	0.72	มาก
	รวม						3.11	0.89	ปานกลาง

จากตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการบริหาร พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นด้านการบริหารอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.11$, S.D. = 0.89) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่ค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่นๆ คือ (ข้อ 35) ขั้นตอนการขอจดลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรมีความยุ่งยาก ($\bar{x} = 3.74$, S.D. = 0.72) รองลงมาคือ (ข้อ 17) หน่วยงานของท่านส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรพัฒนาศักยภาพงานวิจัย ($\bar{x} = 3.68$, S.D. = 0.86) ส่วน (ข้อ 21) ผู้บริหารในหน่วยงานของท่านมีการแสวงหาทุนวิจัยจากภายนอกเพื่อนำมาสนับสนุนงานวิจัย มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่นๆ ($\bar{x} = 2.66$, S.D. = 0.96)

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณของนักวิจัย

(n = 359)

ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณของนักวิจัย		ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
ความรู้ ความเข้าใจของนักวิจัย									
1	ท่านมีความรู้ ความเข้าใจ ด้านการวิเคราะห์และประมวลข้อมูลผลงานวิจัย	7 (1.9%)	46 (12.8%)	126 (35.1%)	173 (48.2%)	7 (1.9%)	3.35	0.80	ปานกลาง
2	ท่านมีความรู้ ความเข้าใจ ด้านการเขียนรายงานวิจัยภาษาอังกฤษ	17 (4.7%)	74 (20.6%)	166 (46.2%)	102 (28.4%)	-	2.98	0.83	ปานกลาง
3	ท่านมีความจำเป็นต้องมีผู้เชี่ยวชาญคอยให้คำปรึกษาในการทำงานวิจัย	50 (13.9%)	119 (33.1%)	147 (40.9%)	33 (9.2%)	10 (2.8%)	2.54	0.94	ปานกลาง
4	ความก้าวหน้าของงานวิจัยไม่เป็นตามแผนงานที่กำหนดไว้เนื่องจากขาดความรู้ ความเข้าใจในการทำงานวิจัย	-	13 (3.6%)	190 (52.9%)	151 (42.1%)	5 (1.4%)	3.41	0.59	ปานกลาง
5	ท่านมีความรู้และประสบการณ์ในการบริหารโครงการวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ	-	-	6 (1.7%)	115 (32.0%)	238 (66.3%)	4.65	0.51	มากที่สุด
จรรยาบรรณของนักวิจัย									
6	ความซื่อสัตย์และคุณธรรมเป็นคุณสมบัติที่สำคัญอย่างยิ่งของนักวิจัย	117 (32.6%)	74 (20.6%)	98 (27.3%)	25 (7.0%)	45 (12.5%)	2.46	1.34	น้อย

ตารางที่ 13 (ต่อ)

(n = 359)

ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณของนักวิจัย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
7 นักวิจัยที่สามารถสร้างสรรคงานวิจัยที่ดีและมีคุณภาพควรได้รับการยกย่องแม้จะมีข้อบกพร่องด้านคุณธรรมอยู่บ้าง	181 (50.4%)	76 (21.2%)	58 (16.2%)	25 (7.0%)	19 (5.3%)	1.96	1.19	น้อย
8 สิ่งที่นำมาใช้ในการทำวิจัยไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตผู้วิจัยมุ่งเพียงประโยชน์ของงานวิจัยเท่านั้นไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงผลกระทบในด้านอื่นๆ	5 (1.4%)	11 (3.1%)	75 (20.9%)	111 (30.9%)	157 (43.7%)	4.13	0.94	มาก
9 การมีอิสระทางด้านการคิดโดยปราศจากอคติเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานของการทำวิจัย	8 (2.2%)	-	30 (8.4%)	116 (32.3%)	205 (57.1%)	4.42	0.83	มาก
10 นักวิจัยควรนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ	219 (61.0%)	83 (23.1%)	30 (8.4%)	19 (5.3%)	8 (2.2%)	1.65	0.99	น้อย
11 นักวิจัยอาจยินยอมให้ผู้อื่นคัดลอกผลงานวิจัยได้หากมีความสัมพันธ์ส่วนตัว	78 (21.7%)	133 (37.0%)	99 (27.6%)	39 (10.9%)	10 (2.8%)	2.36	1.03	น้อย
12 นักวิจัยรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อได้ทำงานวิจัยที่มีประโยชน์ถึงแม้ผลงานวิจัยจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอยู่บ้าง	3 (0.8%)	-	23 (6.4%)	87 (24.2%)	246 (68.5%)	4.60	0.69	มากที่สุด
13 ในการทำวิจัยนักวิจัยต้องมีความตระหนักและรับผิดชอบต่อสังคม	131 (36.5%)	90 (25.1%)	86 (24%)	48 (13.4%)	4 (1.1%)	2.18	1.10	น้อย

ตารางที่ 13 (ต่อ)

(n = 359)

ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณของนักวิจัย		ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
14	การทำงานวิจัยนักวิจัยไม่ต้องรับฟังความคิดเห็นของนักวิจัยคนอื่นหากนักวิจัยเห็นว่างานวิจัย นั้นถูกต้องและมีเหตุผลสนับสนุน	5 (1.4%)	-	29 (8.1%)	111 (30.9%)	214 (59.6%)	4.47	0.76	มาก
15	นักวิจัยควรเคารพความคิดเห็นทางวิชาการของผู้อื่น	-	8 (2.2%)	71 (19.8%)	195 (54.3%)	85 (23.7%)	3.99	0.73	มาก
รวม							3.28	0.88	ปานกลาง

จากตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณของนักวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณของนักวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.28$, S.D. = 0.88) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่ค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่นๆ คือ (ข้อ 5) ท่านมีความรู้และประสบการณ์ในการบริหารโครงการวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 4.65$, S.D. = 0.51) รองลงมาคือ (ข้อ 12) นักวิจัยรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อได้ทำงานวิจัยที่มีประโยชน์ถึงแม้ผลงานวิจัยจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอยู่บ้าง ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.69) ส่วน (ข้อ 10) นักวิจัยควรนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่นๆ ($\bar{x} = 1.65$, S.D. = 0.99)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

(n = 359)

ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ		ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
ทัศนคติด้านนโยบาย									
1	นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติมีผลต่อการกำหนดแผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	-	6 (1.7%)	124 (34.5%)	175 (48.7%)	54 (15.0%)	3.77	0.72	มาก
2	แผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความสอดคล้องกับนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ	6 (1.7%)	54 (15.0%)	191 (53.2%)	93 (25.9%)	15 (4.3%)	3.16	0.79	ปานกลาง
3	นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง	-	-	28 (7.8%)	66 (18.4%)	265 (73.8%)	4.66	0.62	มากที่สุด
4	การสนับสนุนงบประมาณจากรัฐมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ	10 (2.8%)	26 (7.2%)	82 (22.8%)	137 (38.2%)	104 (29.0%)	3.83	1.02	มาก
5	ผู้บริหาร และบุคลากรของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความสามารถในการร่วมผลักดันนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติให้เกิดผลในทางปฏิบัติ	10 (2.8%)	50 (13.9%)	177 (49.4%)	95 (26.5%)	27 (7.5%)	3.22	0.88	ปานกลาง
ทัศนคติด้านการบริหาร									
6	ผู้บริหารเปิดโอกาสให้บุคลากรเสนอแนวคิดเห็นในการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติ	15 (4.2%)	43 (12.0%)	158 (44.0%)	108 (30.1%)	35 (9.7%)	3.29	0.95	ปานกลาง

ตารางที่ 14 (ต่อ)

(n = 359)

	ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
7	ท่านเชื่อมั่นในการบริหารงานของผู้บริหารมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	1 (0.3%)	31 (8.6%)	125 (34.5%)	1547 (43.7%)	45 (12.5%)	3.60	0.83	มาก
8	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีบทบาทในการส่งเสริมนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติ	10 (2.8%)	44 (12.3%)	164 (45.7%)	63 (17.5%)	78 (21.7%)	3.43	1.05	ปานกลาง
9	ท่านรู้สึกเบื่อหน่ายกับขั้นตอนการบริหารงานวิจัยที่ล่าช้า	16 (4.5%)	71 (19.8%)	143 (39.8%)	87 (24.2%)	42 (11.7%)	2.81	1.03	ปานกลาง
10	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการวิจัยอย่างเพียงพอ	8 (2.2%)	8 (2.2%)	124 (34.5%)	147 (40.9%)	72 (20.1%)	3.74	0.88	มาก
11	วารสารเกษตรศาสตร์ควรมีสาขาการตีพิมพ์ผลงานวิจัยให้มีความหลากหลาย	17 (4.7%)	36 (10.0%)	137 (38.7%)	137 (38.7%)	32 (8.9%)	3.36	0.95	ปานกลาง
12	หน่วยงานท่านมีความพร้อมในการดำเนินงานวิจัยตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ	1 (0.3%)	37 (10.3%)	142 (39.6%)	121 (33.7%)	58 (16.2%)	3.55	0.89	มาก
13	ระบบการสืบค้นข้อมูลงานวิจัยมีความสะดวกรวดเร็ว	1 (0.3%)	50 (13.9%)	128 (35.7%)	136 (37.9%)	44 (12.3%)	3.48	0.89	ปานกลาง

ตารางที่ 14 (ต่อ)

(n = 359)

ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
14 การเข้าถึงข้อมูลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยสามารถเข้าถึงได้โดยง่าย	2 (0.6%)	76 (21.2%)	121 (36.8%)	132 (36.8%)	28 (7.8%)	3.30	0.91	ปานกลาง
15 มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้มีการประสานความร่วมมือในการทำงานวิจัยระหว่าง วิทยาเขต/ระหว่างมหาวิทยาลัยและหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย	-	-	5 (1.4%)	86 (24.0%)	268 (74.7%)	4.73	0.47	มากที่สุด
16 ความเชื่อตรงเป็นปัจจัยพื้นฐานของนักวิจัย	-	8 (2.2%)	51 (14.2%)	204 (56.8%)	96 (26.7%)	4.08	0.70	มาก
ทัศนคติด้านการบริหาร								
17 นักวิจัยของมหาวิทยาลัยต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัย แห่งชาติ	-	-	21 (5.8%)	138 (38.4%)	200 (55.7%)	4.50	0.61	มากที่สุด
18 ความมุ่งมั่นในการทำงานวิจัยอย่างเต็มเปี่ยมส่งผลให้งานวิจัยบรรลุเป้าหมาย	-	-	20 (5.6%)	203 (56.5%)	136 (37.9%)	4.32	0.58	มาก
19 ความสามารถในการอ่านและเขียนรายงานวิจัยภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยสำคัญ ในการพัฒนาผลงานวิจัย	-	-	38 (10.6%)	189 (52.6%)	132 (36.8%)	4.26	0.64	มาก

ตารางที่ 14 (ต่อ)

(n = 359)

ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
20 การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยให้นักวิจัยมีส่วนร่วมในการวางแผนกลยุทธ์วิจัยของมหาวิทยาลัยช่วยส่งผลให้นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติบรรลุเป้าหมาย	-	-	10 (2.8%)	99 (27.6%)	250 (69.6%)	4.67	0.53	มากที่สุด
21 องค์ความรู้มีความจำเป็นต่อการทำงานวิจัยของนักวิจัย	-	11 (3.1%)	128 (35.7%)	149 (41.5%)	71 (19.8%)	3.78	0.79	มาก
ภาวะผู้นำของผู้บริหาร								
22 อธิการบดีได้นำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติมาใช้ในมหาวิทยาลัย	1 (0.3%)	18 (5.0%)	153 (42.6%)	149 (41.5%)	38 (10.6%)	3.57	0.76	มาก
23 อธิการบดีมีความสามารถสร้างเอกภาพในการบริหารงานร่วมกับรองอธิการบดีวิทยาเขตต่างๆ เพื่อผลักดันให้การปฏิบัติงานตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติบรรลุเป้าหมาย	9 (2.5%)	49 (13.6%)	198 (55.2%)	94 (26.2%)	15 (4.2%)	3.31	0.89	ปานกลาง
24 ผู้บริหารสามารถสร้างแรงจูงใจให้กับคณาจารย์และนักวิจัยในการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น	4 (1.1%)	48 (13.4%)	198 (55.2%)	94 (26.2%)	15 (4.2%)	3.19	0.76	ปานกลาง

ตารางที่ 14 (ต่อ)

(n = 359)

	ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
25	รองอธิการบดีวิทยาเขตมีรวดเร็วในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งภายในวิทยาเขต	13 (3.6%)	45 (12.5%)	171 (47.6%)	118 (32.9%)	12 (3.3%)	3.20	0.83	ปานกลาง
26	รองอธิการบดีวิทยาเขตส่งเสริมหน่วยงานภายในวิทยาเขตนำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	4 (0.9%)	63 (17.5%)	173 (48.2%)	108 (30.1%)	12 (3.3%)	3.16	0.79	ปานกลาง
27	รองอธิการบดีวิทยาเขตความสามารถสร้างเอกภาพในการบริหารงานร่วมกับบุคลากรภายในวิทยาเขต เพื่อผลักดันให้การปฏิบัติงานตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติบรรลุเป้าหมาย	8 (2.2%)	60 (16.7%)	173 (48.2%)	104 (29.0%)	14 (3.9%)	3.16	0.82	ปานกลาง
28	รองอธิการบดีวิทยาเขตสามารถสร้างแรงจูงใจให้กับคณาจารย์และนักวิจัยในการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น	8 (2.2%)	30 (8.4%)	125 (34.8%)	124 (34.5%)	72 (20.1%)	3.62	0.97	มาก
รวม							3.67	0.80	มาก

จากตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.67$, S.D. = 0.80) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่ค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่นๆ คือ (ข้อ 15) มีมหาวิทยาลัยส่งเสริมให้มีการประสานความร่วมมือในการทำงานวิจัยระหว่างวิทยาเขต/ระหว่างมหาวิทยาลัยและหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย ($\bar{x} = 4.73$, S.D. = 0.47) รองลงมา คือ (ข้อ 20) การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยให้นักวิจัยมีส่วนร่วมในการวางแผนกลยุทธ์วิจัยของมหาวิทยาลัยช่วยส่งผลให้นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติบรรลุเป้าหมาย ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.53) และ (ข้อ 3) นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง ($\bar{x} = 4.66$, S.D. = 0.62) ส่วน (ข้อ 9) ท่านรู้สึกเบื่อหน่ายกับขั้นตอนการบริหารงานวิจัยที่ล่าช้า มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่นๆ ($\bar{x} = 2.81$, S.D. = 1.03)

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นด้านประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (n = 359)

ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ		ระดับความคิดเห็น				$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มากที่สุด				
ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีนานาชาติ						3.16	0.98	ปานกลาง	
1	บทความงานวิจัยควรมีเนื้อหาสาระทางวิชาการและมีความถูกต้องสมบูรณ์ และทันสมัยสามารถที่จะตีพิมพ์ในเวทีระดับนานาชาติ	-	17 (4.7%)	153 (42.6%)	144 (40.1%)	45 (12.5%)	3.19	0.95	ปานกลาง
2	การวิเคราะห์และเสนอข้อมูลมีความทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และเป็นประโยชน์ต่อสังคม	-	14 (3.9%)	103 (28.7%)	199 (55.4%)	43 (12.0%)	3.28	1.00	ปานกลาง
3	ผลงานวิจัยของท่านสามารถนำไปใช้อ้างอิงและนำไปปฏิบัติได้จริง	20 (5.6%)	79 (22.0%)	138 (38.4%)	100 (27.9%)	22 (6.1%)	3.08	1.01	ปานกลาง
4	งานวิจัยของท่านมีความคิดสร้างสรรค์ในทางวิชาการในเวทีระดับนานาชาติ	22 (6.1%)	74 (20.6%)	168 (46.8%)	95 (26.5%)	-	3.09	0.96	ปานกลาง
ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีประชุมวิชาการ						3.18	0.93	ปานกลาง	
5	งานวิจัยของท่านได้รับการเผยแพร่ในเวทีประชุมวิชาการระดับชาติ	-	14 (3.9%)	178 (49.6%)	163 (45.4%)	4 (1.1%)	3.37	0.93	ปานกลาง
6	ผลงานวิจัยสามารถถูกนำไปใช้อ้างอิงในเวทีประชุมวิชาการ	11 (3.1%)	9 (2.5%)	118 (32.9%)	147 (40.9%)	74 (20.6%)	3.73	0.96	มาก

ตารางที่ 15 (ต่อ)

(n = 359)

ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
7 ผลงานวิจัยของท่านสามารถนำไปใช้แก้ไขปัญหาสังคมในสังคมได้	18 (5.0%)	55 (15.3%)	188 (52.4%)	84 (23.4%)	14 (3.9%)	3.09	0.86	ปานกลาง
8 ผลงานวิจัยสามารถถูกอ้างอิงในระดับสถาบันภายในประเทศ	-	-	6 (1.7%)	117 (32.6%)	236 (65.7%)	2.52	0.95	ปานกลาง
ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร						3.31	0.99	ปานกลาง
9 ขั้นตอนการจดสิทธิบัตรมีความยุ่งยาก	122 (34.0%)	99 (27.6%)	109 (30.4%)	21 (5.8%)	8 (2.2%)	4.13	0.94	มาก
10 ท่านมีความรู้ความเข้าใจในการขอจดสิทธิบัตร	62 (17.3%)	153 (42.6%)	112 (31.2%)	32 (8.9%)	-	3.19	1.09	ปานกลาง
11 การจดสิทธิบัตรเป็นผลประโยชน์ของผู้วิจัยแต่เพียงผู้เดียว	11 (3.1%)	81 (22.6%)	157 (43.7%)	96 (26.7%)	14 (3.9%)	2.76	0.97	ปานกลาง
12 การจดสิทธิบัตรสามารถคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้วิจัย	5 (1.4%)	42 (11.7%)	159 (44.3%)	124 (34.5%)	29 (8.1%)	3.15	0.96	ปานกลาง

ตารางที่ 15 (ต่อ)

(n = 359)

ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ		ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
จำนวนทุนวิจัย							3.37	0.89	ปานกลาง
13	จำนวนทุนที่ได้รับการสนับสนุนงานวิจัยจากหน่วยงานของท่านมีความเหมาะสม	5 (1.4%)	28 (7.8%)	185 (51.5%)	124 (34.5%)	17 (4.7%)	3.37	0.76	ปานกลาง
14	การสนับสนุนทุนวิจัยจากรัฐบาลมีความเหมาะสม	78 (21.7%)	135 (37.6%)	100 (27.9%)	39 (10.9%)	7 (1.9%)	3.19	0.99	ปานกลาง
15	การขอทุนสนับสนุนงานวิจัยภายนอกมีระเบียบขั้นตอนยุ่งยาก	57 (15.9%)	127 (35.4%)	131 (36.5%)	33 (9.2%)	11 (3.1%)	3.68	0.88	มาก
16	การจัดสรรทุนวิจัยไม่เท่าเทียมกันระหว่างสายสังคมและสายวิทยาศาสตร์	-	6 (1.7%)	132 (36.8%)	162 (45.1%)	59 (16.4%)	3.23	0.93	ปานกลาง
รวม							3.25	0.95	ปานกลาง

จากตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นด้านประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.25$, S.D. = 0.95) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่ค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่นๆ คือ (ข้อ 9) ขั้นตอนการจดสิทธิบัตรมีความยุ่งยาก ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = 0.94) รองลงมา คือ (ข้อ 6) ผลงานวิจัยสามารถถูกนำไปใช้อ้างอิงในเวทีประชุมวิชาการ ($\bar{x} = 3.73$, S.D. = 0.96) ส่วน (ข้อ 9) ผลงานวิจัยสามารถถูกอ้างอิงในระดับสถาบันภายในประเทศ มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่นๆ ($\bar{x} = 2.52$, S.D. = 0.95)

2.2 ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัยไว้ 2 ข้อ ได้แก่ 2.2.1) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ 2.2.2) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจำแนกตามวิทยาเขต สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

2.2.1 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบายและแผน ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติกับตัวแปรตาม คือ ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยตัวแปรย่อย 4 ตัวแปร ได้แก่ ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทินานาชาติ ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีประชุมวิชาการ ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร และจำนวนทุนวิจัย เพื่อจะได้ทราบว่าตัวแปรอิสระ ตัวใดบ้างที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดังสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยที่สามารถร่วมพยากรณ์ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประกอบด้วย (1) ปัจจัยด้าน

นโยบายและแผน (2) ปัจจัยด้านการบริหาร (3) ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และ (4) ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้วยผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise-multiple Regression Analysis)

ตารางที่ 16 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติกับค่าความแปรปรวนของประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัย แห่งชาติไปปฏิบัติ	Coefficients			t	P
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	1.066	0.500		2.131	0.034
นโยบายและแผน	0.029	0.088	0.019	0.324	0.746
การบริหาร	0.055	0.105	0.031	0.525	0.600
ความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย	0.034	0.105	0.019	0.324	0.746
ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	0.012	0.083	0.009	0.150	0.881
R = 0.048					
R ² = 0.002					
Adjusted R ² = 0.009					

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอนของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่าชุดตัวแปรการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ ได้แก่ นโยบายและแผน การบริหาร ความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติได้เพียงร้อยละ 0.20 ($R^2 = 0.002$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย เท่ากับ 0.019, 0.031, 0.019 และ 0.009 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอนทำให้ได้สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานดังนี้

สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = 0.019Z_{\text{นโยบายและแผน}} + 0.031Z_{\text{การบริหาร}} + 0.019Z_{\text{ความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย}} + 0.009Z_{\text{ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ}}$$

2.2.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ จำแนกตามวิทยาเขตดังสมมติฐานที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่างวิทยาเขตกันมีประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติที่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One-way ANOVA) โดยกำหนดค่าความสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบด้วยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ (Multiple Comparisons) ด้วยวิธีของ Scheffe'

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยประสิทธิผลของการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ จำแนกตามวิทยาเขต

ประสิทธิผลของการนํานโยบายโครงการ มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	วิทยาเขต				รวม	F	P
	บางเขน	กำแพงแสน	ศรีราชา	สกลนคร			
ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทินานาชาติ	n	251	66	18	24	359	0.40 0.75
	$\bar{x}$	3.14	3.18	3.29	3.15	3.19	
	S.D.	0.59	0.52	0.48	0.67	0.57	
ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีประชุมวิชาการ	n	251	66	18	24	359	0.52 0.06
	$\bar{x}$	3.17	3.12	3.47	3.15	3.23	
	S.D.	0.48	0.48	0.49	0.42	0.47	
ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจัดสิทธิบัตร	n	251	66	18	24	359	0.37 0.77
	$\bar{x}$	3.29	3.33	3.40	3.28	3.33	
	S.D.	0.46	0.46	0.39	0.61	0.48	
จำนวนทุนวิจัย	n	251	66	18	24	359	0.41 0.74
	$\bar{x}$	3.36	3.37	3.25	3.45	3.36	
	S.D.	0.59	0.68	0.48	0.52	0.57	
โดยภาพรวม	n	251	66	18	24	359	0.68 0.57
	$\bar{x}$	3.24	3.25	3.35	3.26	3.28	
	S.D.	0.30	0.31	0.23	0.36	0.30	

กำหนดค่านัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

จากตารางที่ 17 โดยภาพรวมพบว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่างวิทยาเขตกันมีประสิทธิผลของการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน ($P = 0.57$) เมื่อพิจารณาประสิทธิผลของการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในรายตัวแปรย่อยทั้ง 4 ตัวแปร พบว่าไม่แตกต่างกัน ($P = 0.75, 0.06, 0.77$ และ 0.74 ตามลำดับ)

2.3 ปัญหาและอุปสรรค

จากการศึกษาโดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติและข้อคำถามปลายเปิดจากแบบสอบถามพอสรุปปัญหาและอุปสรรคตามภารกิจได้ดังนี้

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติโดยรวม (n= 41, ร้อยละ 11.42)

พบว่ามีปัญหาด้านงบประมาณสนับสนุนที่ไม่ต่อเนื่อง (n=15) ขาดแคลนอาจารย์และนักวิจัยที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะทาง (n=9) และการทำงานวิจัยเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ (n=5) ขาดตัวชี้วัดที่ชัดเจนเกี่ยวกับการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (n=7) การจัดสรรงบประมาณด้านการศึกษาของรัฐมีจำนวนน้อยเกินไปและไม่มีความแน่นอนต่อการสนับสนุนนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ (n=19) เมื่อเปรียบเทียบกับงบประมาณในการป้องกันประเทศและความมั่นคงของชาติ (n=3) การจัดสรรทุนวิจัยเฉพาะกลุ่มตน (n=6) พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษของบุคลากรและนักวิจัยเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสรรค์งานวิจัยใหม่ๆ รวมทั้งการเผยแพร่ผลงาน (n=11) การเข้าถึงฐานข้อมูลในบางสาขาวิชามีน้อย (n=8) การสนับสนุนทุนวิจัยยังมุ่งเป้าที่มีความเฉพาะมากเกินไปและการให้ทุนมีลักษณะเป็นแบบบนลงล่าง (n=3) ทำให้ขาดอิสระด้านความคิดและขาดความคิดสร้างสรรค์ (n=7) ทำให้การนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติไม่ต่อเนื่อง (n=17)

2. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (n= 53, ร้อยละ 14.76)

รัฐควรสนับสนุนทุนในด้านการศึกษาและวิจัยให้มากขึ้นจากเดิมและควรมีนโยบายที่ชัดเจน (n=13) เน้นการศึกษาที่แปลกใหม่และสามารถที่จะนำมาปรับใช้ในเชิงธุรกิจได้ควรมีการให้ทุนสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง (n=21) ทั้งในด้านการส่งเสริมองค์ความรู้ของนักวิจัย (n=7) ด้านเครื่องมือการทำวิจัย (n=15) และมีการสร้างความร่วมมือกับนักวิจัยต่างชาติ (n=6) ควรกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จของการวิจัยในสาขาสังคมศาสตร์ (n=6) ให้แตกต่างกับตัวชี้วัดงานวิจัยในสาขาวิทยาศาสตร์ (n=9) การฝึกอบรมนักวิจัยมือใหม่โดยอาศัยนักวิจัยที่มีความเชี่ยวชาญหรือมี

ประสบการณ์เป็นการถ่ายทอดวิชาความรู้ประสบการณ์แก่นักวิจัยมือใหม่ที่มีความสนใจและตั้งใจที่จะทำงานวิจัยเพื่อบรรลุเป้าหมายสูงสุด (n=14)

ข้อวิจารณ์

จากผลการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อวิจารณ์เกี่ยวกับผลการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) การศึกษาสภาพปัจจุบัน และ 2) การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน

ผู้วิจัยวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยศึกษาจากเอกสารและจากสัมภาษณ์โดยมีข้อวิจารณ์ดังนี้

จากการศึกษาเอกสารและจากสัมภาษณ์ พบว่าประเด็นหลักๆ มีอยู่ 2 ประเด็นด้วยกัน คือ เรื่องงบประมาณ และเครื่องมือในการทำงานวิจัยที่ชำรุด ล้าสมัยและเสื่อมสภาพ ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (ศาสตราจารย์อุทัยรัตน์ ณ นคร, 2555, กันยายน 18) ที่ได้ให้ทัศนะว่า “เรื่องงบประมาณที่รัฐจะให้การสนับสนุนงานวิจัยแก่มหาวิทยาลัยนั้นไม่เพียงพอต่อการซ่อมบำรุงเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่ชำรุดซึ่งไม่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้” สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของรองศาสตราจารย์พิศสุวรรณ เขียมสมบัติ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนากำแพงแสน วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ได้ให้ทัศนะว่า “เครื่องมือวิจัยและอุปกรณ์การทำงานวิจัยก็ไม่มีครบถ้วนซึ่งส่วนใหญ่เป็นเครื่องมือมีการชำรุดและล้าสมัย นักวิจัยผู้ดูแลเครื่องมือจะต้องหาเงินมาเพื่อการซ่อมบำรุงเองโดยการจัดฝึกอบรมต่างๆ เพื่อที่จะนำเงินมาซ่อมแซมเครื่องมือเหล่านั้นให้อยู่ในสภาพที่พร้อมสำหรับการทำงานวิจัย ดังนั้นรัฐควรจัดสรรงบประมาณในการซ่อมแซมเครื่องมือหลังจากการจัดซื้อครุภัณฑ์” ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) ได้ให้ทัศนะว่า “งบประมาณที่รัฐจัดสรรให้ไม่เพียงพอรัฐควรจัดสรรงบประมาณในสนับสนุนงานวิจัยมากขึ้นจากเดิมเมื่อเปรียบเทียบกับค่าการเจริญเติบโตของรายได้

ประชาติโดยรวมของประเทศ รัฐควรจัดสรรงบประมาณในการซ่อมบำรุงเครื่องมือในการทำการวิจัยเนื่องจากเครื่องชำรุดและขาดการปรับปรุงให้ทันสมัย” หากเมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาเอกสารก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่าปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร ก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมีปริมาณเพิ่มขึ้นจากเดิมในระดับหนึ่ง ส่วนจำนวนทุนวิจัย ที่ได้รับการสนับสนุนพบว่าก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมีจำนวนลดลงจากเดิม เนื่องจากจำนวนทุนวิจัยที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมีอัตราจำนวนทุนวิจัยคงที่ แต่จำนวนโครงการวิจัยหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมีจำนวนเพิ่มขึ้น ส่งผลต่อการดำเนินงานมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติในด้านการจัดสรรทรัพยากรซึ่งเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ เพราะว่าทรัพยากรคือตัวแปรที่จะค่อยผลักดันให้นโยบายดำเนินไปสู่ความสำเร็จได้ ซึ่งการปรับปรุงเครื่องมือให้มีความทันสมัยและมีความสะดวกในการทำงานวิจัย ทั้งในด้านทรัพยากรบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการศึกษาวิจัย จะต้องได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากรัฐและผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในการดำเนินนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติอย่างต่อเนื่อง

เมื่อพิจารณาผลงานวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อาจจัดแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มวิทยาศาสตร์ และ (2) กลุ่มสังคมศาสตร์ เพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการพัฒนาขีดความสามารถในการขับเคลื่อนเข้าสู่การจัดอันดับโลก โดยจะพิจารณาในช่วงก่อนและหลังการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยไปปฏิบัติ

การประเมินประสิทธิผลก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ รายด้าน ได้แก่ 1) ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ พบว่าคณะวิทยาศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับสูงมาก รองลงมาคือคณะวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับสูง และคณะอุตสาหกรรมเกษตร คณะเกษตร วิทยาเขตบางเขน และคณะเกษตร วิทยาเขตกำแพงแสน ที่ได้รับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ที่ระดับปานกลาง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ได้รับการตีพิมพ์ที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก 2) ผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง พบว่าคณะวิทยาศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับสูง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ส่วน

ใหญ่ได้รับการอ้างอิงที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก 3) ผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรของคณะต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่าทุกคณะมีผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรอยู่ในระดับต่ำมาก และ 4) จำนวนทุนวิจัย พบว่าคณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับสูงมาก รองลงมาคือคณะอุตสาหกรรมเกษตรและคณะเกษตร วิทยาเขตบางเขน ที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับสูง ส่วนคณะเกษตร วิทยาเขตกำแพงแสน ที่ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับปานกลาง ส่วนคณะอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ได้รับจำนวนทุนวิจัยที่ระดับต่ำถึงต่ำมาก

ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผลการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เน้นหนักทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีรวมทั้งการเกษตร และผลงานวิจัยส่วนใหญ่อยู่ที่วิทยาเขตบางเขนไม่กระจายไปยังวิทยาเขตส่วนภูมิภาค แต่เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละจากการถ่วงน้ำหนักที่พบว่าระดับคะแนนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์รวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 42.60 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำ ระดับคะแนนของผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 20.91 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำ ระดับคะแนนของผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 0.38 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำ และระดับคะแนนของจำนวนทุนวิจัยรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 36.10 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำ ดังนั้นหากมีการกระจายทุนวิจัยและงบประมาณไปยังส่วนภูมิภาคให้มากขึ้น และพัฒนาศักยภาพด้านวิจัยของบุคลากรในวิทยาเขตภูมิภาคให้มีขีดความสามารถสูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อภาพรวมในการนำนโยบายไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ในระดับที่สูงขึ้นกว่าเดิม

เมื่อพิจารณาผลการดำเนินงานหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในภาพรวมของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และภาพรวมของวิทยาเขต พบว่าค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 25.00 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ แต่หากแยกเป็นรายวิทยาเขต พบว่าวิทยาเขตบางเขนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือวิทยาเขตกำแพงแสนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับต่ำมาก ส่วนวิทยาสรีราชาและวิทยาเขตสกลนครมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับต่ำมาก จากข้อมูลข้างต้นอาจกล่าวได้ว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพและปริมณฑลซึ่งประกอบด้วย วิทยาเขตบางเขนและวิทยาเขตกำแพงแสนมีผลการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยของผลการดำเนินงานสูงกว่าวิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาค ได้แก่ วิทยาเขตศรีราชาและวิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ สกลนคร อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยเกษตร

ศาสตร์มีวิทยาเขตถึง 4 วิทยาเขต เมื่อพิจารณาจากจำนวนทุนวิจัยที่ได้รับจากแหล่งทุนภายในและภายนอก จำนวนเงินวิจัยที่ได้รับจากทุนอุดหนุนวิจัยงบประมาณแผ่นดินประจำปี และจำนวนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในระดับชาติและนานาชาติ พบว่างบประมาณจะถูกจัดสรรให้กับวิทยาเขตบางเขตและวิทยาเขตกำแพงแสนเป็นจำนวนมาก เมื่อเปรียบเทียบกับวิทยาเขตศรีราชาและวิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ สกลนคร โดยมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเจน ประกอบกับหน่วยงานที่สังกัดตามวิทยาเขตต่างๆ ยังขาดแคลนบุคลากรในการทำวิจัยและพัฒนา ดังนั้นหากมีการจัดสรรงบประมาณโดยการแบ่งตามสัดส่วนของวิทยาเขตโดยอาศัยข้อมูลจากงานวิจัย จำนวนนิสิตและจำนวนผลงานวิจัยในแต่ละวิทยาเขตประกอบการจัดสรรงบประมาณในแต่ละปีการศึกษา เพื่อเป็นแรงจูงใจให้กับผู้นำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ อีกทั้งให้การสนับสนุนผลการดำเนินงานวิจัยของอาจารย์ เพื่อสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการสนับสนุนการเรียนการสอนและเป็นพื้นฐานในการแก้ปัญหาและพัฒนาประเทศ เช่น โครงการวิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพเชิงบูรณาการเพื่อการแข่งขันในการแก้ปัญหาค้นคว้าของประชาชนในชาติ โครงการวิจัยสถาบันเพื่อพัฒนาคุณภาพการบริหารงานของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โครงการวิจัยและพัฒนาต่อยอดเพื่อใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ รวมทั้งสนับสนุนทุนวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาต่อไป

ส่วนที่ 2 การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในการวิจัยในครั้งนี้

จากการศึกษาศึกษาที่ได้ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นข้อวิจารณ์เป็นดังนี้

1. ความคิดเห็นของบุคลากรของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.32$, S.D. = 0.87) ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อมูลที่ค้นพบจากเอกสารพบว่าผลการดำเนินงานอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วรณา จิรพันธ์ (2551) และ ประทีป นทีทวิวัฒน์ (2550) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ดังข้อวิจารณ์ต่อไปนี้

1.1 ปัจจัยด้านนโยบายและแผน ทั้ง 2 ตัวแปรย่อย ได้แก่ นโยบายและแผนระดับสูง และนโยบายระดับมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.10$, S.D. = 0.88) โดยพบว่าระบบการเมืองเอื้ออำนวยต่อการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยไปปฏิบัติแห่งชาติ ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.13$, S.D. = 1.03) และระบบการเมืองเข้ามาแทรกแซงนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและก่อให้เกิดความไม่แน่นอนและทำให้เกิดความไม่ชัดเจนเชิงนโยบาย ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.66$, S.D. = 1.06) แสดงให้เห็นถึงปัญหาเชิงนโยบายระดับชาติที่เป็นอุปสรรคต่อการก้าวสู่การเป็นผู้นำทางด้านการวิจัยแห่งชาติ และแสดงให้เห็นว่านโยบายและแผนส่งผลต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Berman and McLaughlin (1977) ได้กล่าวไว้ว่า ความต่อเนื่องของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านนวัตกรรมทางการศึกษานำไปใช้ในโรงเรียนของรัฐ ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยใหญ่ๆ 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐ ปัจจัยด้านลักษณะของโครงการ และปัจจัยด้านลักษณะขององค์กร โดยการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากระบบการเมือง ซึ่งมีบทบาทสำคัญและมีส่วนในการขับเคลื่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จได้ และเป็นการกระทำขององค์กรรัฐบาลที่จะต้องรับผิดชอบในการนำนโยบายของรัฐบาลไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จในทุกด้าน ให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อยครบถ้วนสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้และก่อให้เกิดผลที่พึงปรารถนาได้ (Pressman and Wildavsky, 1973)

1.2 ปัจจัยด้านการบริหาร ประกอบด้วย 4 ตัวแปรย่อย ได้แก่ การบริหารงานวิจัย การบริหารทุนวิจัย ทรัพยากรในการวิจัย และการเผยแพร่งานวิจัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.11$, S.D. = 0.89) ซึ่งพบว่าประเด็นเกี่ยวกับหน่วยงานของท่านมีการจัดประชุมปฏิบัติการเพื่อหาโจทย์วิจัยและพัฒนาโจทย์วิจัยให้เข้าใจตรงกัน มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าประเด็นอื่นๆ โดยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.62$, S.D. = 0.83) แสดงให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยไม่มีทิศทางที่ชัดเจนในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ และพบว่าขั้นตอนการขอจดลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรมีความยุ่งยาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.74$, S.D. = 0.72) ซึ่งมีความสอดคล้องกับข้อมูลจากเอกสารที่พบว่าผลงานวิจัยที่ได้รับการสิทธิบัตรมีระดับต่ำ ดังนั้นผู้บริหารและสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ควรสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวให้แก่นักวิจัยมากขึ้น เพื่อนำไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ ซึ่งสอดคล้องกับการ

บริหารงานที่ วรเดช จันทรศร (2548, 2541) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการบริหารต้องอาศัยสมรรถนะขององค์กรซึ่งมีตัวแปรที่สำคัญหลายด้าน ความรับผิดชอบขององค์กร โครงสร้างองค์กรและความรู้ความสามารถของบุคลากร ทั้งทางการบริหารและทรัพยากรด้านวัสดุ อุปกรณ์และงบประมาณ โดยเน้นการมีส่วนร่วมเพื่อสร้างความผูกพันและการยอมรับ การทำงานเป็นทีมภาวะผู้นำ ความผูกพันและการยอมรับของบุคลากรในองค์กร สะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยด้านการบริหาร สามารถใช้เป็นกลไกที่สำคัญในการปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามนโยบายและแผนการปฏิบัติงานในโครงการให้ดีขึ้นนั้นจะต้องมีการแสวงหาโจทย์งานวิจัยให้ชัดเจนก่อนที่จะนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ จากการศึกษาดังกล่าวยังถือได้ว่าเป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติที่ดีขึ้นในอนาคตได้อีกด้วย

1.3 ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณของนักวิจัย ประกอบด้วยตัวแปรย่อย 2 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจของนักวิจัย และจรรยาบรรณของนักวิจัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.28$, S.D. = 0.88) โดยพบว่าประเด็นเกี่ยวกับท่านมีความรู้และประสบการณ์ในการบริหารโครงการวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.65$, S.D. = 0.51) โดยปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจประกอบด้วย การรับรู้ของบุคคล ความคิดเห็นและความเชื่อของบุคคล กระบวนการคิดซึ่งเน้นไปที่การใช้เหตุผลและตรรกะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความรู้ ความเข้าใจในการประเมินผล หรือความรู้ ความเข้าใจที่ถูกประเมินผลไว้แล้วโดยตัวเองประเมินความรู้ ความเข้าใจเหล่านี้จะแสดงออกมาในรูปแบบความประทับใจว่าชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นมีความรู้สึกต่อสิ่งของหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่มีทัศนคติสะท้อนต่อตัวบุคคลหรือสิ่งของ สอดคล้องกับความรู้ ความเข้าใจที่ Gibson (2000) ได้กล่าวไว้ ดังนั้นปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจของนักวิจัยส่งผลการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาตินำไปสู่ปฏิบัติ แต่อย่างไรก็ดีพบว่าประเด็นเกี่ยวกับนักวิจัยควรนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 1.65$, S.D. = 0.99) แสดงให้เห็นว่านักวิจัยให้ความสำคัญกับจรรยาบรรณน้อย

1.4 ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วยตัวแปรย่อย 4 ตัวแปร ได้แก่ ทัศนคติด้านนโยบาย ทัศนคติด้านการบริหาร ทัศนคติของนักวิจัย และภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.67$, S.D. = 0.80) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามหาวิทยาลัยส่งเสริมให้มีการประสานความร่วมมือในการทำงานวิจัยระหว่างวิทยาเขต/ระหว่าง

มหาวิทยาลัยและหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย ($\bar{x} = 4.73$, S.D. = 0.47) รองลงมา คือ การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยให้นักวิจัยมีส่วนร่วมในการวางแผนกลยุทธ์วิจัยของมหาวิทยาลัยช่วยส่งผลให้นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติบรรลุเป้าหมาย ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.53) และนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง ($\bar{x} = 4.66$, S.D. = 0.62) ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักวิจัยมีทัศนคติในการนำนโยบายไปปฏิบัติในทางที่ดี สอดคล้องกับคำกล่าวของ Newstrom and Devis (2002) ทัศนคติ คือ ความรู้สึกหรือความเชื่อ ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ตัดสินว่า พนักงานรับรู้สถานะแวดล้อมของพวกเขายังไงและผูกพันกับการกระทำของพวกเขา หรือมีแนวโน้มของการกระทำอย่างไรและสุดท้ายมีพฤติกรรมอย่างไร และ Gibson (2000) ได้กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ตัวตัดสินพฤติกรรม เป็นความรู้สึกเชิงบวกหรือเชิงลบ เป็นภาวะจิตใจในการพร้อมที่จะส่งผลกระทบต่อ การตอบสนองของบุคคลนั้นต่อบุคคลอื่นๆ ต่อวัตถุหรือต่อสถานการณ์ โดยที่ทัศนคตินี้สามารถเรียนรู้หรือจัดการได้โดยใช้ประสบการณ์ สะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย การวางแผนความคิด ความรู้สึกให้ตอบสนองในเชิงบวกหรือเชิงลบต่อคนหรือต่อสิ่งของ ในสถานะแวดล้อมของบุคคลหรือสิ่งของนั้นๆ ซึ่งทัศนคตินี้สามารถที่จะรับรู้หรือรู้ความได้จากสิ่งที่คนพูดออกมาอย่างไม่เป็นทางการหรือจากการสำรวจพฤติกรรมบุคคลเหล่านั้น (Schermerhorn et al., 2005) การที่บุคลากรมีทัศนคติที่ดีต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจะส่งผลให้มหาวิทยาลัยมีโอกาสประสบความสำเร็จในระดับสูงหากมีการส่งเสริมปัจจัยด้านอื่นๆ รวมด้วย

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลงานวิจัยพบว่าประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.25$, S.D. = 0.95) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าประสิทธิผลทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีนานาชาติ ด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีประชุมวิชาการ ด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร และด้านปริมาณทุนวิจัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.16$, S.D. = 0.98; $\bar{x} = 3.18$, S.D. = 0.93; $\bar{x} = 3.31$, S.D. = 0.99 และ $\bar{x} = 3.37$, S.D. = 0.89 ตามลำดับ) ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลการดำเนินงานหลังการนำนโยบายไปปฏิบัติจากเอกสารที่พบว่า ประสิทธิผลอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ขั้นตอนการจดสิทธิบัตรมีความยุ่งยาก ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = 0.94)

มหาวิทยาลัยควรอำนวยความสะดวกในการจดสิทธิบัตร โดยการลดความยุ่งยากในการจดสิทธิบัตรให้น้อยลงโดยเฉพาะขั้นตอนและวิธีการดำเนินงานของจดสิทธิบัตร

3. ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่าตัวแปรย่อยทั้ง 4 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติได้เพียงร้อยละ 0.20 ($R^2 = 0.002$) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทั้ง 4 ด้าน มีอิทธิพลค่อนข้างต่ำ ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากค่าเฉลี่ยตัวแปรต้นทั้ง 4 ตัวแปร อันประกอบด้วย ปัจจัยด้านนโยบายและแผน ปัจจัยด้านการบริหาร ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ ประกอบกับการสัมภาษณ์ผู้บริหารพบว่าตัวแปรดังกล่าวก็มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำเช่นกัน ทำให้ไม่สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ อาจจะมีตัวแปรอื่นๆ ที่สามารถร่วมพยากรณ์ประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ เช่น ภาระงาน ลักษณะของงานที่ทำ การบริการงานวิจัยแก่สังคม เป็นต้น ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรให้การสนับสนุนปัจจัยด้านนโยบายและแผน ปัจจัยด้านการบริหาร ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ และอีกประเด็นคือการพยากรณ์ประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจะต้องใช้ระยะเวลามากกว่า 10 ปีขึ้นไป จึงจะเห็นผลได้ชัดเจนในการพยากรณ์ประสิทธิผล

4. ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่าวิทยาเขตต่างๆ มีประสิทธิผลไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากวิทยาเขตต่างๆ มีการบริหารงานจากอธิการบดีวิทยาเขตบางเขนเป็นหลัก โดยมีรองอธิการบดีวิทยาเขตคอยประสานงานและติดตามผลให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นจึงไม่มีความแตกต่างในด้านการบริหารงานและสนับสนุนทุนวิจัย ซึ่งทุกๆ วิทยาเขตมีสิทธิ์ในขอรับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์โดยไม่ต้องผ่านวิทยาเขต และสอดคล้องกับการ (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล, 2555, กันยายน 17) และ (รองศาสตราจารย์สุวพงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์, 2555, สิงหาคม 20) ที่กล่าวว่า แม้วิทยาเขตศรีราชาและวิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ สกลนคร จะได้งบประมาณสนับสนุนน้อยแต่ก็ได้รับทุนสนับสนุนเพิ่มจากท้องถิ่น ดังนั้นจึงทำให้ประสิทธิผลการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน หากเมื่อพิจารณาอีกมุมมองหนึ่งพบว่าวิทยาเขตบางเขนมีบุคลากรมากกว่าวิทยาเขตอื่นๆ และบุคลากรส่วนใหญ่ที่ประจำอยู่ตามวิทยาเขตต่างๆ ไม่ได้โอนย้ายต้นสังกัดออกจากวิทยา

เขตบางเขนจึงทำให้เมื่อนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกับวิทยาเขตอื่นๆ พบว่าทุนสนับสนุนการวิจัยมากกว่าวิทยาเขตอื่นๆ จากผลการวิจัยนี้จึงเป็นไปตามแนวทางเดียวกับผลการศึกษากับกลยุทธ์ในการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยไปปฏิบัติ และปัจจัยอื่นๆ ประกอบ ดังที่ Nicolas and Konstantinos (2010) ได้กล่าวไว้ว่า การดำเนินตามนโยบายของรัฐบาลเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ของนโยบาย จะต้องมีการเบิกจ่ายงบประมาณที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ในการดำเนินนโยบาย อาจเป็นผลสืบเนื่องจากการตัดสินใจที่มีความเหมาะสมเพื่อให้เงินงบประมาณที่ลงทุนไปตอบสนองต่อการดำเนินนโยบายนั้น ซึ่งการตัดสินใจเป็นปัญหาที่สำคัญในการจัดสรรงบประมาณและประเมินประสิทธิผลของการตัดสินใจต้องอาศัยเครื่องมือสนับสนุนทางด้านโครงสร้างของการบริหารงาน อาศัยประสบการณ์ในการทำงานมากหรือประสบการณ์ในการทำงานน้อย ต่างก็มุ่งปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายในประสบความสำเร็จ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Van and Horn (1973) ที่พบว่านโยบายที่มีความต้องการการเปลี่ยนแปลงสูงและมีความเห็นพ้องต้องกันสูง จึงจะมีประสิทธิผลในการนำไปปฏิบัติสูงกว่านโยบายที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงต่ำ และมีความเห็นพ้องต้องกันต่ำตามตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยมีตัวแบบที่ประกอบด้วยตัวแปร 6 ตัว ที่ทำหน้าที่เชื่อมโยงระหว่างนโยบายกับผลการปฏิบัติตามนโยบาย คำอธิบายคุณลักษณะและความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ได้แก่ วัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ทรัพยากรนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์กร และการขับเคลื่อนกิจกรรม ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง และความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ซึ่งเป็นตัวแปรที่จะแสดงอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลการปฏิบัติงานตามนโยบายให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ครั้งนี้ ครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดจากนักวิชาการต่างๆ ที่ได้ศึกษาไว้มาเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์ เพื่อให้ทราบถึงการนํานโยบายไปปฏิบัติว่าได้ผลเป็นอย่างไร โดยผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ภายใต้การนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ
2. ศึกษาการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามความคิดเห็นของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับประสิทธิผลการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจำแนกตามวิทยาเขตต่างๆ
5. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการนํานโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทั้ง 4 วิทยาเขต ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา และ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 359 คน ทั้งในกลุ่มบุคลากรสายวิชาการและกลุ่มบุคลากรสายสนับสนุน โดยมีศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้บริหารซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง โดยใช้แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างควบคู่กับการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling)

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างไปประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการใช้สถิติทดสอบ One-way ANOVA สำหรับ ตัวแปรอิสระที่จำแนกออกเป็น 2 กลุ่มขึ้นไป และพยากรณ์ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติโดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise-multiple Regression Analysis) โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภายใต้การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ จากการศึกษาศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

การศึกษาเอกสาร

จากการศึกษาประสิทธิภาพการดำเนินงานก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สรุปได้ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 สรุปประสิทธิภาพการดำเนินงานก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

สังกัด/วิทยาเขต	ระดับเกณฑ์ให้คะแนนของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา							
	ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์		ผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง		ผลงานวิจัยที่ได้รับการจัดตีพิมพ์		จำนวนทุนวิจัย	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง
วิทยาเขตบางเขน	28.76	39.65	14.49	20.27	0.16	0.47	35.1	32.5
วิทยาเขตกำแพงแสน	14.4	24.05	7.69	10.84	0.12	0.31	20.19	20.45
วิทยาเขตศรีราชา	1.18	6.46	0.21	2.43	0.00	0.00	1.68	7.32
วิทยาเขตสกลนคร	1.74	4.63	0.82	1.66	0.02	0.03	4.63	6.46
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	18.48	27.38	9.34	13.47	0.11	0.32	23.45	23.20

ผลการศึกษาจากเอกสารพบว่า แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10 และเอกสารรายงานการสรุปผลงานประจำปีของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มุ่งยกระดับคุณภาพอุดมศึกษาไทย เพื่อผลิตและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสามารถปรับตัวสำหรับการทำงานที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต และพัฒนาศักยภาพสถาบันอุดมศึกษาไทย โดยเน้นการสร้างความรู้และนวัตกรรมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติเพื่อมุ่งเน้นเกิดกลุ่มวิจัยที่ผลิตผลงานวิจัยตีพิมพ์ระดับนานาชาติที่

สามารถนำผลงานไปใช้ในภาคการผลิต ช่วยสร้างรายได้สู่ชุมชนและส่งเสริมภาคอุตสาหกรรม การทั้งในด้านการส่งเสริมการส่งออกและทดแทนการนำเข้า ซึ่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นองค์กร ที่ให้บริการงานวิจัยและบริการเทคโนโลยีสู่ภาคการผลิตและภาคสาธารณะอย่างต่อเนื่อง โดย การบูรณาการศาสตร์ข้ามสาขาวิชาประกอบด้วยโครงสร้างในการสนับสนุนการวิจัยและการ ให้บริการทางวิชาการที่ครอบคลุมทั่วประเทศตลอดจนประเทศเพื่อนบ้าน ด้านรายงานสรุปผลงาน ประจำปีพบว่าประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไป ปฏิบัติรายด้าน พบว่าด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทินานาชาติ (คิดเป็นร้อยละ 18.48, 27.38) ด้านปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง (คิดเป็นร้อยละ 9.34, 13.47) ด้านปริมาณ ผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร (คิดเป็นร้อยละ 0.11, 0.32) และจำนวนทุนวิจัย (คิดเป็นร้อย ละ 23.45, 23.20) ผลการประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา พบว่าระดับคะแนน ของจำนวนทุนวิจัยรวมทั้ง 4 วิทยาเขต มีระดับคะแนนอยู่ที่ 12.85 และ 16.09 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับ ต่ำมาก

ซึ่งพบว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีจุดแข็งในด้านความร่วมมือทางวิชาการกับเครือข่าย ต่างๆ ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศมาเป็นเวลานาน ซึ่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มี สถานภาพเป็นสมาชิกก่อตั้งและสมาชิกขององค์กรเครือข่ายวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับ ภูมิภาคที่พร้อมส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางด้านการศึกษาและวิจัย ในระดับภูมิภาค จุดอ่อนพบว่าระบบสนับสนุนการบริหารจัดการงานวิจัยชั้นสูงของมหาวิทยาลัย ยังขาดองค์ประกอบสนับสนุนที่เข้มแข็ง เช่น ระบบบัณฑิตผู้ช่วยวิจัย นักวิจัยระดับปริญญาเอก ความเข้าใจในวัฒนธรรมการวิจัยของแหล่งทุน ความขัดแย้งระหว่างงานวิจัยและงานจัดการศึกษา การจัดการและการลงทุนด้านสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐานด้านการวิจัย และหลักสูตรทาง เกษตรศาสตร์และสาขาที่เกี่ยวข้องยังไม่มีคามยืดหยุ่นเพียงพอ ซึ่งไม่เอื้อต่อการบูรณาการกับ ศาสตร์แขนงอื่นๆ นอกจากนี้การบริหารจัดการหลักสูตรยังล้าสมัย การปรับตัวช้ากว่ากระแสการ เปลี่ยนแปลงของระบบเศรษฐกิจ ส่งผลให้การวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารคำร้อยละจากการถ่วง น้ำหนักก่อนและหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ พบว่าระดับ คะแนนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ ผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง ผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร และระดับคะแนนของจำนวนทุนวิจัยรวมทั้ง 4 วิทยาเขต พบว่าอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ ผลหลังการ นำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติโดยภาพรวมแล้วเกณฑ์การให้คะแนนเฉลี่ย

ของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์อยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 12.85 และ 16.09 ซึ่งถือว่าอยู่เกณฑ์ในระดับต่ำมากแต่หากแยกเป็นรายวิทยาเขต พบว่าวิทยาเขตบางเขนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือวิทยาเขตกำแพงแสนมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนวิทยาศรีราชาและวิทยาเขตสกลนครมีผลเกณฑ์คะแนนอยู่ในระดับต่ำ (อาศัยเกณฑ์การประเมินประสิทธิภาพจากตารางที่ 4)

การศึกษาโดยการสัมภาษณ์

ผลการศึกษาโดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยด้านโครงสร้างของนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัย ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ปัจจัยด้านทรัพยากร ปัจจัยด้านการสื่อสารและการประสานงานระหว่างหน่วยงาน ปัจจัยด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านการจัดการศึกษา ด้านการวิจัย ด้านการบริการวิชาการ และปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สรุปดังนี้

1. ปัจจัยด้านโครงสร้างของนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัย

ผู้บริหาร มีความคิดเห็นว่า โครงสร้างของนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัยมีความชัดเจน โดยมีการจัดโครงสร้างการบริหารไว้อย่างชัดเจนทั้งด้านการเรียนการสอนและการศึกษาวิจัย ซึ่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้ดำเนินการกิจด้านต่างๆ 4 ประการ คือ (1) การสอน (2) การวิจัย (3) การบริการวิชาการแก่สังคม (4) การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อเป็นการส่งเสริมงานวิจัยมาโดยตลอด ผู้บริหาร มีความเห็นตรงกันว่า การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2541 มีโครงสร้างของนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัยที่มีความเหมาะสม มีความชัดเจนไม่ติดขัดในการดำเนินงาน และไม่ทำให้เกิดอุปสรรคในการทำงานแต่อย่างใด

2. ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

ผู้บริหาร มีความคิดเห็นในแนวทางเดียวกันว่า การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติมีความเหมาะสม มีระบบการบริหารที่ดีและต่างเชื่อมั่นต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจะประสบความสำเร็จได้ มีความรู้สึกพึงพอใจต่อนโยบายและบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงาน

3. ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐจะได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองทุกระดับแต่ก็ยังไม่เพียงพอ ทั้งนี้ผู้บริหารต่างมีความเห็นที่สอดคล้องกันว่าการนำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ นั้น จะต้องได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองทุกระดับอย่างจริงจังและมีความต่อเนื่องของนโยบาย

4. ปัจจัยด้านทรัพยากร

ผู้บริหาร มีความคิดเห็นในแนวทางเดียวกันว่า การดำเนินการตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติดังกล่าว ยังประสบปัญหาความไม่เพียงพอของทรัพยากรด้านงานวิจัย ได้แก่ งบประมาณ บุคลากร และวัสดุอุปกรณ์ที่ไม่เหมาะสมสำหรับการทำวิจัย ซึ่งทางคณะผู้บริหารก็พยายามแสวงหาแหล่งทุนจากที่อื่นๆ เพื่อนำมาสนับสนุนการดำเนินการตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

5. ปัจจัยด้านการสื่อสารและการประสานงานระหว่างหน่วยงาน

ผู้บริหาร มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างหน่วยงานของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความสะดวกและรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย มีการบริหารจัดการและในการปฏิบัติงานที่ดี ถึงแม้จะมีปัญหาและอุปสรรคอยู่บ้างแต่ก็เป็นปัญหาเพียงเล็กน้อย

6. ปัจจัยด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านการจัดการศึกษา การวิจัย การบริการ วิชาการ

ผลการศึกษาภารกิจของมหาวิทยาลัยทั้ง 3 ด้าน พบว่า ด้านการจัดการศึกษา ผู้บริหารต่างมีความเห็นตรงกันว่า ด้านการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยประสบความสำเร็จ นิสิตมีความรู้ความเข้าใจด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพิ่มมากขึ้น แต่ก็มีแตกต่างกันด้านความรู้เพราะมาตรฐานของนิสิตที่เข้ามาเรียนมีความรู้ความสามารถที่แตกต่างกันไป ดังนั้นทางมหาวิทยาลัยจึงมีการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนการสอนตลอดทั้งปีการศึกษา

ด้านการวิจัย ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความเห็นสอดคล้องกันว่า งบประมาณด้านการวิจัยยังไม่เพียงพอต่อการทำวิจัย ขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการทำวิจัย ทั้งในด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ ยังมีน้อยและไม่ได้รับการเผยแพร่เท่าที่ควร

ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติด้านการบริการวิชาการแก่สังคมอย่างต่อเนื่องทำให้คนรู้จักมหาวิทยาลัยมากขึ้น นอกจากนี้มหาวิทยาลัยยังมีการส่งเสริมด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่องแก่สังคมและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

2. การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 359 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็นวิทยาเขตที่สังกัด วิทยาเขตบางเขน ร้อยละ 69.92 วิทยาเขตกำแพงแสน ร้อยละ 18.32 วิทยาเขตศรีราชา ร้อยละ 5.02 และวิทยาเขตสกลนคร ร้อยละ 6.68 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประจำอยู่วิทยาเขตบางเขน จำนวน 251 คน (ร้อยละ 69.92) มีเพศหญิง จำนวน 198 คน (ร้อยละ 55.20) มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 156 คน (ร้อยละ 34.45) มีสถานภาพในการทำงานเป็นข้าราชการ/พนักงานราชการ จำนวน 282 และ 77 คน (ร้อยละ 78.55, 21.45) มีอายุการทำงานในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ระหว่าง 5-10 ปี จำนวน 115 คน (ร้อยละ 32.00) มีอายุการทำงานที่เหลือระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 73 คน (ร้อยละ 25.90) มีตำแหน่งบริหาร

ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์พบว่าผู้ตอบส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร จำนวน 300 คน (ร้อยละ 83.60) มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 254 คน (ร้อยละ 70.80) มีตำแหน่งทางวิชาการพบว่าผู้ตอบส่วนใหญ่สายวิชาการ/สายสนับสนุน อื่นๆ จำนวน 126 และ 65 คน (ร้อยละ 44.68, 84.42) และมีประสบการณ์ในการทำงานวิจัยระหว่าง 1-5 ปี จำนวน 134 คน (ร้อยละ 37.30)

ด้านการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในภาพรวมพบว่าประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.32$, $S.D. = 0.87$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความคิดด้านนโยบายและแผนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.10$, $S.D. = 0.88$) ด้านการบริหารอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.11$, $S.D. = 0.89$) ด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.28$, $S.D. = 0.88$) ด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$, $S.D. = 0.88$)

3. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

4. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของบุคลากรจำแนกตามวิทยาเขตต่างๆ

ผลการทดสอบสมมติฐานจากการวิเคราะห์ทางสถิติ เมื่อทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยได้สรุปผลการทดสอบสมมติฐานตามตารางดังนี้

ตารางที่ 19 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยที่สามารถร่วมพยากรณ์ประสิทธิผลของการนำนโยบาย โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประกอบด้วย ปัจจัยด้านนโยบายและแผน ปัจจัยด้านการบริหาร ปัจจัยด้าน ความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำ นโยบายไปปฏิบัติ	ปฏิเสธสมมติฐาน
สมมติฐานที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่างวิทยาเขตกันมีประสิทธิผลการ นำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติที่แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน

จากตารางที่ 19 ผลการทดสอบสมมติฐาน 1 พบว่า ปัจจัยด้านนโยบายและแผน ปัจจัยด้านการบริหาร ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย และปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติได้ร้อยละ 0.20 ($R^2 = 0.002$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย เท่ากับ 0.019, 0.031, 0.019 และ 0.009 ตามลำดับ สามารถนำมาสร้างสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

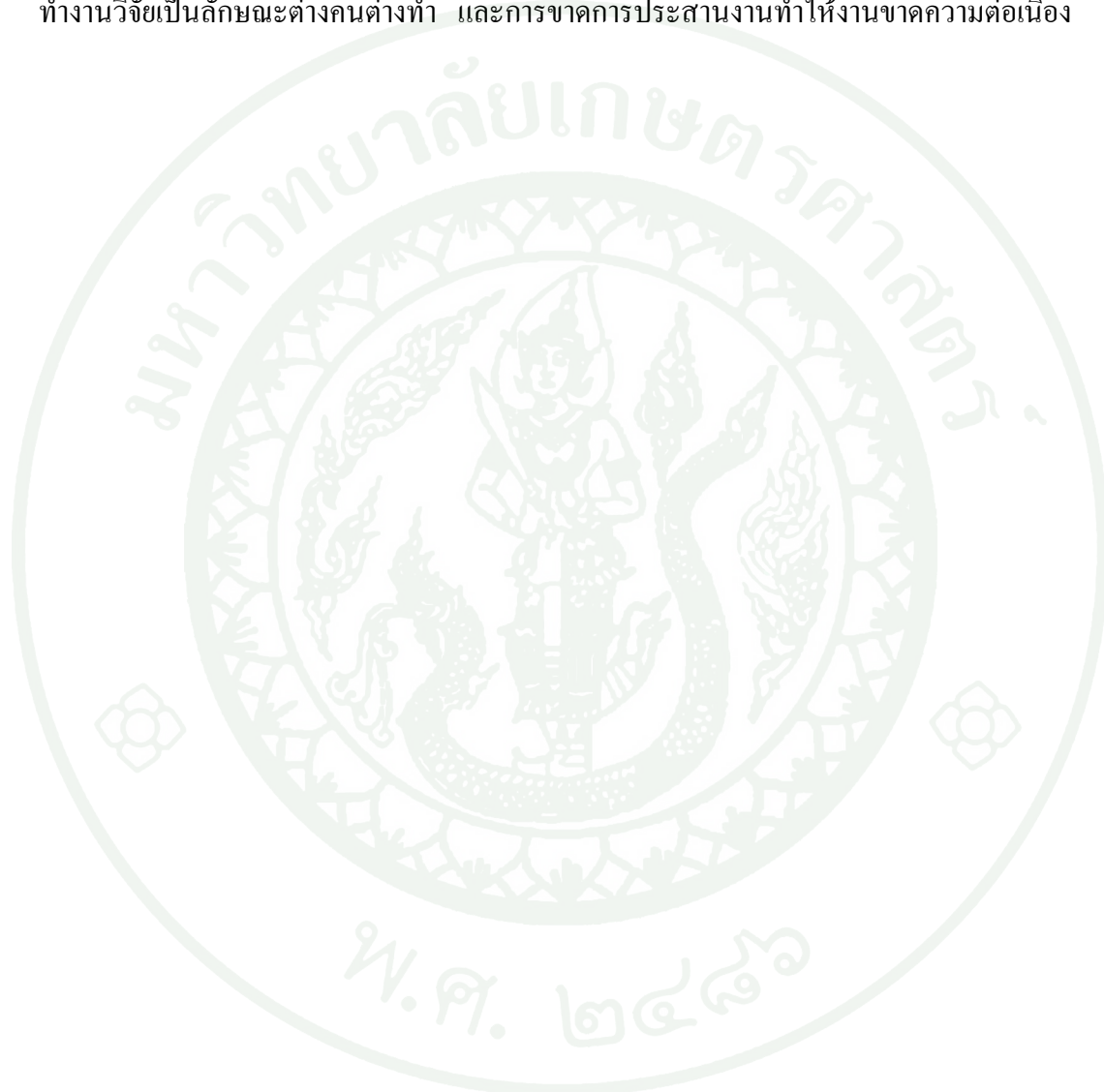
สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = 0.019Z_{\text{นโยบายและแผน}} + 0.031Z_{\text{การบริหาร}} + 0.019Z_{\text{ความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย}} + 0.009Z_{\text{ทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ}}$$

สมมติฐานที่ 2 พบว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่างวิทยาเขตกันมีประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติที่ไม่แตกต่างกัน ($P = 0.566$) ซึ่งไม่เป็นตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5. ปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากการศึกษาการตอบแบบสอบถามของผู้ที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์ผู้บริหาร พบว่า ปัญหาหลักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คือ งบประมาณไม่เพียงพอและไม่ได้รับการจัดสรร งบประมาณสำหรับการบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์ในการทำงานวิจัย ขาดแคลนอาจารย์ เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะทางในการทำวิจัย ขาดการพัฒนาบุคลากรในด้านต่างๆ ซึ่งในการทำงานวิจัยเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ และการขาดการประสานงานทำให้งานขาดความต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัยอันจะนำไปใช้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและปรับปรุงเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ใช้เป็นหน่วยวิเคราะห์ในการศึกษาดังนี้

1. รัฐบาลควรให้การสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติอย่างเพียงพอและมีความต่อเนื่อง โดยเฉพาะการสนับสนุนทุนวิจัยด้านต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม พร้อมทั้งส่งเสริมงานวิจัยที่สามารถนำไปต่อยอดผลงานวิจัยในเชิงพาณิชย์และภาคอุตสาหกรรมการผลิต เพื่อเพิ่มศักยภาพของงานวิจัยของไทยให้มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
2. รัฐและมหาวิทยาลัยควรจัดสรรงบประมาณในการซ่อมบำรุงเครื่องมือที่ชำรุดให้สามารถใช้งานได้เต็มที่ประสิทธิภาพ อันจะส่งผลต่อคุณภาพผลงานวิจัยตามนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ
3. รัฐและมหาวิทยาลัยควรส่งเสริมและสนับสนุนบุคลากรด้านวิจัยให้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น โดยเฉพาะในระดับบัณฑิตศึกษา และควรส่งเสริมบุคลากรให้มีโอกาสศึกษาผลงานวิจัยจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยด้านต่างๆ ที่แปลกใหม่ โดยรัฐและมหาวิทยาลัยควรจะต้องจัดสรรทุนอย่างเหมาะสมและมีความต่อเนื่องทั้งการศึกษาภายในประเทศและต่างประเทศ นอกจากนี้ควรจัดฝึกอบรมให้ความรู้ด้านการวิจัยและพัฒนาของบุคลากรมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง

4. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จะต้องเพิ่มปริมาณผลงานวิจัยให้มีความโดดเด่นทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ ด้านเทคโนโลยีและด้านเกษตรกรรมในระดับเวทีชาติและระดับนานาชาติ โดยการจัดฝึกอบรมการเขียนงานวิจัยเพื่อการตีพิมพ์ทั้งระดับชาติและนานาชาติ จัดฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการสืบค้นข้อมูลด้านงานวิจัยและส่งเสริมให้นักวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จะต้องนำเสนอผลงานวิจัยในระดับชาติและระดับนานาชาติอย่างต่อเนื่อง โดยเริ่มจากภายในหน่วยงานของตนเองก่อน

5. ควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานของหน่วยงาน และบุคลากรในหน่วยงานอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะด้านวิจัย ควรมีหลักการประเมินควรแบบบนล่างและล่างขึ้นบนเพื่อให้ได้รับการประเมินที่ถูกต้อง โดยทำการประเมินผ่านระบบบัญชีผู้ใช้เครือข่ายนนทรีของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งจะต้องทำการประเมินทุกๆ 3 หรือ 6 เดือน เพื่อให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและช่วยในการวางแผนการบริหารงานระดับมหาวิทยาลัยในวิทยาเขตต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อใช้เป็นแรงจูงใจในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จ

6. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ควรร่วมมือกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ หรือหน่วยงานอื่นๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศในการพัฒนาวิชาการและเทคโนโลยีด้านการศึกษาและด้านงานวิจัยให้มากขึ้น โดยมีการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศให้มีการแลกเปลี่ยนนักวิจัย อาจารย์ นิสิต และบุคลากรด้านต่างๆ ที่มีความชำนาญ เพื่อเป็นการพัฒนานุเคราะห์แต่ละสายงานให้มีความเหมาะสมต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อให้การศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนพัฒนาและการกำหนดนโยบายการบริหารงานอันจะนำไปสู่การพัฒนาแรงจูงใจที่ส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาครั้งต่อไปดังนี้

1. ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ เช่น ลักษณะโครงสร้างของนโยบาย ทรัพยากรในการวิจัย การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติ นโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ การสนับสนุนจากการเมืองในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ เป็นต้น

2. ควรศึกษาถึงปัญหาและความต้องการของบุคลากรในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงนโยบายการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติในด้านต่างๆ ให้ตรงตามความต้องการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อย่างแท้จริง และสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาด้านงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อีกประเด็นคือการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจะต้องใช้ระยะเวลามากกว่า 10 ปีขึ้นไป จึงจะเห็นผลได้ชัดเจน

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กล้า ทองขาว. 2548. การนำนโยบายและแผนการศึกษาไปปฏิบัติ: แนวคิด ทฤษฎี และแนวการดำเนินงาน. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2554. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

คะนอง พิณ. 2549. การนำนโยบายมหาวิทยาลัยสงฆ์ไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ปริญญาโทรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2554. แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 10 พ.ศ. 2551-2554. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.

จุมพล หนิมพานิช. 2547. การวิเคราะห์นโยบาย ขอบข่าย แนวคิด ทฤษฎี และกรณีตัวอย่าง. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

เจดน์ ธนวัฒน์. 2539. ปัญหาการนำนโยบายของผู้หลบหนีเข้าเมืองไปปฏิบัติในจังหวัดระนอง. วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการพัฒนา, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ชัยยุทธ ชินกุล. 2541. “การศึกษาการจัดโครงสร้างองค์การของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.” วารสารจุฬาลงกรณ์ธุรกิจปริทัศน์. 20 (78): 22-37.

คารณี ธนะภูมิ. 2542. การสอนเด็กปัญญาอ่อน. กรุงเทพมหานคร: กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.

ถวัลย์รัฐ วรเทพพิพิงษ์. 2541. การกำหนดและการวิเคราะห์นโยบาย: ทฤษฎีและการประยุกต์ใช้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: เสมาธรรม.

ชานินทร์ ศิลป์จารุ. 2551. การวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: บิซิเนสอาร์แอนด์ดี.

ธีระพร อูวรรณโณ. 2534. จิตวิทยาเกี่ยวกับการสร้างเสริมสันติภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

ปรีดา ตรุยานนท์. 2545. ความพึงพอใจและพฤติกรรมการบริโภคของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มีต่อร้านอาหารไทยในโรงแรมในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการตลาด, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประทีป นทีทวิวัฒน์. 2550. นโยบายการแก้ไขปัญหาค้นไ้สัญชาติเกี่ยวกับปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติ. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารจัดการสาธารณะ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พงศ์ หรดาล. 2540. จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การเบื้องต้น. ม.ป.ท.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2545. เล่มที่ 116 ตอนที่ 74ก. ราชกิจจานุเบกษา 19 สิงหาคม 2542.

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2541. เล่มที่ 115 ตอนที่ 15ก. ราชกิจจานุเบกษา 24 มีนาคม 2541.

มยุรี อนุมานราชชน. 2553. นโยบายสาธารณะ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: ธรรมการพิมพ์.

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2552. รายงานสัมมนานักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กับการเป็น
มหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ ณ ห้องประชุมสุธรรม อารีกุล อาคารสารนิเทศ 50 ปี.

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์: กรุงเทพมหานคร.

วเรช จันทรศร. 2548. ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : หจก.สหายบล๊อค
และการพิมพ์จำกัด.

_____. 2541. การนำนโยบายไปปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สหายบล๊อคการพิมพ์.

วราพร โรจน์ทะนงสกุล. 2550. การประหยัดพลังงานสำนักงานเศรษฐกิจการคลังและการมีส่วนร่วม
ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารจัดการ
สาธารณะ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วรรณ จิรพันธ์. 2551. ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีนโยบายแก๊สโซฮอล์.
วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารจัดการสาธารณะ, มหาวิทยาลัยธรรม
ศาสตร์.

วิจารณ์ พานิช. 2540. “การพัฒนาการวิจัยในมหาวิทยาลัย.” จุฬารวิจัย 16 (2).

วิจิตร สิ้นศิริ. 2534. การอุดมศึกษาเชิงรุก. กรุงเทพมหานคร: เม็ดทรายพรินติ้ง.

วันชัย ศิริชนะ. 2540. การประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ฝ่าย
วิชาการ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิบูลย์ สุทธิวรรณ. 2542. พฤติกรรมผู้บริโภคในการเลือกใช้บริการด้านเงินฝากของธนาคาร
พาณิชย์ในอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ในช่วงภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ พ.ศ. 2540-2541.
วิทยานิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รองศาสตราจารย์สุวพงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์. (2555, สิงหาคม 20). ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สัมภาษณ์.

รองศาสตราจารย์พงษ์ศักดิ์ สุริยนากุล. (2555, สิงหาคม 22). รองอธิการบดีวิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สัมภาษณ์.

รองศาสตราจารย์สมบัติ ชินะวงศ์. (2555, กันยายน 6). รองอธิการบดีวิทยาเขตกำแพงแสน, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สัมภาษณ์.

รองศาสตราจารย์พิสสุวรรณ เจริญสมบัติ. (2555, กันยายน 11). ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา กำแพงแสน, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สัมภาษณ์.

รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล. (2555, กันยายน 17). รองอธิการบดีวิทยาเขตศรีราชา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สัมภาษณ์.

รองศาสตราจารย์ศรปราชญ์ ฐโนสวรยางค์กูร. (2555, ตุลาคม 24). รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สัมภาษณ์.

รองศาสตราจารย์วุฒิชัย กปิลาญจน์. (2555, พฤศจิกายน 28). อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สัมภาษณ์.

ศาสตราจารย์อุทัยรัตน์ ณ นคร. (2555, กันยายน 18). ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สัมภาษณ์.

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. 2545. *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

_____. 2545. *จิตวิทยาสังคม: ทฤษฎีและปฏิบัติการ*. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

ศุภชัย ขาวะประภาส. 2548. นโยบายสาธารณะ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2545. นโยบายสาธารณะ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สร้อยตระกูล อรรถมานะ. 2541. พฤติกรรมองค์กร: ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมบัติ ชำรงธัญวงศ์. 2546. นโยบายสาธารณะ (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เสมาธรรม.

_____. 2544. นโยบายสาธารณะ แนวความคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: เสมาธรรม.

สุภางศ์ จันทวานิช. 2552. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2554. มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2554. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.

_____. 2553. คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2553. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.

_____. 2552. โครงการส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษาและการพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.

_____. 2552. คู่มือการปฏิบัติตามข้อบังคับสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติว่าด้วยจรรยา
ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ พ.ศ. 2552. กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน
คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

อุทัย เลาหวิเชียร. 2541. รัฐประศาสนศาสตร์: ลักษณะวิชาและมิติต่างๆ. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ที พี เอ็น เพรส.

Appleby, E.J. 1973. "Role of Teaching in Higher Education: Its Decline and Revival." **Liberal
Education**. 59 (4): 449-463.

Anderson, J. E. 1975. **Public Policy Making**. 3rd ed. New York: Holt, Rinehart and Wiston.

Bardach, E. 1980. **The Implementation Game: The Happen After a Bill**. San Francisco:
Institute for Contemporary Studies.

Berman, P., and M. W. McLaughlin. 1977. **Federal Programs Supporting Educational
Change: Factors Affecting Implementation and Continuation**. Santa Monica, CA: The
Rand Corporation.

Best and Kahn James V. 1993. **Research in Education**. 7th ed. Boston: Allyn and Bacon.
p246.

Coldwell, Lynton K. 1970. **Environment: A Challenge to Modern Society**. New York:
Doubleday and Co.

Dye, T. R. 1984. **Understanding Public Policy**. 5th ed. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice
– Hall, Inc.

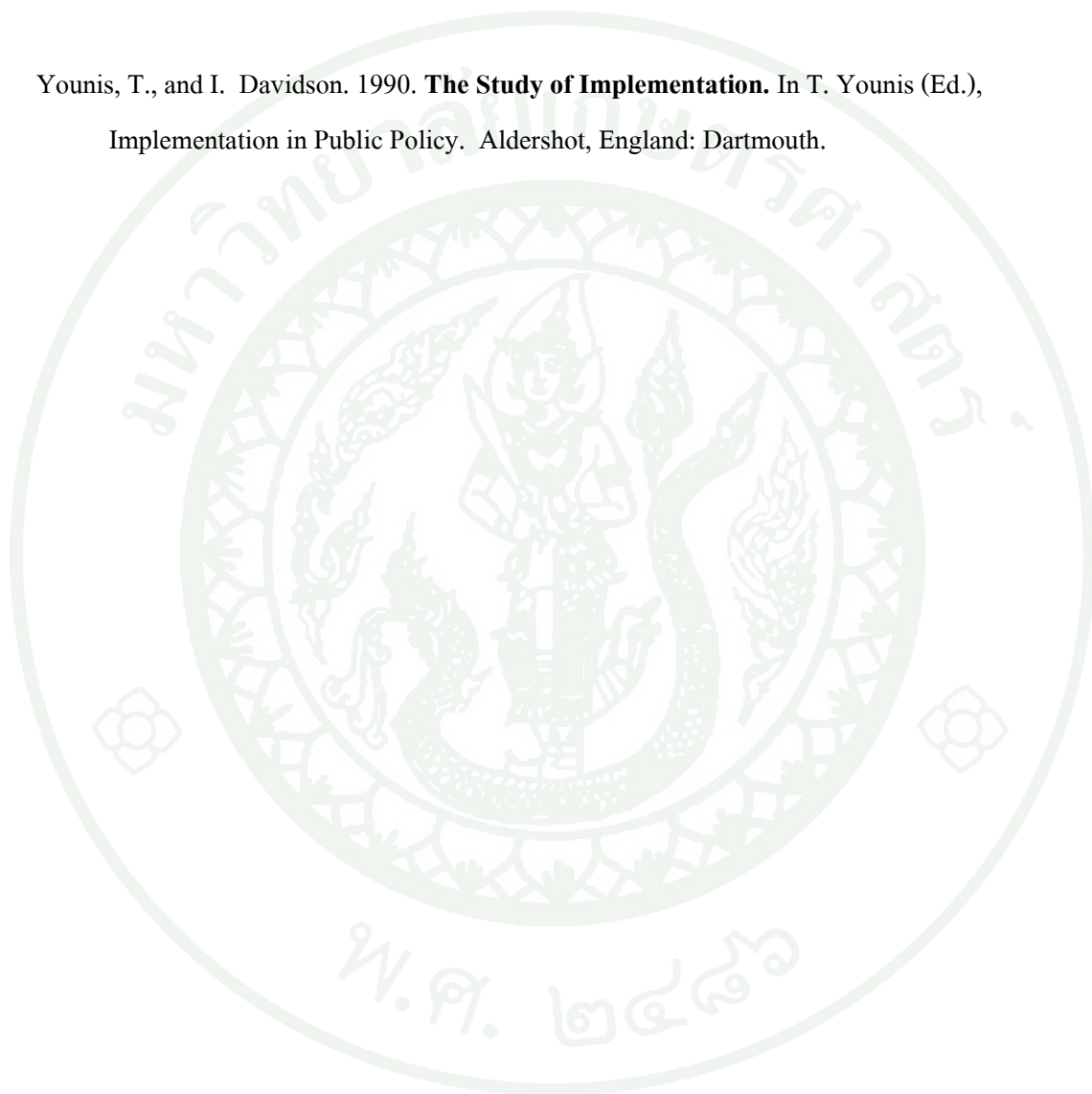
- Easton, D. 1953. **The Political System: An Inquiry into the State of Political Science**. New York: Alfred A. Knopf.
- Gibson, E. 2000. "Dependency Locality Theory: A Distance-Based Theory of Linguistic Complexity." In A. Marantz, Y. Miyashita, & W. O'Neil (Eds.). **Image, Language, Brain: Papers from the First Mind Articulation Project Symposium**. Cambridge, MA: MIT Press, 95-126.
- Goggin, M. L. 1987. **Policy Design and the Politics of Implementation: The Case of Child Health Care in the American States**. Knoxville, TN: University of Tennessee Press.
- Hee S. P., E. Dalsey, D. Yun, X. Guan, J. Cherry and S. A. Lee. 2011. "Employee Responses to the Implementation of a Smoke Free Workforce Policy: An Interview Study." **International Journal of Management** 28 (1).
- Jacop, C. E. 1966. **Policy and Bureaucracy**. Princeton, N. J.: N. T. D. Van Nostrand Co.
- Kerr, C. 1964. **The Uses of the University**. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Kerr, C. 1982. **The Uses of the University**. 3rd ed. Cambridge: Harvard University Press.
- Likert, R. 1967. **The Human Organization: its Management and Values**. New York, NY, US: Mc Graw Hill.
- Lyall, P. 1998. "Implementing Education Reforms in New Zealand: 1987-97." **The Education Reform and Management Series** 1 (1).

- Martin, T. W. and K. J. Berry. 1969. "Teaching Research Dilemma: Its Sources in the University Setting." **Journal of Higher Education** 40: 691-703.
- Mazmanian, D. A., and P. A. Sabatier. 1989. **Implementation and Public Policy: With a New Postscript**. Latham, MD: University Press of American.
- Miriamm, H. and L. Simone. 2010. "The Implementation of EU Social Policy: The Southern Problem Revisited." **Journal of European Public Policy** 17(4): 468-486.
- Mountjoy, R.S. and L.J. O'Toole. 1979. "Towards a Theory of Policy Implementation: An Organisational Review." **Public Administration Review** 39: 465-476.
- Newstrom, J. W. and K. Devis. 2002. **Organizational Behaviour: Human Behavior at Work**. 11th ed. New York: McGraw Hill.
- Nicolas, S. and N. Konstantinos. 2010. "Forecasting the Effectiveness of Policy Implementation Strategies." **International Journal of Public Administration** 33: 88-97.
- Pressman, J. L. and A. B. Wildavsky. 1973. **Implementation**. 2nd ed. San Francisco: University of California Press.
- Schermerhorn, J. R., Osborn, R. and Hunt, J. G. 2005. **Organizational Behaviour**. 9th ed. New York: Willey.
- Sharkansky, I. 1970. **The Political Scientist and Policy Analysis: An Introduction. In Policy Analysis in Political Science**. Chicago: Markham Publishing Company.

Donald S. Van Meter and Carl E. Van Horn. 1975. "The Policy Implementation Progress: A Conceptual Framework." **Administration and Society** 6 (4). February: 445-488.

Yamane, T. 1973. **Statistics An Introductory**. 3rd ed. New York: Harer Row.

Younis, T., and I. Davidson. 1990. **The Study of Implementation**. In T. Younis (Ed.), **Implementation in Public Policy**. Aldershot, England: Dartmouth.

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ชื่อ	สกุล	ตำแหน่ง
1.รองศาสตราจารย์วุฒิชัย	กปิลกาญจน์	อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2.รองศาสตราจารย์ศรปราชญ์	ธโนศวรรยางค์กูร	รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย
3.ศาสตราจารย์อุทัยรัตน์	ณ นคร	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่ง มก.

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

ชื่อ	สกุล	ตำแหน่ง
1.รองศาสตราจารย์สมบัติ	ชินะวงศ์	รองอธิการบดีวิทยาเขตกำแพงแสน
2.ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิสสุวรรณ	เจียมสมบัติ	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา กำแพงแสน

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

ชื่อ	สกุล	ตำแหน่ง
1.รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์	ชัยกุล	รองอธิการบดีวิทยาเขตศรีราชา

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

ชื่อ	สกุล	ตำแหน่ง
1.รองศาสตราจารย์พงษ์ศักดิ์	สุริยวานกุล	รองอธิการบดีวิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร
2.รองศาสตราจารย์สุวพงษ์	สวัสดิ์พาณิชย์	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา วิทยา เขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ชื่อ	สกุล	สังกัด/คณะ	คุณวุฒิ/ด้าน
1.รศ.ดร. กล้า	ทองขาว	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก	การบริหารการพัฒนา
2.รศ.อังกริยา	ปราบอริฟาย	คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	การจัดการและประเมิน ผลการศึกษา
3.รศ.พิศมัย	หาญมงคลวัฒน์	คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	สถิติ

ภาคผนวก ค
สรุปผลการดำเนินงานก่อนและหลังการนำนโยบายมหาวิทยาลัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

ตารางผนวกที่ 1 สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัย
แห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ตีพิมพ์					
	ปี 2550		ปี 2551		ปี 2552	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	112	108	134	117	143	141
คณะวิทยาศาสตร์	131	135	185	213	219	300
คณะวิศวกรรมศาสตร์	101	145	220	205	188	235
คณะประมง	48	53	72	36	78	76
คณะวนศาสตร์	25	32	50	37	45	50
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	5	3	8	3	19	10
คณะสัตวแพทยศาสตร์	56	36	69	51	60	85
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	62	106	120	134	117	150
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	0	2	5	9	4	11
รวมสายวิทยาศาสตร์	540	620	863	805	873	1,058
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	18	4	27	5	33	12
คณะศึกษาศาสตร์	33	13	48	22	98	26
คณะเศรษฐศาสตร์	22	6	29	14	20	9
คณะบริหารธุรกิจ	0	3	4	7	6	12
คณะสังคมศาสตร์	1	2	23	0	27	4
รวมสายสังคมศาสตร์	74	28	131	48	184	63
รวมวิทยาเขตบางเขน	614	648	994	853	1,057	1,121
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพส.	87	41	191	59	146	82
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	23	12	34	17	36	29
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	33	26	50	19	50	51
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	0	5	3	1	14	7
รวมสายวิทยาศาสตร์	143	84	278	96	246	169

ตารางผนวกที่ 1 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ตีพิมพ์					
	ปี 2550		ปี 2551		ปี 2552	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	9	9	15	19	36	38
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	1	2	8	3	11	7
รวมสายสังคมศาสตร์	10	11	23	22	47	45
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	153	95	301	118	293	214
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	0	3	5	6	10	9
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	1	1	0	5	8	6
รวมสายวิทยาศาสตร์	1	4	5	11	18	15
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคม						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	4	2	5	0	4	1
รวมสายสังคมศาสตร์	4	2	5	0	4	1
รวมวิทยาเขตศรีราชา	5	6	10	11	22	16
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	3	2	2	4	9	6
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	3	2	5	12	6	10
รวมสายวิทยาศาสตร์	6	4	7	16	15	16
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคม						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	0	1	2	0	2	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	1	2	0	2	0
รวมวิทยาเขตสกลนคร	6	5	9	16	17	16
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	778	754	1,314	998	1,389	1,367

ตารางผนวกที่ 2 สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์หลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัย
แห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ตีพิมพ์					
	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2555	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	166	138	165	160	123	151
คณะวิทยาศาสตร์	194	371	137	451	93	375
คณะวิศวกรรมศาสตร์	206	246	198	253	228	340
คณะประมง	64	60	70	62	46	74
คณะวนศาสตร์	54	45	60	44	49	41
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	14	17	22	14	7	16
คณะสัตวแพทยศาสตร์	42	70	13	74	22	60
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	116	126	116	182	86	228
คณะเทคโนโลยีการสัตวแพทย์	6	4	2	19	2	17
รวมสายวิทยาศาสตร์	862	1,077	783	1,259	656	1,302
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	40	10	28	18	22	11
คณะศึกษาศาสตร์	72	37	22	16	40	16
คณะเศรษฐศาสตร์	20	12	11	27	9	27
คณะบริหารธุรกิจ	5	9	9	14	16	15
คณะสังคมศาสตร์	31	8	17	10	35	5
รวมสายสังคมศาสตร์	168	76	87	85	122	74
รวมวิทยาเขตบางเขน	1,030	1,153	870	1,344	778	1,376
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพส.	159	63	173	95	166	152
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	48	35	34	35	63	31
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	43	60	21	56	30	47
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	23	9	11	2	4	7
รวมสายวิทยาศาสตร์	273	167	239	188	263	237

ตารางผนวกที่ 2 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ตีพิมพ์					
	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2555	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	42	52	44	82	50	85
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	11	4	12	14	6	9
รวมสายสังคมศาสตร์	53	56	56	96	56	94
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	326	223	295	284	319	331
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	18	12	18	45	11	61
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	11	16	11	16	8	25
รวมสายวิทยาศาสตร์	29	28	29	61	19	86
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคม						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	1	3
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	4	3	7	4	6	5
รวมสายสังคมศาสตร์	4	3	7	4	7	8
รวมวิทยาเขตศรีราชา	33	31	36	65	26	94
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	8	12	19	24	19	20
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	8	12	5	10	10	7
รวมสายวิทยาศาสตร์	16	24	24	34	29	27
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคม						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	2	3	1	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	2	3	1	0	0	0
รวมวิทยาเขตสกลนคร	18	27	25	34	29	27
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	1,407	1,434	1,226	1,727	1,152	1,828

ตารางผนวกที่ 3 สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง					
	ปี 2550		ปี 2551		ปี 2552	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	23	54	41	100	47	161
คณะวิทยาศาสตร์	37	122	54	228	64	397
คณะวิศวกรรมศาสตร์	7	31	10	78	49	176
คณะประมง	4	25	5	36	18	71
คณะวนศาสตร์	3	18	4	31	7	45
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	0	0	1	1	1	1
คณะสัตวแพทยศาสตร์	5	21	9	58	34	108
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	17	33	19	71	51	141
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	2	1	0	2	0	2
รวมสายวิทยาศาสตร์	98	305	143	605	271	1,102
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะศึกษาศาสตร์	0	0	0	0	0	1
คณะเศรษฐศาสตร์	0	2	0	2	3	9
คณะบริหารธุรกิจ	0	0	0	1	1	3
คณะสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	2	0	3	4	13
รวมวิทยาเขตบางเขน	98	307	143	608	275	1,115
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพส.	18	20	34	52	41	93
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	1	3	2	8	5	17
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	7	25	9	43	14	67

ตารางผนวกที่ 3 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง					
	ปี 2550		ปี 2551		ปี 2552	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	0	0	1	1	0	1
รวมสายวิทยาศาสตร์	26	48	46	104	60	178
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	3	9	17	28	31	40
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	0	0	1	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	3	9	18	28	31	40
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	29	57	64	132	91	218
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	1	1
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	0	1	1	1	2	5
รวมสายวิทยาศาสตร์	0	1	1	1	3	6
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคม						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตศรีราชา	0	1	1	1	3	6
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	1	3	2	6	3	9
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	1	1	1	2	1	2
รวมสายวิทยาศาสตร์	2	4	3	8	4	11
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคม						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตสกลนคร	2	4	3	8	4	11
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	129	369	211	749	373	1,350

ตารางผนวกที่ 4 สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง					
	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2555	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	40	135	39	129	59	143
คณะวิทยาศาสตร์	57	320	29	233	32	257
คณะวิศวกรรมศาสตร์	53	147	41	124	47	136
คณะประมง	25	54	19	16	16	21
คณะวนศาสตร์	9	41	22	28	27	54
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	1	2	7	6	5	9
คณะสัตวแพทยศาสตร์	23	80	7	6	9	13
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	47	141	13	11	52	137
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	0	0	1	1	1	1
รวมสายวิทยาศาสตร์	255	920	178	554	248	771
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	0	0	5	4	5	8
คณะศึกษาศาสตร์	1	1	10	8	7	10
คณะเศรษฐศาสตร์	2	5	4	3	2	5
คณะบริหารธุรกิจ	2	3	1	1	1	2
คณะสังคมศาสตร์	0	0	11	10	8	13
รวมสายสังคมศาสตร์	5	9	31	26	23	38
รวมวิทยาเขตบางเขน	260	929	209	580	271	809
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพศ.	67	81	45	52	57	75
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพศ.	9	18	8	21	10	25
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพศ.	17	72	12	27	15	32

ตารางผนวกที่ 4 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง					
	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2555	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	1	1	3	1	1	1
รวมสายวิทยาศาสตร์	94	172	68	101	83	133
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	19	30	8	7	3	9
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	1	0	2	1	1	1
รวมสายสังคมศาสตร์	20	30	10	8	4	10
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	114	202	78	109	87	143
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	0	3	2	34	3	41
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	1	2	0	0	1	1
รวมสายวิทยาศาสตร์	1	5	2	34	4	42
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคม						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	0	1
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	0	0	3	1	1	2
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	3	1	1	3
รวมวิทยาเขตศรีราชา	1	5	5	35	5	45
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	2	7	5	11	7	14
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	2	2	0	3	1	1
รวมสายวิทยาศาสตร์	4	9	5	14	8	15
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคม						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตสกลนคร	4	9	5	14	8	15
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	379	1,145	297	738	371	1,012

ตารางผนวกที่ 5 สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร					
	ปี 2550		ปี 2551		ปี 2552	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	1	0	5	0	5	0
คณะวิทยาศาสตร์	1	0	2	1	2	1
คณะวิศวกรรมศาสตร์	3	0	0	0	0	0
คณะประมง	0	0	0	0	0	0
คณะวนศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะสัตวแพทยศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	4	0	2	0	2	0
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	0	0	0	0	0	0
รวมสายวิทยาศาสตร์	9	0	9	1	9	1
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	0	0	0	1	0	1
คณะศึกษาศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะเศรษฐศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะบริหารธุรกิจ	0	0	0	0	0	0
คณะสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	1	0	1
รวมวิทยาเขตบางเขน	9	0	9	2	9	2
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพส.	0	0	2	0	2	0
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	6	0	1	0	1	0
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	0	0	1	0	1	0

ตารางผนวกที่ 5 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร					
	ปี 2550		ปี 2551		ปี 2552	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	0	0	0	0	0	0
รวมสายวิทยาศาสตร์	6	0	4	0	4	0
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	6	0	4	0	4	0
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
รวมสายวิทยาศาสตร์	0	0	0	0	0	0
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคม						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตศรีราชา	0	0	0	0	0	0
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	0	0	0	0	0	0
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	1	0	0	0	0	0
รวมสายวิทยาศาสตร์	1	0	0	0	0	0
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคม						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตสกลนคร	1	0	0	0	0	0
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	16	0	13	2	13	2

ตารางผนวกที่ 6 สรุปจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร					
	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2555	
	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	15	0	7	0	7	0
คณะวิทยาศาสตร์	4	0	2	0	4	1
คณะวิศวกรรมศาสตร์	16	0	3	0	2	0
คณะประมง	0	0	0	0	2	0
คณะวนศาสตร์	1	0	0	0	1	0
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	0	0	0	0	2	0
คณะสัตวแพทยศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	2	0	7	1	10	0
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	0	0	0	0	0	0
รวมสายวิทยาศาสตร์	38	0	19	1	28	1
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	0	0	0	1	1	1
คณะศึกษาศาสตร์	6	0	3	0	0	0
คณะเศรษฐศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะบริหารธุรกิจ	1	0	0	0	0	0
คณะสังคมศาสตร์	0	0	1	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	7	0	4	1	1	1
รวมวิทยาเขตบางเขน	45	0	23	2	29	2
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพส.	7	0	11	0	8	0
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	0	0	0	0	1	0
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	0	0	0	0	0	0

ตารางผนวกที่ 6 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณผลการวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร					
	ปี 2553	ปี 2554	ปี 2555	ปี 2556	ปี 2557	ปี 2558
ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ	ระดับนานาชาติ	ระดับชาติ
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	0	0	0	0	1	0
รวมสายวิทยาศาสตร์	7	0	11	0	10	0
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	0	0	0	0	0	0
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	7	0	11	0	10	0
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
รวมสายวิทยาศาสตร์	0	0	0	0	0	0
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคม						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตศรีราชา	0	0	0	0	0	0
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	0	0	0	0	0	1
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมสายวิทยาศาสตร์	0	0	0	0	0	1
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคม						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	0	0	0	0	0	0
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	0	0
รวมวิทยาเขตสกลนคร	0	0	0	0	0	1
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	52	0	34	2	39	3

ตารางผนวกที่ 7 สรุปจำนวนทุนวิจัยก่อนการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2550-2552)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณจำนวนทุนวิจัย					
	ปี 2550		ปี 2551		ปี 2552	
	ภายใน	ภายนอก	ภายใน	ภายนอก	ภายใน	ภายนอก
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	83	95	152	176	164	167
คณะวิทยาศาสตร์	166	176	235	261	281	299
คณะวิศวกรรมศาสตร์	143	150	169	143	190	192
คณะประมง	45	46	59	58	75	79
คณะวนศาสตร์	36	92	42	62	46	50
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	11	11	8	8	22	22
คณะสัตวแพทยศาสตร์	20	23	32	30	33	32
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	153	159	123	134	133	137
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	0	0	7	7	6	6
รวมสายวิทยาศาสตร์	657	752	827	879	950	984
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	25	19	26	26	45	45
คณะศึกษาศาสตร์	15	17	74	75	106	107
คณะเศรษฐศาสตร์	44	49	38	43	48	49
คณะบริหารธุรกิจ	2	0	9	9	25	25
คณะสังคมศาสตร์	14	14	19	21	23	23
รวมสายสังคมศาสตร์	100	99	166	174	247	249
รวมวิทยาเขตบางเขน	757	851	993	1,053	1,197	1,233
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพส.	70	100	118	158	106	137
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	57	62	45	49	73	77
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	10	14	24	26	17	19

ตารางผนวกที่ 7 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณจำนวนทุนวิจัย					
	ปี 2550		ปี 2551		ปี 2552	
	ภายใน	ภายนอก	ภายใน	ภายนอก	ภายใน	ภายนอก
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	2	3	5	5	6	6
รวมสายวิทยาศาสตร์	139	179	192	238	202	239
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	28	27	23	22	78	78
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	7	7	19	19	33	31
รวมสายสังคมศาสตร์	35	34	42	41	111	109
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	174	213	234	279	313	348
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	1	1	3	3	13	13
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	0	3	6	5	13	12
รวมสายวิทยาศาสตร์	1	4	9	8	26	25
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคม						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0	0	0	0	0	0
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	0	0	6	7	8	7
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	6	7	8	7
รวมวิทยาเขตศรีราชา	1	4	15	15	34	32
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	6	6	15	19	34	38
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	0	1	8	9	6	5
รวมสายวิทยาศาสตร์	6	7	23	28	40	43
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคม						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	2	6	3	3	9	9
รวมสายสังคมศาสตร์	2	6	3	3	9	9
รวมวิทยาเขตสกลนคร	8	13	26	31	49	52
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	940	1,081	1,268	1,378	1,593	1,665

ตารางผนวกที่ 8 สรุปจำนวนทุนวิจัยหลังการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ระหว่าง พ.ศ. 2553-2555)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณจำนวนทุนวิจัย					
	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2555	
	ภายใน	ภายนอก	ภายใน	ภายนอก	ภายใน	ภายนอก
วิทยาเขตบางเขน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร	159	157	148	154	179	195
คณะวิทยาศาสตร์	224	242	237	243	329	344
คณะวิศวกรรมศาสตร์	223	200	186	185	250	244
คณะประมง	63	68	78	73	94	96
คณะวนศาสตร์	51	58	45	47	116	120
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	12	12	12	11	15	15
คณะสัตวแพทยศาสตร์	19	19	27	26	27	24
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	99	107	104	105	136	133
คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	10	10	7	8	1	2
รวมสายวิทยาศาสตร์	860	873	844	852	1,147	1,173
วิทยาเขตบางเขน สายสังคมศาสตร์						
คณะมนุษยศาสตร์	23	22	22	23	34	34
คณะศึกษาศาสตร์	62	64	73	74	77	76
คณะเศรษฐศาสตร์	54	52	60	57	53	54
คณะบริหารธุรกิจ	17	17	30	31	37	37
คณะสังคมศาสตร์	21	22	32	32	20	20
รวมสายสังคมศาสตร์	177	177	217	217	221	221
รวมวิทยาเขตบางเขน	1,037	1,050	1,061	1,069	1,368	1,394
วิทยาเขตกำแพงแสน สายวิทยาศาสตร์						
คณะเกษตร กพส.	99	123	115	119	174	183
คณะวิศวกรรมศาสตร์ กพส.	18	42	44	46	71	75
คณะสัตวแพทยศาสตร์ กพส.	28	28	23	26	28	30

ตารางผนวกที่ 8 (ต่อ)

สังกัด/วิทยาเขต	ปริมาณจำนวนทุนวิจัย					
	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2555	
	ภายใน	ภายนอก	ภายใน	ภายนอก	ภายใน	ภายนอก
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา กพส.	4	4	6	6	15	15
รวมสายวิทยาศาสตร์	149	197	188	197	288	303
วิทยาเขตกำแพงแสน สายสังคมศาสตร์						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	48	48	30	30	82	82
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ กพส.	36	32	33	32	35	35
รวมสายสังคมศาสตร์	84	80	63	62	117	117
รวมวิทยาเขตกำแพงแสน	233	277	251	259	405	420
วิทยาเขตศรีราชา สายวิทยาศาสตร์						
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ศรีราชา	12	12	32	32	46	44
คณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ศรีราชา	15	14	15	12	10	10
รวมสายวิทยาศาสตร์	27	26	47	44	56	54
วิทยาเขตศรีราชา สายสังคม						
คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา	0	2	0	1	10	13
คณะวิทยาการจัดการ ศรีราชา	9	8	75	5	11	11
รวมสายสังคมศาสตร์	9	10	75	6	21	24
รวมวิทยาเขตศรีราชา	36	36	122	50	77	78
วิทยาเขตสกลนคร สายวิทยาศาสตร์						
คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร	21	27	25	19	40	40
คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์	7	5	5	5	9	10
รวมสายวิทยาศาสตร์	28	32	30	24	49	50
วิทยาเขตสกลนคร สายสังคม						
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ	0	0	0	0	9	7
รวมสายสังคมศาสตร์	0	0	0	0	9	7
รวมวิทยาเขตสกลนคร	28	32	30	24	58	57
รวมทั้ง 4 วิทยาเขต	1,334	1,395	1,464	1,402	1,908	1,949

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ หมายถึง โครงการส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษาและการพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตามโครงการไทยเข้มแข็ง 2555 (แผนฟื้นฟูเศรษฐกิจระยะที่ 2) ระยะเวลา 3 ปี ในระหว่างปี พ.ศ. 2553-2555

วันที่..... เดือน..... ปี..... ที่สัมภาษณ์.....
เวลาที่สัมภาษณ์.....

1. ด้านโครงสร้างการบริหารและนโยบายในการส่งเสริมงานวิจัย

- 1.1 ตาม พ.ร.บ.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2541 มีการจัดแบ่งโครงสร้างการบริหารงานที่คล่องตัวเหมาะสมสำหรับการทำงานวิจัยหรือไม่

2. ด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

- 2.1 ท่านมีความนิยมมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของรัฐและของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีโอกาสประสบความสำเร็จหรือไม่

3. ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ

- 3.1 มหาวิทยาลัยได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองระดับท้องถิ่นและระดับชาติมากน้อยเพียงใด ในการดำเนินนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ

4. ด้านทรัพยากร

- 4.1 ท่านได้แสวงหาทุนวิจัยจากแหล่งอื่นๆ นอกจากการสนับสนุนจากรัฐบาลหรือไม่
4.2 งบประมาณที่รัฐบาลจัดสรรให้กับมหาวิทยาลัยมีเพียงพอหรือไม่ สำหรับงานวิจัยและเครื่องมือในการทำงานวิจัย

5. ด้านการสื่อสารและการประสานงานระหว่างหน่วยงาน

- 5.1 มหาวิทยาลัยได้ร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกเกี่ยวกับงานวิจัยมากนักน้อยเพียงใด และมีขั้นตอนในการติดต่อประสานงานสะดวกรวดเร็วหรือไม่

6. ผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1. ด้านการจัดการศึกษา

- 1.1. มหาวิทยาลัยได้นำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้ในพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนมากนักน้อยเพียงใด

2. ด้านการวิจัย

- 2.1. ท่านคิดว่าในภาพรวมของงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นประโยชน์ต่อสังคมมากนักน้อยเพียงใด

3. ด้านการบริการวิชาการ

- 3.1. มหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับการบริการสังคมรวมถึงส่งเสริมความรู้ด้านงานวิจัยให้แก่สังคมมากนักน้อยเพียงใด ในด้านใดบ้าง
- 3.2. ท่านคิดว่าสังคมรู้จักมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มากขึ้นกว่าเดิมหรือไม่และมากน้อยเพียงใดระหว่างก่อนและหลังการดำเนินการนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ

7. ปัญหาและอุปสรรค

- 7.1. ในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติโดยรวมมีปัญหาและอุปสรรคด้านใดบ้าง
- 7.2. ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จ

แบบสอบถาม

เรื่อง การวิเคราะห์การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่องการวิเคราะห์การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งเป็นส่วนประกอบของวิทยานิพนธ์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ
 - 2.1 ศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ภายใต้การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ
 - 2.2 ศึกษาการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติตามความคิดเห็นของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 - 2.3 ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 - 2.4 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติจำแนกตามวิทยาเขตต่างๆ
 - 2.5 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. ผู้ตอบแบบสอบถามฉบับนี้ คือ ข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งดำรงตำแหน่งอาจารย์ และนักวิจัยสังกัดมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. แบบสอบถามฉบับนี้ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ แบ่งเป็น 4 ส่วน
 - ส่วนที่ 1 ปัจจัยด้านนโยบายและแผน
 - ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านการบริหาร
 - ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย
 - ส่วนที่ 4 ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ
 - ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ
 - ตอนที่ 4 ปัญหาและอุปสรรค

ข้อมูลที่ได้รับจะทำการวิเคราะห์และเผยแพร่เป็นงานวิจัยเท่านั้น

นายสุเมธ หงษ์สาธุหม

นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ท่านเลือกตามความเป็นจริง

1. วิทยาเขตที่สังกัด ☐ 1.บางเขน ☐ 2.กำแพงแสน ☐ 3.ศรีราชา ☐ 4.สกลนคร

คณะ.....

2. เพศ ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง

3. อายุ ☐ 1. 20-30 ปี ☐ 2. 31-40 ปี ☐ 3. 41-50 ปี

☐ 4. 51-60 ปี ☐ 5. มากกว่า 60 ปีขึ้นไป

4. สถานภาพในการทำงาน

☐ ข้าราชการ ตำแหน่ง (ระบุ)

☐ 1. สายวิชาการ ☐ 2. สายสนับสนุน

☐ พนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่ง (ระบุ)

☐ 1. สายวิชาการ ☐ 2. สายสนับสนุน

5. อายุการทำงานในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

☐ 1. น้อยกว่า 5 ปี ☐ 2. 5-10 ปี ☐ 3. 11-15 ปี ☐ 4. 16-20 ปี

☐ 5. 21-25 ปี ☐ 6. 25-30 ปี ☐ 7. มากกว่า 30 ปีขึ้นไป

6. อายุการทำงานที่เหลือ ☐ 1. น้อยกว่า 5 ปี ☐ 2. 5-10 ปี ☐ 3. 11-15 ปี

☐ 4. 16-20 ปี ☐ 5. 21-25 ปี ☐ 6. มากกว่า 25 ปีขึ้นไป

7. ตำแหน่งบริหารในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

☐ 1. อธิการบดี/รองอธิการบดี/ผู้ช่วยอธิการบดี ☐ 2. คณบดี/รองคณบดี/ผู้ช่วยคณบดี

☐ 3. หัวหน้าภาค/รองหัวหน้าภาค ☐ 4. ผู้อำนวยการสำนัก/หัวหน้าศูนย์

☐ 5. หัวหน้าฝ่าย ☐ 6. อื่นๆ.....

8. วุฒิการศึกษา ☐ 1.ปริญญาตรี ☐ 2.ปริญญาโท ☐ 3.ปริญญาเอก ☐ 4.อื่นๆ.....

9. ตำแหน่งทางวิชาการ/สนับสนุน ☐ 1.สายวิชาการ ☐ 2.สายสนับสนุน

☐ 1.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ☐ 2.รองศาสตราจารย์ ☐ 3.ศาสตราจารย์ ☐ 4.ชำนาญการ

☐ 5.ชำนาญการพิเศษ ☐ 6.เชี่ยวชาญพิเศษ ☐ 7.เชี่ยวชาญพิเศษ ☐ 8.อื่นๆ.....

10. ประสบการณ์ในการทำงานวิจัย

☐ 1. 1-5 ปี ☐ 2. 6-10 ปี ☐ 3. 11-15 ปี ☐ 4. 16-20

ปี ☐ 5. มากกว่า 20 ปีขึ้นไป ☐ 6. ไม่มี

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

คำชี้แจงทั่วไป

โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ หมายถึง โครงการส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษาและการพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตามโครงการไทยเข้มแข็ง 2555 (แผนฟื้นฟูเศรษฐกิจระยะที่ 2) ระยะเวลา 3 ปี ในระหว่างปี พ.ศ. 2553-2555

ส่วนที่ 1 ปัจจัยด้านนโยบายและแผน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ ของตัวเลขที่สอดคล้องกับการปฏิบัติ/ความจริงมากที่สุดตามประสบการณ์ของท่าน

ข้อความ		ระดับคะแนน				
		1	2	3	4	5
1. ปัจจัยด้านนโยบายและแผน						
1.1 นโยบายระดับสูง						
1	นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติของภาครัฐมีการกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างชัดเจน					
2	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความพร้อมในการเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ					
3	รัฐบาลได้ให้การสนับสนุนงบประมาณตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติอย่างเพียงพอ					
4	ระบบการเมืองเอื้ออำนวยต่อการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ					
5*	ระบบการเมืองเข้ามาแทรกแซงนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและก่อให้เกิดความไม่แน่นอนและความไม่ชัดเจนเชิงนโยบาย					
1.2 นโยบายและแผนระดับมหาวิทยาลัย						
6	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีการกำหนดนโยบาย แผนยุทธศาสตร์และแผนงานวิจัยที่ชัดเจน					
7	ท่านสามารถนำเอาแผนนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติได้					
8	ผู้บริหารหน่วยงานต้นสังกัดมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ					
9	หน่วยงานของท่านมีการกำหนดทิศทางงานวิจัยที่ชัดเจน					
10	แผนงานการดำเนินงานวิจัยของหน่วยงานสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์					

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านการบริหาร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ ของตัวเลขที่สอดคล้องกับการปฏิบัติ/ความจริงมากที่สุดตามประสบการณ์ของท่าน

ข้อความ		ระดับคะแนน				
		1	2	3	4	5
2. ปัจจัยด้านการบริหาร						
2.1 การบริหารงานวิจัย						
1	มหาวิทยาลัยจัดทำรายละเอียดและแผนปฏิบัติการประจำปีโดยมีความสอดคล้องกับวงเงินงบประมาณที่ได้รับ					
2	มหาวิทยาลัยมีการจัดทำฐานข้อมูลงานวิจัยของแต่ละหน่วยงานให้เป็นระบบเดียวกันเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อการบริหารงานวิจัย					
3	ท่านได้ใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลที่ทางมหาวิทยาลัยจัดทำขึ้น					
4	หน่วยงานของท่านมีการบริหารงานวิจัยอย่างมีคุณภาพและเป็นมืออาชีพ					
5	มหาวิทยาลัยมีการติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ					
6	มหาวิทยาลัยมีการปกป้องสิทธิประโยชน์ของผู้วิจัยอย่างเหมาะสม					
7	หน่วยงานของท่านส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรพัฒนาศักยภาพงานวิจัย					
8	คำตอบแทนนักวิจัยที่ได้รับมีความเหมาะสม					
9	หน่วยงานของท่านมีการจัดประชุมปฏิบัติการเพื่อหาโจทย์วิจัยและพัฒนาโจทย์วิจัยให้เข้าใจตรงกัน					
10	หน่วยงานของท่านมีการจัดฝึกอบรมการเขียนงานวิจัย					
2.2 การบริหารงบประมาณ						
2.2.1 การบริหารทุนวิจัย						
11	ผู้บริหารในหน่วยงานของท่านมีการแสวงหาทุนวิจัยจากภายนอกเพื่อนำมาสนับสนุนงานวิจัย					
12	ทุนที่ได้รับการสนับสนุนงานวิจัยจากหน่วยงานของท่านมีความเหมาะสมสำหรับการทำงานวิจัย					
13	หน่วยงานมีการกระจายทุนสนับสนุนงานวิจัยครอบคลุมทุกสาขา					
14*	การเบิกจ่ายทุนสนับสนุนงานวิจัยมีระเบียบขั้นตอนมาก ลำช้า ไม่คล่องตัว					
15*	หน่วยงานของท่านมีงบประมาณสนับสนุนทุนวิจัยไม่เพียงพอ					

ข้อความ		ระดับคะแนน				
		1	2	3	4	5
2.2.2 ทรัพยากรในการวิจัย						
16*	ระบบอินเทอร์เน็ตที่ใช้ในการสืบค้นข้อมูลงานวิจัยมีความล่าช้า					
17	การเข้าถึงฐานข้อมูลภายในประเทศเข้าถึงได้ง่าย					
18*	การเข้าถึงฐานข้อมูลต่างประเทศเข้าถึงได้ง่าย					
19*	ในสาขาที่ท่านทำวิจัยมีเอกสารและข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าจำนวนน้อย					
20	หน่วยงานมีวัสดุ ครุภัณฑ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำงานวิจัยเพียงพอ					
2.2.3 การเผยแพร่งานวิจัย						
21*	แหล่งเผยแพร่/ตีพิมพ์งานวิจัยในสาขาวิชาที่ท่านทำวิจัยมีจำนวนน้อย					
22	การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการตีพิมพ์เผยแพร่งานวิจัยเพียงพอ					
23	ผลงานวิจัยมีการตีพิมพ์และเผยแพร่ในวงกว้าง					
24*	จำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาที่ท่านทำวิจัยที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับชาติ/นานาชาติมีจำนวนน้อย					
25	ขั้นตอนการขอจดลิขสิทธิ์/สิทธิบัตรมีความยุ่งยาก					

ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ว่าท่านมีคุณลักษณะตรงตามข้อความในแต่ละรายการ หรือเห็นด้วยกับข้อความในแต่ละรายการมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง □ ของตัวเลขที่สอดคล้องกับความจริงมากที่สุด

ข้อความ		ระดับคะแนน				
		1	2	3	4	5
3. ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย						
3.1 ความรู้ ความเข้าใจของนักวิจัย						
1	ท่านมีความรู้ ความเข้าใจ ในการวิเคราะห์และประมวลผลงานวิจัย					
2	ท่านมีความรู้ ความเข้าใจ ในการเขียนรายงานวิจัยภาษาอังกฤษ					
3*	ท่านมีความจำเป็นต้องมีผู้เชี่ยวชาญคอยให้คำปรึกษาในการทำงานวิจัย					
4*	ความก้าวหน้าของงานวิจัยไม่เป็นตามแผนงานที่กำหนดไว้เนื่องจากท่านขาดความรู้ ความเข้าใจในการทำงานวิจัย					
5	ท่านมีความรู้และประสบการณ์ในการเขียนงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ					
3.2 จรรยาบรรณนักวิจัย						
6	ความซื่อสัตย์และคุณธรรมเป็นคุณสมบัติที่สำคัญอย่างยิ่งของนักวิจัย					
7*	นักวิจัยสามารถสร้างสร้งงานวิจัยและมีคุณภาพควรได้รับการยกย่องแม้จะมีข้อบกพร่องด้านคุณธรรมอยู่บ้าง					
8*	สิ่งที่นำมาใช้ในการทำวิจัยไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตผู้วิจัยมุ่งเพียงประโยชน์ของงานวิจัยเท่านั้น					
9	นักวิจัยมีอิสระทางด้านการคิดปราศจากอคติในการทำวิจัย					
10	นักวิจัยควรนำผลงานวิจัยที่ทำไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ					
11*	นักวิจัยอาจยินยอมให้ผู้อื่นคัดลอกผลงานวิจัยได้เพื่อประโยชน์ต่อสังคม					
12*	นักวิจัยรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อได้ทำงานวิจัยที่มีประโยชน์สังคมถึงแม้ผลงานวิจัยจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอยู่บ้าง					
13	ในการทำวิจัยนักวิจัยจะต้องมีความตระหนักและรับผิดชอบต่อสังคม					
14*	ในการทำงานวิจัยนักวิจัยควรรับฟังความคิดเห็นของนักวิจัยคนอื่นท่านอื่นหากเห็นว่าความคิดเห็นนั้นถูกต้องและมีเหตุผลสนับสนุน					
15	นักวิจัยควรเคารพความคิดเห็นทางวิชาการของผู้อื่น					

ส่วนที่ 4 ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ ของตัวเลขที่สอดคล้องกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อความ		ระดับคะแนน				
		1	2	3	4	5
4. ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ						
4.1 ทัศนคติด้านนโยบาย						
1	นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติมีผลต่อการกำหนดแผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์					
2	แผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความสอดคล้องกับนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ					
3	นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง					
4	การสนับสนุนงบประมาณจากรัฐมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ					
5	ผู้บริหาร และบุคลากรของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความสามารถในการร่วมผลักดันนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติให้เกิดผลในทางปฏิบัติ					
4.2 ทัศนคติด้านการบริหาร						
6	การเปิดโอกาสให้บุคลากรเสนอแนวคิด วิธีการนำนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติเป็นสิ่งจำเป็น					
7	ท่านเชื่อมั่นในการบริหารงานของผู้บริหารมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์					
8	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีบทบาทในการส่งเสริมนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติ					
9*	ท่านรู้สึกเบื่อหน่ายกับขั้นตอนการบริหารงานวิจัยที่ล่าช้า					
10	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการวิจัยอย่างเพียงพอ					
11	วารสารเกษตรศาสตร์ควรมีสาขาการตีพิมพ์ผลงานวิจัยให้มีความหลากหลาย					
12	หน่วยงานท่านมีความพร้อมในการดำเนินงานวิจัยตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ					
13	ระบบการสืบค้นข้อมูลงานวิจัยมีความสะดวกรวดเร็ว					
14	การเข้าถึงข้อมูลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยสามารถเข้าถึงได้โดยง่าย					
15	มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้มีการประสานความร่วมมือในการทำงานวิจัยระหว่างวิทยาเขต/ระหว่างมหาวิทยาลัยและหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย					

ข้อความ		ระดับคะแนน				
		1	2	3	4	5
4.3 ทักษะด้านทักษะนักวิจัย						
16	ความซื่อตรงเป็นปัจจัยพื้นฐานของนักวิจัย					
17	นักวิจัยของมหาวิทยาลัยต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ					
18	ความมุ่งมั่นในการทำงานวิจัยอย่างเต็มเปี่ยมส่งผลให้งานวิจัยบรรลุเป้าหมาย					
19	ความสามารถด้านการอ่านและเขียนรายงานวิจัยภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาผลงานวิจัย					
20	การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยให้นักวิจัยมีส่วนร่วมในการวางแผนกลยุทธ์วิจัยของมหาวิทยาลัยช่วยส่งผลให้ นโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติบรรลุเป้าหมาย					
21	องค์ความรู้มีความจำเป็นต่อการทำงานวิจัยของนักวิจัย					
4.4 ภาวะผู้นำของผู้บริหาร						
22	อธิการบดีได้นำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติมาใช้ในมหาวิทยาลัย					
23	อธิการบดีมีความสามารถสร้างเอกภาพในการบริหารงานร่วมกับรองอธิการบดีวิทยาเขตต่างๆ เพื่อผลักดันให้การปฏิบัติงานตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติบรรลุเป้าหมาย					
24	ผู้บริหารสามารถสร้างแรงจูงใจให้กับคณาจารย์และนักวิจัยในการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น					
25	รองอธิการบดีวิทยาเขตมีรวดเร็วในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งภายในวิทยาเขต					
26	รองอธิการบดีวิทยาเขตส่งเสริมหน่วยงานภายในวิทยาเขตนำเอานโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ					
27	รองอธิการบดีวิทยาเขตความสามารถสร้างเอกภาพในการบริหารงานร่วมกับบุคลากรภายในวิทยาเขต เพื่อผลักดันให้การปฏิบัติงานตามนโยบายมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติบรรลุเป้าหมาย					
28	รองอธิการบดีวิทยาเขตสามารถสร้างแรงจูงใจให้กับคณาจารย์และนักวิจัยในการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น					

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง □ ของตัวเลขที่สอดคล้องกับการปฏิบัติ/ความจริงมากที่สุดตามประสบการณ์ของท่าน

ข้อความ		ระดับคะแนน				
		1	2	3	4	5
ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ						
ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทินานาชาติ						
1	บทความงานวิจัยควรมีเนื้อหาสาระทางวิชาการและมีความถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัยสามารถที่จะตีพิมพ์ในเวทีระดับนานาชาติ					
2	มีการวิเคราะห์และเสนอข้อมูลที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อสังคมระดับนานาชาติ					
3	ผลงานวิจัยสามารถนำไปใช้อ้างอิงและนำไปปฏิบัติได้จริงในเวทีระดับนานาชาติ					
4	งานวิจัยของท่านมีความคิดสร้างสรรค์ในทางวิชาการในเวทีระดับนานาชาติ					
ปริมาณผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในเวทีประชุมวิชาการ						
5	งานวิจัยของท่านได้รับการเผยแพร่ในเวทีประชุมวิชาการระดับชาติ					
6	ผลงานวิจัยสามารถถูกนำไปใช้อ้างอิงในเวทีประชุมวิชาการระดับชาติ					
7	งานวิจัยของท่านสามารถนำไปใช้แก้ไขปัญหาสังคมในเวทีประชุมวิชาการระดับชาติได้					
8	ผลงานวิจัยสามารถถูกอ้างอิงและตีพิมพ์ในระดับสถาบันภายในประเทศ					
ปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตร						
9	ขั้นตอนการจดสิทธิบัตรมีความยุ่งยาก					
10	ขาดความรู้ความเข้าใจในการขอจดสิทธิบัตร					
11	การจดสิทธิบัตรเป็นผลประโยชน์ของผู้วิจัยแต่เพียงผู้เดียว					
12	การจดสิทธิบัตรสามารถคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้วิจัย					

ข้อความ		ระดับคะแนน				
		1	2	3	4	5
ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ (ต่อ)						
จำนวนทุนวิจัย						
13	จำนวนทุนที่ได้รับการสนับสนุนงานวิจัยจากหน่วยงานของท่านมีความเหมาะสม					
14	การสนับสนุนทุนวิจัยจากรัฐบาลไม่มีความเหมาะสม					
15	การขอทุนสนับสนุนงานวิจัยมีระเบียบขั้นตอนยุ่งยาก					
16	การจัดสรรทุนวิจัยไม่เท่าเทียมกันระหว่างสายสังคมและสายวิทยาศาสตร์					

ตอนที่ 4 ปัญหาและอุปสรรค

คำชี้แจง โปรดระบุปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

5.1 ในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ โดยรวมมีปัญหาและอุปสรรคด้านใดบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

5.2 ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรในการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก จ

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม

เรื่อง การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ทดสอบโดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 30 คน และนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยการวิเคราะห์เป็นรายด้าน และโดยรวมทั้งฉบับ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ประมวลผล จากการทดสอบแบบสอบถามมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha) ของข้อคำถามดังกล่าว ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางผนวกที่ 9 ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha)
ปัจจัยด้านนโยบายและแผน	
นโยบายระดับสูง	0.872
นโยบายและแผนระดับมหาวิทยาลัย	0.893
ปัจจัยด้านการบริหาร	
การบริหารงานวิจัย	0.857
การบริหารงบประมาณ	0.796
ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจและจรรยาบรรณนักวิจัย	
ความรู้ ความเข้าใจของนักวิจัย	0.899
จรรยาบรรณนักวิจัย	0.957
ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ	
ทัศนคติด้านนโยบาย	0.819
ทัศนคติด้านการบริหาร	0.837
ทัศนคติด้านทักษะนักวิจัย	0.826

ตารางผนวกที่ 9 (ต่อ)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha)
ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (ต่อ)	
ภาวะผู้นำของผู้บริหาร	0.915
ประสิทธิผลของการนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ	0.891

ที่ ศธ 0513.20408/316

213

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม 73140

26 มิถุนายน 2555

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. กรอบแนวคิดในการวิจัย 2. นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย 3. แบบสอบถาม

ด้วยนายสุเมธ หงษ์สาธุม รหัสนประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ฯ

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ฯ

โทรศัพท์ 0-3428-1105-6 ต่อ 7503-4

โทรสาร 0-3428-1057

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 7503-4

ที่ ศธ 0513.20408 / 316 วันที่ 26 มิถุนายน 2555

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ปราบอริพ่าย

ด้วยนายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญในด้านการวิจัยและประเมินผล จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย พร้อมนี้ได้แนบกรอบแนวคิดในการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย และแบบสอบถามมาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 7503-4

ที่ ศธ 0513.20408 / 316 วันที่ 26 มิถุนายน 2555

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์พิศมัย หาญมงคลพิพัฒน์

ด้วยนายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญในด้านการวิจัยและประเมินผล จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย พร้อมนี้ได้แนบกรอบแนวคิดในการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย และแบบสอบถามมาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานกรรมการดำเนินงาน
โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 3600 ต่อ 7504

ที่ ศธ 0513.20408 /ว.385 วันที่ 20 กรกฎาคม 2555

เรื่อง นิสิตขอสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (รองศาสตราจารย์วุฒิชัย กปิลกาญจน์)

ด้วย นายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบาย โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

ทางโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตสัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการทำวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ได้แนบเอกสารมาพร้อมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 3600 ต่อ 7504

ที่ ศธ 0513.20408 /ว.385 วันที่ 20 กรกฎาคม 2555

เรื่อง นิสิตขอสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย (รองศาสตราจารย์ศรปราชญ์ ธนาธรรมรักษ์)

ด้วย นายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบาย โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

ทางโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตสัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ได้แนบเอกสารมาพร้อมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 3600 ต่อ 7504

ที่ ศธ 0513.20408 /ว.385 วันที่ 20 กรกฎาคม 2555

เรื่อง นิสิตขอสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่ง มก. (ศาสตราจารย์อุทัยรัตน์ ณ นคร)

ด้วย นายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบาย โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

ทางโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตสัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ได้แนบเอกสารมาพร้อมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 3600 ต่อ 7504

ที่ ศธ 0513.20408 /ว.385

วันที่ 20 กรกฎาคม 2555

เรื่อง นิสิตขอสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน รองอธิการบดีวิทยาเขตกำแพงแสน (รองศาสตราจารย์สมบัติ ชินะวงศ์)

ด้วย นายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

ทางโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตสัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ได้แนบเอกสารมาพร้อมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 3600 ต่อ 7504

ที่ ศธ 0513.20408 /ว.385

วันที่ 20 กรกฎาคม 2555

เรื่อง นิสิตขอสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา กำแพงแสน (ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิสวรรณ เจียมสมบัติ)

ด้วย นายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

ทางโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตสัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ได้แนบเอกสารมาพร้อมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 3600 ต่อ 7504

ที่ ศธ 0513.20408 /ว.385

วันที่ 20 กรกฎาคม 2555

เรื่อง นิสิตขอสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน รองอธิการบดีวิทยาเขตศรีราชา (รองศาสตราจารย์ชัยวัฒน์ ชัยกุล)

ด้วย นายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบาย โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

ทางโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตสัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ได้แนบเอกสารมาพร้อมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 3600 ต่อ 7504

ที่ ศธ 0513.20408 /ว.385 วันที่ 20 กรกฎาคม 2555

เรื่อง นิสิตขอสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน รองอธิการบดีวิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร (รองศาสตราจารย์พงษ์ศักดิ์ สุริยวานกุล)

ด้วย นายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบาย โครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

ทางโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตสัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ได้แนบเอกสารมาพร้อมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิตฯ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โทร. 3600 ต่อ 7504

ที่ ศธ 0513.20408 /ว.385

วันที่ 20 กรกฎาคม 2555

เรื่อง นิสิตขอสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร
(รองศาสตราจารย์สุวพงษ์ สวัสดิ์พาณิชย์)

ด้วย นายสุเมธ หงษ์สาขุม รหัสประจำตัวนิสิต 5324850462 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) ได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การนำนโยบายโครงการมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติไปปฏิบัติ: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

ทางโครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตสัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการทำวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ได้แนบเอกสารมาพร้อมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล)

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

โครงการศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ)

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล	นายสุเมธ หงษ์สาขุม
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 21 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2524
สถานที่เกิด	จังหวัดมุกดาหาร
ประวัติการศึกษา	วิทยาศาสตรบัณฑิต (ทรัพยากรเกษตรชีวภาพ) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ตำแหน่งหน้าที่การงานอดีต	
ตำแหน่ง	1. เจ้าหน้าที่วิจัย ระดับ 3
สถานที่ทำงาน	ศูนย์วิจัยและพัฒนาพืชผักเขตร้อน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน
ตำแหน่ง	2. เจ้าหน้าที่วิจัย ระดับ 3
สถานที่ทำงาน	คณะวิศวกรรมกรรมการบินและอวกาศ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน	
ตำแหน่ง	นักวิชาการเกษตร
สถานที่ทำงาน	สำนักงานพัฒนาที่ดิน เขต 1 จังหวัดปทุมธานี